

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

EMIKO JEAN

ARINMA

Bazı sözler
bozulmaya
mahkûmdur

Cinayet

Yangın

İntikam

On yedi yaşındaki Alice Monroe'nun tüm düşünceleri bunlardan ibaret. Ruh ve sinir hastalıkları hastanesine yatırılan Alice, erkek arkadaşı Jason'ın ölümüne neden olan yangının kâbusuyla boğuşmaktadır. İkiz kardeşi Celia'nın çıkardığı yangın.

Ancak aynı hastanede tedavi gören gizemli, karizmatik Chase kız kardeşinden intikam alabilmesi için ona yardım etmeyi kabul ettiğinde, Alice yaşadığı her şeyi yeniden gözden geçirmeye karar verir. Acılarla dolu geçmişini bir günlüğe yazmaya başladığındaysa saklı gerçekler artık sır olmaktan çıkar.

Peki ya güvendiği tek kişi önemli bir gerçeği ondan gizliyorsa...

₺25

ISBN 978-605-186-023-7

9 786051 860237

www.okuoku.com

NOVELLA DİNAMİK

Novella Dinamik: 16

Asla Ayrılmayacağız
Emiko Jean

Copyright© Emiko Jean, 2015

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Aslı Karasu İl Telif Hakları
Ajansı aracılığıyla NOVELLA DİNAMİK'e aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Genel Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Zehra Uzun
Editör: Duygu Pınar
Redaksiyon: Çiğdem Aldatmaz
Kapak Tasarım: Alla Özabat
Sayfa Tasarım: Erkan Küçük

Özgün Adı: We'll Never Be Apart

1. Baskı: Haziran 2016

ISBN: 978-605-186-023-7

Sertifika No:12330

Baskı: Baskı Cilt

Sistem Matbaacılık

Yılanlı Ayazma Sok. No8

Davutpaşa-Topkapı / İstanbul

Tel: (0 212) 482 11 01

Matbaa Sertifika No: 16086

**NOVELLA
DİNAMİK**

MARTI YAYIN DAĞITIM SAN. TİC. LTD. ŞTİ. markasıdır.

Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk. No: 8

Zeytinburnu/İstanbul

Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 / Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com www.novellayayinlari.com

ASLA AYRILMAYACAĞIZ

EMIKO JEAN

Çeviren: Zehra Uzun

Craig'e...

Güneşı gökyüzünde, yıldızları birbirlerinden
uzak ve suyu okyanusta tutan kişiye.

Bu kitabı senin için yazdım.

ÖNSÖZ

CELIA

Daha sonra, beni sorguya aldıklarında, kazaydı diyeceğim. Talihsiz bir facia. Ama ikisi de değildi. Bana o gece neler olduğunu sorduklarında, *istemedi oldu*, diyeceğim. Ama isteyerek olmuştu. *Hatırlamıyorum*, diyeceğim. Ama hatırlıyorum.

Ben, Celia Monroe, her şeyi hatırlıyorum.

Gözlerimi kapatsam, Alice ve Jason'ın önümde, elleri birbirine kenetlenmiş vaziyette, loş ay ışığının altında uzaklaşıp ormanın derinliklerine doğru koşan vücutlarını hayal edebilirim. Her şey değişmeden önce, üçümüz etle tırnak gibiydik; özellikle de Alice ve ben. İkizler Takımyıldızı gibi, yanardöner gökyüzünde sonsuza dek birlikte olacak yansımalarımız.

Alice ve Jason'ın tesisten kaçtığı gece gökyüzünde tek bir yıldız bile yoktu, fakat o zifiri karanlıkta tel örgülü çiti aşmış donmak üzere olan gölün karşı kıyısına geçmeyi ve devasa otlarla kapanmış tarlaları geride bırakmayı, sonunda da

terk edilmiş bir ahırda kendilerine sığınak bulmayı başarmışlardı. Uyuduklarını sanıp bir gölge gibi içeriye girmiştim ama fısıltılarını duyunca durdum; kalbim ağzımda atıyordu. Birbirlerine sessizce asla durmayacaklarına, batıya, daha güzel bir hayata kaçacaklarına dair yeminler ediyorlardı. Bensiz bir hayata. O an, çok yakında geride bırakılacak daimi bir fazlalık olduğumun farkına varmışım.

Saklandığım yerden yavaşça çıkıp atların bulunduğu bölmede gaz lambası bulunca bunun bir işaret olduğunu düşündüm. İlahi bir güç bana yapmak üzere olduğum şeyin doğru olduğunu söylüyordu. Çakmağı çakıp fitili ateşlerken elim titremedi. Aksine, lambadan yayılan ışık bir an da olsa rahatlatmıştı beni.

İlk önce Alice fark etti. O azıcık ışıktaki bile yüzünü net olarak görebilmiştim. Uzun, kahverengi saçlarımızdan iri gözlerimize kadar her şeyimizle aynı, tek yumurta ikiziydik; bizi birbirimizden ayıran küçük şeyler dışında.

“Lütfen yapma,” demişti.

Bu iki kelimeyi son zamanlarda sürekli tekrarlıyordu. *Lütfen o yaprakları yakma. Lütfen o köpeğe zarar verme. Lütfen artık beni incitme, Cellie.* Haykırarak kelimelerini bir top yapıp ona fırlatmak istemişim. İçimde bir yerlerde hâlâ iyilik olduğunu sanıyordu. Onu yüzeye çıkarıp benimle uzlaşabileceğini. Ama o parçam çoktan yok olup, ihanetiyle birlikte küle dönmüştü.

Sonra Jason geldi. Eskiden olsa ona saatlerce bakabilirdim. O güzel yüzüne, çenesinin keskin hatlarına. Bana ken-

dimi çimlerin üzerinde yalınayak yürüyormuşum gibi hissettiren yemyeşil gözlerine. Âşık olduğum çocuğa, Alice'i her zaman benden daha çok seven Jason'a.

Nazikçe Alice'in saçlarını omzundan çekerek kulağına bir şeyler fısıldadı. Ona bakışı midemi ağrıtıyor, kendimi küçücük hissetmeme neden oluyordu. Arkamı dönüp birkaç adım ilerlemiştim. Geldiğini duymamıştım, sadece parmaklarını benimkilerin üstüne koyduğunu hissettim. Bana mutlu olduğumuz zamanları hatırlatan bileğindeki tek boynuzlu at dövmesini inceledim. “Bırak artık,” demişti.

Bırak artık. Bu, kulağıma bir davet gibi gelmişti.

Lamba çarpmanın etkisiyle paramparça olmuştu. Ateş küflü samanların ve kuru ahırın sütunları arasından bir ağacın kökleri gibi yayılıyordu. Rüzgâr açık camdan içeriye esip alevleri körükleyen yeni bir hava getirdiğinde uçuyormuşum gibi hissettim. Hiç o kadar yükselmemiştim.

Alice karşı koyuyordu. Ondan beklemediğim bir hareketti. Çığlık atıp kapıya doğru koşmaya çalışıyordu ama ateş daha da alevlendi ve ahır sallanmaya başladı. Bir şey düşüp yolunu tıkamıştı. Gözlerimin önünde dizlerinin üzerine çökmüş, dışarıya çıkmaya çalışıyordu, ama Jason onu koruyucu kollarının arasına alıp boşuna çabalarını engellemişti. Çok geç olduğunun farkındaydı.

Asla bitmeyecekmiş gibi gelen dakikalar boyunca öksürüp, birbirlerine acınası bir şeyler mırıldanıp durdular. Sonra Jason bayılarak zavallı Allie'mi başının çaresine bakması için yalnız bıraktı. Onun da bilinci kapanırken gözka-

pakları kâbus görüyormuş gibi seğiriyordu. Kader onun için son satırlarını yazarken, ona dokunup yanında olduğumu söylememek için kendimi zor tuttum. Hatta bir yanım üzerine atılıp ağlamak istemişti, tıpkı uyutulmak üzere olan bir köpeğin boynuna son kez sarılıp ağlar gibi.

Çok geçmeden polisler geldi. Sirenler çalıyor, fırl fırl dönen el fenerleri geceyi kırmızı ve maviye boyuyordu. Beni bulduklarında karşı koymadım, ne ısırdım, ne tükürdüm ne de tınakladım. Birileri beni alıp sedyeye bağladı. Ambulansın açık kapısından itfaiyecilerin Alice ve Jason'ın cansız bedenlerini çöpe gidecek birer torba gibi çıkardıklarını gördüm.

Jason'ın üzerine plastik bir örtü serdiler, ama Alice için bekliyorlardı. Birisi, “Bu yaşıyor!” diye bağırdı. Gemi enkazına dönüşmüş bedeninin etrafına toplanıp kalbine öyle sert vurdular ki kaburgalarının kırılma sesi neredeyse buradan duyuluyordu.

“Öl artık,” diye fısıldadım soğuk geceye karşı. *Git.*

Tabii ki ölmedi. Ölseydi her şey çok kolay olmuş olacaktı.

1

VAHŞİ ADA

Kafamda siyah-beyaz resimler var. Etrafta uçuşup hafifçe sağa sola konuyorlar ve diğer anıların, hayallerin, kâbusların üzerini örtüyorlar. Şu an odaklandığım görüntü gibi bazen de renk saçıyorlar. Taç yaprakları güneş görmüş ıslak ve koyu çiçekler gibi açılıyor. Yavaşça renkli pigmentler yayıyor. Karanlık hava. Saf yağmur. Sarı farlar. Kıvrıkcık saçlı, çarpık gülüşlü bir çocuk. Yağmur altında Jason. Ona dair en sevdiğim anı.

“En son ne zaman regl oldun?” diye soruyor hemşire bana. “Alice?” Sesi parmak şıktatır gibi, ilgimi kendine çekiyor. Görüntü yok oluyor. Ben rahatsızca kıpırdanınca sedyenin beyaz kâğıdı kırışıyor. Saatleri, güneşi ve ayı saymaya çalışıp yangından bu yana ne kadar zaman geçtiğini bulmaya çalışıyorum. Sanırım haftalar oldu. Tsunamiler bundan daha kısa zamanda şehirleri yok ediyor. Göğsümde, nefes almamı hâlâ zorlaştıran yeri ovuyorum. Hemşirenin kimlik kartının üzerinde “Hemşire Dummel, Oregon Eyaleti Ruh ve Sinir

Hastalıkları Hastanesi” yazıyor. Yüzünü ve bir nebze daha çıkıntılı alt dişlerinin üzerindeki yuvarlak yanaklarını burada kaldığım son zamandan hatırlıyorum. Hemşire Dummel boğazını temizliyor.

“İ-ih, bilmem...” diyorum. “Emin değilim. İki hafta önce miydi ne?” Yutkunuyorum. Yangının üstünden onca zaman geçmesine rağmen dilimde hâlâ kül tadı var. Belki de hep olacak.

Hemşire Dummel bilgisayara bir şeyler yazıyor. “Peki, yanıklar nasıl?”

Her iki omzumun köşesini kaplayan ve sağ bileğime kadar inen yanıklar sızlıyor. Mucize eseri, alevler sol elimde değmedi. Sol elimin derisi hâlâ yumuşak ve pürüzsüz. “Daha iyi,” diyorum.

Yangını hatırlamasam da yoğunbakımda kaldığım zamanları belli belirsiz anımsıyorum. O günlerin üzücü belirsizliğini ve bitmek tükenmek bilmeyen acıyı.

“Hepsi bu mu?” diye soruyor hemşire. “Acı, hissizlik ya da şişme yok mu?”

“Yok. Sadece kaşınıyor.”

Dışarıda rüzgâr uğulduyor ve binanın ince duvarlarını sallıyor. Bir titreme geçiyor içimden. Oregon Eyaleti Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi bol ağaçlı, ormanlık bir adanın kıyı şeridinde bulunuyor. Hastane reklamını yaralı ruhların tedavi bulduğu huzurlu bir sığınak şeklinde yapsa da burada huzurun h’si bile yok. Adanın ismi bile, Vahşi Ada, kandan geliyor. 1800’lerin sonlarında, yüz kadar Kızılderili buraya

yerleştirilmiş ve daha sonra soykırıma uğramış. Eski gazeteler, “O kış o kadar çok kan vardı ki sanki gökten kırmızı kar yağdı,” diye yazmış.

“Olsun. Herhangi bir şey hissedebildiğin için şanslısın. Bazı ikinci derece yanıklar his kaybına neden olabiliyor.” Şanslı. Şanslı mıyım? Ben olsam durumu böyle özetlemezdim.

“Önümüzdeki birkaç hafta boyunca antibiyotiklere devam etmeli ve fizik tedaviye katılmalısın.” Neredeyse güleceğim. Yoğunbakım ünitesinden çıkınca doktor bana elimi eskisi gibi kullanmama yardımcı olacak bir el egzersizleri kitapçığı vermişti. Elimi yumruk yapıp açıyorum. Hareket ettirmenin verdiği hafif sızı dışında her şey yolunda görünüyor.

Bilgisayarın yanında beyaz bir bileklik var. “Sol bileğin lütfen,” diyor Hemşire Dummel, kolumu uzatmamı işaret ederek. Uzatıyorum, o da plastiği sıkılaştırıyor. Vahşi Ada’da dört renkte bileklik var. Ben hepsini taktım; kırmızı dışında hepsini. Burada kimse kırmızı bilekliği takmak istemez. İlk defa gelen herkes önce beyaz bilekliği takar, sonra da yarı kısıtlı konumda geçen, yirmi dört ile kırk sekiz saat arasında değişen bir zaman diliminden sonra daha az kısıtlamaları olan sarı bilekliğe geçerler. Sarıdan sonra yeşil gelir. Yeşil özgürsün demektir. Gece yarlarına kadar otur, aileni ziyaret et, kafein al, Vahşi Ada’dan kaybol.

“Tamamdır, evlat.” Hemşire Dummel iç çekip bana delik deşik olmuş önlüğü uzatıyor. “Kalk, üstündeki her şeyi çıkar ve bunları giy.”

Bir an acaba dışarı çıkıp bana üzerimi değiştirmem için

müsade edecek mi diye bekliyorum ama öylece durup şahin gibi beni izliyor. Hızlı ve sessizce üzerimi değiştirirken Jason'ı düşünüyorum. Öpüştüğümüzde dudaklarının tadı taze kaynak suyu ve sıcak tamale* gibiydi. Hastanedeyken ona ne olduğunu sormaya cesaret edemedim. Başına gelebileceklerden korktum. Bazen bilmemek bilmekten daha iyidir. Yine de, içimde bir yerlerde gerçek, prangaların sesi gibi çınlıyor... *O yangından sağ kurtulması imkânsız.* Duymazdan geliyorum. İnkâr daha nazik, daha kibar bir yol. Cellie'nin davetsiz anıları zihnimde canlanıyor ama onları da bastırıyorum. İkizim için endişelenerek zaman harcamayacağım. Onun için endişelenmek faydasız.

Önlüğü giydiğimde, hemşirenin izin vermesini umarak kapüşonlu hırkamı tekrar üstüme geçiriyorum. Üşümeyi sevmiyorum. Ya fark etmiyor ya da fark etmemiş gibi yapıyor. Ayakkabılarımı işaret edip, “Pekâlâ, bağcıklar çıkmak zorunda. Bu çanta senin mi?” diyor. Odanın köşesinde, yerde duran eflatun çantayı gösteriyor. Yıpranmış ve kirli çantanın rengi neredeyse griye dönmüş.

Spor ayakkabılarımı çıkarıp bağcıkları çözüyorum. Hemşire plastik eldivenlerini ellerine geçirirken başını hafifçe sallıyor. Çantamı alıp masanın üstüne koyuyor. İlgisiz ve işini bilir bir havada eşyalarımı ayıklıyor. Tüm eşyam birkaç pantolon, tişört, bir iPod, diş fırçası, diş macunu, diş ipi ve origami kâğıtlarından ibaret.

*Tamale: Mısır unu, kıyma ve kırmızı biberle yapılan bir Meksika yemeği. (ç.n.)

Origami kâğıtlarını eline alıp kaşlarını kaldırıyor. Ben de aynı şekilde bakıyorum ve huysuz bir çocuk gibi dili mi çıkarıp elinden kâğıtları çekip almamak için kendimi zor tutuyorum. Onlar, Cellie ve bana yalnız olmadığımızı hatırlatan kibar bir hediye. Hemşire Dummel'in yağlı elleri kâğıtlarıma değsin istemiyorum. Neyse ki kenara bırakıyor. "Gidebilirsin," diyor. "Bunların dışındakiler senindir." Hemşire Dummel diş fırçama, diş ipime, giysilerime ve kulaklığıma el koyarak onları plastik bir kutuya aktarıyor. Hemen bana kalan eşyalarımı şöyle bir sayıyorum: kulaklık olmadan işe yaramayan bir iPod, aynı şekilde fırça olmadan işe yaramayan bir diş macunu ve origami kâğıtları. Hemşire Dummel kapıyı açıp kendisini takip etmemi söylüyor. Kalan üç eşyayı da alıp origami kâğıtlarını kırıştırmamaya çalışarak eflatun çantama yerleştiriyorum.

Muayene odasının hemen önünde saçları yeleye benzeyen bir adam nöbet tutuyor. Ucu bir başka koridora çıkan koridor boyunca peşimizden geliyor. Steril bir labirent sanki. Önce C KOĞUŞU GİRİŞİ yazan, sonra da BU NOKTADAN SONRA YALNIZCA HASTALAR yazan işaretleri geçiyoruz. Adam siyah bir kutuya kimlik kartını okutuyor ve kapı açılıyor. Endişeyle çantamla oynuyorum. İkinci kapıya geldiğimizde içimi bilindik bir huzursuzluk kaplıyor. Yele saçlı adam kartını bir kez daha siyah kutuya okutuyor ve kapı büyüğü gibi iki yana açılıyor. Ben eşikten içeri adımlımı atar atmaz ardından yumuşak bir sesle kapanıyor.

Burası aynı bıraktığım gibi, sanki bir şey 1970'leri çiğ-

nemiş de bütün eşyaları buraya tükürmüş. Ortak kullanım alanı olan karma odadayız. Sadece iki kanalından birinin düzgün çektiği tüplü bir televizyon var. Önceden film izlediğimiz DVD oynatıcımız vardı ama çocuğun biri üstüne işeyince bozuldu. Onun dışında odada, yastıkları somurtkan bir yüzü andıran birkaç koltuk, yeşil derisi çatlamış bir iki sandalye, suni tahtadan birkaç masa ve bütün camları çelik telle kaplı pencereler var. Aklıma küçükken hayvanat bahçesine gittiğimde yüzümü kutup ayısının kafesinin çelik çubukları arasına sokup, hayvanların yürüyüşünü izleyişim geldi. Keçeli ayaklarından hiç ses çıkmıyordu ve çamurun içinde kocaman, belirgin izler bırakıyorlardı. O izleri yapmak kaç ay sürer acaba? Bağciksız ayakkabılarımın içinde parmaklarım kıvrılıyor. Ortak alan, muhtemelen akşam yemeği vakti olduğundan boş. Sığır stroganofun* kokusu havaya sinmiş bile.

“Donny çantayı odana götürür,” diyor Hemşire Dummel. Çantamı omzumdan indirip görevliye veriyorum. Eli elime güç bela değmeden alıyor çantayı.

Hemşire yürümeye devam ettiğinden uzun adımlarına yetişmek için adımlarımı hızlandırıyorum. Ortak alan merkezi olmak üzere C koridoru üç kollu bir çember gibi şekillendirilmiş. Kollarından ikisi sonu çıkmaza varan uzun koridorlardan oluşuyor ve hepsi de hasta odası. Koridorlardan biri kızlara, diğeri de erkeklere ait. Üçüncü koridorda kafeterya,

*Sığır stroganof: Soteli sığır eti parçalarının ekşi kremayla servis edildiği bir Rus yemeği.(ç.n.)

eğlence odası (deniz kabuklarını tahta panolara yapıştırılabileceğiniz ya da üç kondisyon bisikletinden birini kullanılabileceğiniz oda), derslik, doktor ve grup terapisi odaları bulunuyor. Hemşire kafeteryanın tam karşısındaki kapının yanında duran plastik bir sandalyenin önüne gelince duraksıyor.

“Burada bekle,” diyor. Kapıyı tıklatıp içeriye giriyor.

Sandalyeye dönüyorum. Çatlamış oturma itici ve acı verici görünüyor. Ellerimi kapüşonlu svitsörtümün ceplerine sokup duvara yaslanıyorum.

Tam yanağımın iç kısmını ısırmaya başlamışken kafeterya kapılarının açıldığını belirten bir zil duyuluyor. Sıralanmış bir dizi genç beliriyor. Yürüyüşleri halsiz, bakışları göz göze gelmekten korkarcasına yerde. Cellie bana hep denizanasına benzediklerini söylerdi. İlaça boğulmuş denizanasları. Dokunuşları zehirli, dururlarsa öleceklermiş gibi daima hareket halinde olan jelatinimsi toplar. Çoğunu tanımıyorum.

Şaşılacak bir şey de değil aslında. Vahşi Ada devlet destekli olduğundan hastalar burada ne kadar az kalırsa o kadar iyi. Ayrıca Cellie’yle buradaki son ziyaretimiz oldukça kısaydı; kısa kesildi desek daha doğru olur. Arkadaş edinmek için ya da Cellie’nin durumunda düşman kazanmak için pek vaktimiz olmadı. Yeni hastalar kafeteryadan ayrılırken onları inceliyorum. İkinci bir zil duyulunca denizanasları dalga vurmuş gibi hızlanarak ortak alana ya da “serbest” zaman geçirmek için eğlence odasına doğru ilerliyorlar. Şaka gibi, değil mi?

Son çıkan hasta bir erkek. Ölçülü, sakın adımlarla yü-

rüyen bir çocuk. Denizanalarının tam tersi bir yürüyüşü var. Şu hiçbir logosu olmayan, tamamen siyah beyzbol şapkalarından birini takıyor. Kesinlikle burada yeni. Yoksa eminim hatırlardım. Kafası yere eğik olduğundan yüzünü göremiyorum. Tam arkasında iki tane görevli ona eşlik ediyor.

“Acele et Chase,” diyor içlerinden biri.

Arkasını dönmüyor. Sadece başını hafifçe kaldırıp gözlerini benimkilerle aynı hizaya getiriyor. Gözleri masmavi, hani şu yüzü solgun gösteren cinsten. Sol yanağı boyunca inen bir yarası var. Jilet mi? Bıçak mı? Muhtemelen derin kesebilecek bir alet yüzünden oluşmuş. Yarasına rağmen, yakışıklı. Hatta üzerinden tır geçmiş gibi durmasa olağanüstü yakışıklı diyeceğim. Neyse ki yarası güzelliğini dengeliyor da onu gerçek, biraz da tehlikeliymiş gibi gösteriyor. Üzerinde ince bir tişört ve düşük belli bir kot pantolon var. Onu süzdüğümü fark ediyor. Göz kenarları kırışıyor. Sessiz ve seksi bir şekilde gülümseyip şapkasını çıkarıyor, ardından ellerini dağınık sarı saçlarının arasından geçiriyor.

Utancımдан yüzüm kızarıyor ve neredeyse aynı hızda içime bir suçluluk hissi oturuyor. Bir saniyeliğine, Jason’ın tarçın kokan nefesini, gülünce dudağının aldığı şekli ve nasırlı ellerinin dokunuşunu unutuyorum. Sırf bu karşımda duran yabancınn içimi aydınlatan gözleri yüzünden. Yanağımın iç kısmını *sertçe* ısııyorum. Çocuk yanımdan, geriye temiz çamaşır kokusu bırakarak geçiyor.

Yanımdaki kapı açılıyor ve hemşire çıkıyor.

“Hadi bakalım Alice, doktor seni bekliyor.”

Gözlerimi çocuğun bedeninden alamadan duvardan çekiliyorum. Tam ben kapıdan girmek üzereyken duruyor ve bana bakıp içtenlikle gülümsüyor. Sanki beni gördüğüne mutluymuş gibi. Sanki gününü aydınlatmışım gibi. Beni tanıyormuş gibi gülümsüyor. Tuhaf bir dejavu hissi yaşıyorum. (Jason olsa matris hatası derdi.) Onun bana ciddi anlamda tanıdık geldiği hissinden kurtulamıyorum. Sanki yüzünü daha önce gördüm. Sanki ben de onu tanıyorum.

Doktorun odası darmadağın. Kitaplar ve kâğıt yığınlarıyla dolu raflar ve dosya dolapları duvarları kaplıyor. Tıpkı bir girdaba itilmişim de kendimi Dumbledore'un* odasında bulmuşum gibi. *Keşke...* Bir de keşke bu odayı bu kadar iyi bilmeseydim. Ama biliyorum. Doktor Goodman odanın tam ortasında duruyor. İnce, yuvarlak çerçeveli gözlük takan, genç biri. Hep televizyon izlemeyen tiplere benzediğini düşünmüşümdür. Etli ellerinde kalın bir dosya tutuyor. Benim dosyam.

“Merhaba Alice,” diyor. Benim de bir şeyler söylememi umarmış gibi bekliyor. Sıkıntılı, yarı sessiz terapi seanslarımızın geçmişini göz önünde bulunduracak olursak daha çok bekler. “Seni tekrar gördüğüme sevindim.” Yanıma gelip sıkmam için elini uzatıyor.

Açık avcuna bakıyorum ve ellerim cebimde seğiriyor.

*J.K.Rowling tarafından yazılmış Harry Potter serisindeki kurgusal bir karakterdir. (ç.n.)

Yün astarın verdiği o oyuncak ayı yumuşaklığı hissini seviyorum. Bir elimi çıkarıp bana uzattığı elini sıkıyorum, sonra tekrar cebime sokuyorum.

“Otur lütfen,” diyerek sandalyeyi işaret ediyor. Eşikte bekleyen hemşireye dönüp, “Buradan sonrasını biz hallederiz, Bayan Dummel,” diyor.

Hemşire Dummel ağzını büzüyor. Acaba bunu yapınca suratının anüse benzediğin farkında mı? Başıyla onaylamadan önce beni uzun uzadıya süzüyor. “Pekâlâ, Doktor Goodman. Ona odasına kadar refakat etmek için Donny’yi yollarım. İhtiyacınız olursa kapının önünde bekliyor olacak.”

“Eminim olmayacak,” diyor Doktor. Hemşire, beni son kez kopmuş, kıvılcım saçan bir elektrik kablosuymuşum gibi inceledikten sonra çıkıp arkasından kapıyı kapatıyor.

Karşılıklı sandalelere oturuyoruz. Uzun bir sessizlik oluyor. Doktor önce bacak bacak üstüne atıyor, sonra da kravatını düzelterip boğazını temizliyor. Sandalyesinin yanındaki masadan bir not defteri, bir de kalem alıyor. “Seni gördüğüme sevindim, Alice. Toparlanmaya başlamışsın bile.” Sadede gelmesini bekliyorum. Genelde seanslarımızın belirli konuları vardır. Duyguları paylaşmak. Sırlarımızı açığa çıkarmak. Geçmiş hakkında konuşmak.

“Neden burada olduğunu biliyor musun, Alice? Hastaneye neden geri gönderildiğini?”

Görüntüler beliriyor. Jason’la büyük kaçışımızın görüntüleri. Sarmal merdivenler. Kasvetli su. Gecenin karanlığında beliren kırmızı bir ahır. Ama bu anı, yumruğumdan sızan su

gibi. Konuştuğumda sesim alçak çıkıyor. “Yangın çıkmıştı.”

Doktor bir şeyler karalıyor. “Bana o geceden bahset, Alice. Hastaneden kaçtığın geceden.”

Doktorun gözlerine bakamadığımdan, ellerimi kucağımda birleştirip bakışlarımı onlara çeviriyorum. Bir süre sonra, gözlerim pencereye kayıyor. Dışarıda hava bulutlu ve gri. Yoğun sis, çelik tellerin arasından sızıyor ve hastane alanından başka bir şey görmeyi zorlaştırıyor. “Burası nasıl hep sisli olabiliyor?”

Doktor camdan dışarıya bakıyor. “Göle çok yakın olduğumuzdan. Konverjans* bölgesindeyiz. Sis seni rahatsız mı ediyor?”

Neden her soruya soruyla karşılık vermek zorunda ki? Omzumu silkiyorum. “Hayır, beni rahatsız etmiyor. Sadece tuhafıma gitti. Yani eğer sisten başka bir şey göremiyorsak onun ötesinde var olduğumuzu nereden bilebiliriz?”

Gülümsüyor ve ilk defa eli not defterine bir şeyler yazmak için uzanmıyor. “Çok felsefi konuştun, Alice. Belki de içinden geçip öbür tarafta ne olduğuna bakmalısın.”

Öbür tarafta ne olduğunu biliyorum. Su; kemiklerimi titreten ve dudaklarımı morartan derin, gri su. Biliyorum çünkü Jason ve ben karşıya geçmek için o suda yüzdük. Beni kıyaya çekip titrek vücudumu kendisinininkiyle örtmüştü.

“Alice, dinliyor musun?”

“Özür dilerim, ne diyordun?”

* Yeryüzündeki siklon alanlarında çevreden merkeze doğru esen rüzgârların hareketlerine verilen ad. (ç.n.)

“Bana yangından bahsetmeni istemiştim.” Doktor hafıfçe kalemini not defterine vuruyor.

Belki de bu unutkanlık Tanrı’nın bir lütfudur. Belki de beynim olanları bilmek istemiyordur. Kendi kardeşimin, kendi kanımın, böyle bir şeyi bana, Jason’a yapabileceğı olasılığını reddediyordur. Ne yazık ki aklımın, kalbimin zaten bildiğı gerçeğı bana söylemesi gerekmiyor. “Hatırlamıyorum,” diyorum.

Doktor dosyalar arasından benimkini seçip alıyor. Açıyor. “O gecenin polis kayıtları burada.” Yanmaktan kurtulmuş sol elime bakıyorum. Yenmiş tırnaklarımı ve kenarlarındaki ölü deriyi inceliyorum. Cellie, tırnakların alt tarafındaki beyaz kısımların söylediğimiz yalanlar olduğuna inanırdı. Gerçeğı söylemediğimi düşündüğü her vakit ellerimi tutup tırnaklarıma bakar ve beyaz kısımların çoğaldığını söylerdi. Sonra da beni suçlardı. Sır saklamakla. Onu incitmekle. Jason’ı daha çok sevmekle.

“Celia o gece seninle miydi?” diye soruyor doktor.

“Kayıtlarında ne yazıyor?”

Kâğıtlara bir göz atıyor. “Orada olduğunu yazıyor.”

Gözümü kırpınca ikizimin sapkın yüzü beliriyor. Anı, bağıra çağıra geliyor karşıma. Ateş etrafımızı sararken tepemize dikilmiş, acıma ve tiksinti karışımı bir ifadeyle Jason’la beni seyrediyor. O anda milyon tane şey hissediyorum. Kötü şeyler. Nefret dolu şeyler. Hepsi de kız kardeşime karşı.

Doktor doğrulup burnunun ucu kişisel alanımı istila edecek şekilde ileriye eğiliyor. Koltuğuma yaslanıyorum.

Nefesi beklemiş kahve gibi, acı ve bayat. “Neden burada olduğunu biliyor musun, Alice?”

Kafamı sallıyorum. Aklıma bir tek Cellie geliyor. Cellie ve Jason. Sonra görüntü değişiyor ve geriye sadece duman kalıyor. Jason’ı göremesem de hissediyorum. Elleri yüzüme dokunurken bir şeyler fısıldıyor, ancak kelimeleri anlamak güç. “Jason.”

Doktorun katı yüz ifadesi yumuşayınca adını yüksek sesle söylediğimi anlıyorum. Şu ana kadar, doktora ona ne olduğunu sormamak için kendimi tuttum, ancak şefkatli bakışlarının buzlarımı erittiğini hissedebiliyorum.

“Alice.” Adımı özür dilermişçesine söylüyor. “Ne yazık ki Jason kurtulamadı.”

Boğazıma bir yumru oturuyor. Bir an, odada yalnızca yarım yamalak nefes alışlarım kalıyor. Jason. Ölü. Yok. O kadar net. Yeniden görüntüsüne uzanıyorum. Yüzünde gördüğüm hilekâr gülümseme, dünya denen otomobili çaldım ve az sonra sürmeye başlayacağım der gibi. İkimizi, Ay’ı arkamıza almış, kollarımız iki yana açık koşarken görüyorum. Birbirine ahmakça âşık. Sayılı günlerimizi yaşarken. Boğazımdan bir hıçkırık kopuyor. Doktor masasının üstündeki mendili alarak kutuyu bana uzatıyor, ama geri çekilip gözyaşlarımı silerek nefesimi düzenlemeye çalışıyorum. Yüzeyin altında acım hâlâ çok taze, ama neyse ki panikatağı durdurabiliyorum.

Doktor mendil kutusunu tekrar masanın üstüne bırakıyor. “Jason hakkında konuşmak ister misin?”

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kafamı sallıyorum. Cellie bunu nasıl yapabildi? Uzun zamandır ölmemi istediğini biliyordum; bin farklı şekilde planlıyordu zaten. Ama Jason? Onu seviyordu. En azından ben öyle sanmıştım.

“Ne kadar zor olduğunu görebiliyorum.” Beni anladığını söylemeye çalışsa da kulağa küstahça geliyor. “Yanlış hatırlamıyorsam Jason’la birkaç kez aynı koruyucu aileyi paylaşıntınız.”

İki kez. Jason, ben ve Cellie aynı koruyucu aileyi iki kez paylaştık. Gözümden bir damla yaş akıyor ama bir şey demiyorum. Ustası olduğum ve artık kullanmaya alıştığım bir maske olan yüzümün sakın görünümünü korumaya çalışıyorum.

Doktor kalemini not defterine vuruyor. “Benimle rahatça konuşabilmeni isterim, Alice. Önceki görüşmelerimizin zor geçtiğini biliyorum. Kendini henüz hazır hissetmiyorsan anlarım.” Dosyayı kapatıp eşyalarını kurcalıyor ve arasından deri kaplı bir defter alıyor. “Denemeni istediğim yeni bir şey var. Terapimizin bir parçası olarak günlük tutmanı istiyorum.” Defteri bana uzatıyor, ancak ben almak için uzanmayınca nazikçe kucağıma bırakıyor. “Sen istemediğin sürece yazdıklarını okumayacağım. Ama sana yardımının dokunacağına inanıyorum. En başından başlayarak, aklına ilk gelen andan başlayarak her şeyi yazmanı istiyorum. Düşüncelerine netlik getirmesini ve kötü hislerinden kurtulmanın bir yolunu bulmanı umuyorum. İstirap kuvvetli bir histir ve görmezden gelinirse bize yolumuzu kaybettirebilir.”

Konuşmasındaki “biz” kısmı sinirimi bozuyor. “Biz” diye bir şey yok. “O” ve “ben” varız. Bizi birbirimize bağlayan hiçbir şey yok. Tekrar uzanıp defterin üzerine tükenmez kalem bırakıyor. Parmaklarım istemsizce kaleme dokunuyor. Kalem kullanmamız yasak. Yanlış ellerde silah niyetine kullanılabilirler.

Doktor, düşüncelerimi okur gibi, “Normalde kalem kullanmanıza izin verilmez. Sarı ya da yeşil bileklikli hastalar için bir ayrıcalık bu. Ama senin için uygun olan terapinin bu olduğuna inanıyorum. Ayrıca sana güvenebileceğime de inanıyorum. Sana güvenebilir miyim Alice?” diyor.

Başımla hızla ve sarsakça onaylayıp içimden bu iki yeni eşyayı diğer eşyalarımın yanına ekliyorum. Evlatlık mantığı. Tüm varlıklarınızın çetelesini tutar ve sanki eşsiz mücevherlermiş gibi sürekli sayım yaparsınız.

“Günlük tutmayı düşüneceksin, değil mi?” Doktor kibarca soruyor.

Yine belli belirsiz onaylıyorum. Parmaklarım deri defteri sarıyor ve onu göğsüme bastırıyorum. Keşke Jason’ın bir resmi olsaydı. İçine yapıştırdım. Görüntüsü şimdiden bulanıklaşıyor.

Doktor arkasına yaslanıyor. “Düşüneceğine sevindim. Peki, o zaman asıl konumuza dönelim; neden burada olduğuna. Yangını ve sonrasında neler olduğunu hatırlamadığını söyledin.” Boğazını temizleyip gözlerimin içine bakıyor.

Yüzümü ovuşturuyorum. O zamana ait her şey suyun altına batırılmış bir tablo gibi birbirine karışıyor: borular ve kablolar. Uğuldayan makineler ve puslu yüzler.

Doktor yüzüme bakıyor. “Sen hastanedeyken, birçok şey oldu.” Yine boğazını temizliyor. “O zaman zarfında dava edildin.”

On adet görünmez parmak boğazıma yapışıp beni boğuyor. “Dava mı?”

“Evet, Alice. Maalesef birinci derece kundakçılıktan ve adam öldürmeye sebebiyet vermekten yargılanacaksınız.”

2

KIZLAR KANADI

“Alice, ne dediğimi duydun mu?” diyor doktor, kaşlarını endişeyle çatarak.

Ellerimi yumruk yapıp, “Yangını Cellie çıkardı,” diyorum. Ardından ayağa kalkıp sandalyeyi itiyorum. Zemini gıcırdatıyor.

Doktor hızla, rahatlatıcı elini uzatıyor. “Sana inanıyorum.”

Kapıya anlamlı bir bakış atıyor çünkü Yeleli Donny hemen ardında nöbette, kırmızı bileklik de elinin altında. Üstü kapalı tehdit yani. Bu yaptığını beğenmiyorum. Hem de hiç. “Lütfen, yerine otur.”

Bedenim yay gibi gergin, sandalyenin ucuna oturuyorum. Dudaklarım hissiz, parmaklarımsa avcuma batıyor. “Yangını Cellie çıkardı,” diyorum sinirle. Kulağa bozuk plak ya da sadece tek bir kelime bilen aptal bir kuş gibi geldiğimin farkındayım, ama kendimi susturamıyorum.

Doktorun gözleri birden yumuşuyor. Sempati? Mer-

hamet? Daha öncede de gördüğüm ve sevmediğim bir şey. “Anlıyorum,” diyor. Sanmıyorum. “Ama sen...” Bir an, yüzümü incelemek için duraksıyor. “Sen ve Cellie daha önce de bu tarz olaylara karıştınız.”

Doktorun neyden bahsettiğini biliyorum. Yıllar önce, Cellie ve ben birbirimize düşman değilkken, ben daha çocukken ve aptalca onu iyi biri yapabileceğimi düşünürken, çıkardığı bir yangının suçunu üstüme almıştım. O günden sonra, kundakçı ikizler olarak hep aynı kefeye konduk.

Doktor hâlâ konuşuyor ama ben sadece aradan bir iki cümle yakalayabiliyorum. “Bölge savcısı dava konusunda oldukça cömert davrandı... duruşma başlamadan psikiyatrik tedavi için Vahşi Ada’ya dönmende hepsi hemfikir.”

“Aman Tanrım.” Evrenin bir şakası değil mi bu? Kuşku ve muazzam bir çaresizlik bütün vücuduma yayılıyor. Cellie bu sefer yapacağını yaptı. Başardı. Beni devirdi. Bu kadar berbat bir durum olmasa kızı alkışlayacağım.

“Hepimiz senin iyiliğini düşünüyoruz,” diyor doktor.

Hâlâ sözlerine odaklanamıyorum. Sadece nefesime odaklanabiliyorum. Dehşetle alıp verdiğim nefesime ve bir de beni bekleyen duruşmaya. “Ne zaman?” diye soruyorum.

“Ne, ne zaman?” Şaşırmış görünüyor.

“Duruşmaya ne zaman çıkacağım?”

“Aylar alabilir. Şu an onu düşünmemize gerek yok. Sağlığına kavuşman için çabalamalıyız. Yangında yaralandın. Yaraların iyileşene kadar bekleyip bir şeyler hatırlatabiliyor musun bakacağız.”

Aklıma aniden bir fikir geliyor. “Cellie de yargılanacak mı?”

Doktor dudaklarını birbirine bastırınca cevap vermeyecek sanıyorum, ama veriyor. “Evet.”

“O da burada mı?” Kucağımdaki kalem ve defteri evirip çeviriyorum.

Saatine bakıp iç çekiyor. “Neredeyse vaktimizi aştık.”

O kadar da ince olmayan bahanesini yakalıyorum. Sorular beynimi kurcalıyor. Cellie nerede? Burada olabilir mi? O da psikiyatrik tedaviden geçiyor mu? Ama vaktimiz kısıtlı ve ihtiyacım olan bir şey var, daha önemli bir şey. Sosyal hizmetler görevlimi, müşfik gözlerinin bana şömine ve elmalı tartı hatırlatan Sara’yı düşünüyorum. “Sara’yı görmek istiyorum,” diyorum; cankurtaranımı.

Doktor not defterini bir köşeye koyuyor, arkasına yaslanıyor, parmaklarını birleştirip derin bir nefes alıyor. Sesi titremiyor ama şefkatsiz de değil. “Alice, uzman doktorun olarak, Vahşi Ada’daki Oregon Eyaleti Ruh ve Sinir Hastalıkları Hastanesi’ne, yargılanmadan evvel psikiyatrik tedavi göresin diye istemsiz olarak getirildiğini söylemek benim görevim. Bu senin ilk suçun olmadığından ve ciddi ölçüde zarar verdiğinden, yargıç kırk sekiz saat boyunca kimseyle görüşmemene karar verdi. Kırk sekiz saatin sonunda ziyaretçi kabul edebileceksin.” Duraksıyor, beni bir an inceliyor ve sesini bir ton düşürüyor. “Senin için yapabileceğim başka bir şey var mı?”

Zeytin dalı bu. Temkinli olsam da uzanıyorum. İyiлик

istemekten nefret ediyorum. Güçlerinizi değiş tokuş ediyor-muşsunuz gibi geliyor. Ama buna değer çünkü Jason için yapıyorum. “Jason’ın cenazesine katılmak istiyorum.”

“Bunun için biraz uğraşmamız gerekebilir.”

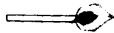
Zeytin dalı elimden kayıyor. Biliyordum böyle olaca-ğını. Zaten hep gösterip çekiyorlar. Gözlerimi kısıyorum. “Anladım.”

Doktor sandalyesinde debelenip elindeki açık dosyaya bakıyor. “Bir şey daha var. Kaçışının güvenliğimizdeki açı-ğı ortaya çıkardığını bilmeni isterim. Sen yokken o açıklar kapatıldı.” Başka bir tehdit mi bu? Bana öyle geldi de. “Her şey anlaşıldı mı?” Hızla onaylıyorum. “O halde...” Doktor sandalyesinden yanındaki masaya uzanarak küçük bir ku-tuyla beraber bir bardak dolusu su alıyor. “İlaç zamanı.” On-ları bana uzatıyor. “Uyumana yardım edecek, Alice. Zaman daha hızlı geçecek.”

Suyu ve ilacı alıp bir dikişte içiyorum. Ağzımı koca-man açıp dilimi çıkarıyorum.

“Tamamdır, Alice. Yarın tekrar aynı yerde ve aynı za-manda buluşacağız. Grup terapisi de sabah.”

Odadan çıkıp kapıyı ardımdan kapatırken hiçbir şey söylemiyorum.

Yeleli Donny koridorda yok gibi. Ama gizemli çocuk burada. Dirsekleri ayırdığı bacaklarının üzerinde, doktorun odasının hemen yanındaki sandalyede oturuyor. Boynunda

büyük bir kulaklık asılı. O parmaklarıyla ritim tutarken hafiften müzik sesi yayılıyor. Bana bakıp sıcacık gülümsüyor. Arkamda biri mi var diye dönüp bakıyorum. Koridor boş. Sadece ikimiz varız. İçimden bir şey kopuyor ve onu sarmalamak için uzanırken aptal bir çocuk gibi fısıldıyor: *arkadaş?*

“Bazı görevlilerin senin hakkında konuştuğunu duydum,” diyor. “Yangın çıkaranların geri döndüğünü söylüyorlardı.” Başparmağını, görünmez bir çakmak çakarmış gibi oynatıyor.

Nefesim kesiliyor ve bir adım geri çekiliyorum. Parmaklarım günlüğün etrafında geriliyor. Ona karşı hissettiğim ufacık iyilik kırıntısı da kayıp bir balon gibi uçup gidiyor. “Bana öyle deme.”

Ağzının bir köşesi yukarıya doğru kıvrılıyor.

Kafamı sallayıp yanından geçerken, “Aşağılık herif!” diye homurdanıyorum.

Gülüyor. “Ağzımız da bozuk.”

Orta parmağımı gösterip yürümeye devam ediyorum. Tam o esnada Donny koşarak geliyor. O beni görmeden dilimi üst dudağımda gezdirerek beyaz ilacı avcuma çıkarıp cebime sokuyorum. Arkamdan, doktorun odasının kapısı açılıyor. “Chase, içeriye gel. Konuşacak çok şeyimiz var,” diyor Doktor Goodman.

Donny bana yettiğinde, üniformasına sinen sigara dumanının kokusu alıyorum. Derin bir nefes veriyor ve beni bulduğuna sevinmiş gibi görünüyor.

Başıyla onu takip etmemi işaret ediyor ve bir kez daha

kendimi aşırı aydınlatılmış koridorda yelesinin peşinden giderken buluyorum. Kızlar kanadına varıyoruz ve bir kapının önünde duruyor. Siyah kutuya anahtar kartı okutunca kapı açılıyor.

“Gerisini biliyorsun,” diyor. “Son yatak kontrolü on birde. Kahvaltı sekizde, sonrasında da grup terapisi var. Kapının arkasında program çizelgesi asılı.” İçeriye adımımı atar atmaz kapı sessizce kapanıyor ve zifiri karanlığa gömülüyorum.

Oda neredeyse boş. Karanlık olmasına rağmen, odanın duvara sabitlenmiş (sanatla intiharı engellemek için ki bu çok şiirsel bir ölüm olurdu) bir resimle (muhtemelen huzurlu bir manzaraya ait) ve metal iskeletli, tek kişilik iki adet yatakla dekore edildiğini çok iyi biliyorum. Cama daha yakın olan yatakta biri yatıyor. Bir parça ay ışığı camdan süzülerek oda arkadaşımın yüzünü ve parlak pembe saçlarını aydınlatıyor. Uzun, kalın, beyaz yaralarla kaplı kolu battanibesinin üstünde duruyor. Köşede, içinde sadece tuvalet ve lavabo olan bir banyo bulunuyor. Duşsuz. Banyonun kapısı var ama kilidi yok. Mahremiyetiniz varmış gibi davranıyorlar ama burada öyle bir şey imkânsız. Eflatun çantam duvara çivili olduğuna emin olduğum ahşap şifoniyerin üzerinde duruyor. Günlüğü çantama atıp diş macununu alıyorum. Tam banyoya yönelecekken geri dönüp günlüğü ve tükenmez kalem alıyorum.

Banyoda dişlerimi parmağım ile fırçalıyorum. Mide bulandırıcı ve normalde bir diş fırçasının gövdesi gibi, ondan

birini ancak görüyor. Ağzımı durularken hâlâ pis olduğunu hissediyorum. Defter ve kalem lavabonun kenarında tehlikeli bir şekilde sallanıyor. Işığı yakıp onları alıyorum ve yere çöküp boş bir sayfa açıyorum. Birkaç dakika boyunca, parmaklarıma kramp girip omzumdaki ve elimdeki yanıklar derimin altında birileri tünel kazıyormuş gibi kaşınana kadar deli gibi bir şeyler karalıyorum.

Başımın hâlâ ağrıyan kısmını ovuyorum. Önceki hastanede bana verdikleri ilaçların çoğunun etkisi geçti bile. Artık daha uyanık, huzursuz ve biraz da kusacak gibi hissediyorum. Hissizlik dağılıyor ve duygular gece yarısı havai fişeklerin patlaması gibi içimde patlamaya başlıyor. Cellie'yi, deliliklerini ve o deliliklerin bana nelere mal olduğunu düşünüyorum. Zihnimde, kırmızı bir halı seriliyor ve sadece çelik telli camlarla kaplı, eskiden de sönük olan ama şimdi kapkaranlık bir gelecek görebiliyorum. Ne kadar beklentim kaldıysa: üniversiteye gitmek, Cellie'den kendimi uzaklaştırmak, hepsi bitti.

İçime attığım tüm acılarım gün yüzüne çıkıyor ve sessizce ağlıyorum. Jason geliyor aklıma. Son sözlerini hatırlayamamak bütün fiziksel yaralardan daha çok yakıyor canımı. Yakarış mıydı? Usulca kendi ve benim hayatım için yalvarmış mıydı? Ya da nazik ve tatlı bir elveda mıydı? Belki de diğer tarafta buluşacağımıza dair bir sözdü.

Hıçkırıklarımdan başka bir şey kalmayana dek ağlıyorum. Kalkıp üzerimi silkeliyorum. Sırtım dimdik. O anda Jason (ve kendim) için ne yapmam gerektiğini biliyorum. Gerçek kılsın diye, yüksek sesle yeminimi ediyorum. "Se-

nin için geleceğim, Cellie. İki elim kanda olsa da geleceğim. Seni bulacağım, ve bulduğumda, seni geberteceğim.”

Banyodan ayrılıp önlüğümü çıkarıyorum. Katlamak için aldığımda, beyaz ilaç cebimden düşüyor. Ağlamak baş ağrımı daha da beter yaptı, şimdiyse sersemletici, ağrılı bir şekilde zonkluyor. Eğilip ilacı alıyor ve ay ışığında inceliyorum. Acısız ve kendimi suçlamadan geçireceğim birkaç saatte ihtiyacım var. İlacı ağzıma atıp susuz yutuyorum. Yatağa yatarken sessiz olmaya çalışıyorum. Arkama yaslanıp ilacın işini yapmasını, maviyi siyaha çevirmesini bekliyorum. Bu gecelik kendime unutma izni vereceğim. Ve yarın... eh, yarın yeni bir gün.

Uykumun puslu alacakaranlığında, gün içinde olanları düşünüyorum. Chase denen çocuğun söylediği bir şey aklıma takılıyor. *Bazı görevlilerin senin hakkında konuştuğunu duydum. Yangın çıkaranların geri döndüğünü söylüyorlardı. Yangın çıkaranlar.* Yangın çıkaranlar dedi, yani çoğul. O anda, sanki hâlâ bizi birbirimize bağlayan bir bağ varmış gibi, Cellie'nin burada olduğunu hissediyorum. O Vahşi Ada'da ve Chase tam olarak nerede olduğunu biliyor.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Doktor en başından, her şeyin başladığı yerden başla diyor. Sanırım haklı. Çünkü Cellie'yle aramız hep böyle değildi. Bir zamanlar arkadaşımdaydım. En yakın arkadaşım. Eğer birini öldürdüğünü söylese, mezar kazarken yardım edeyim mi diye soracağım zamanlar vardı. Öyleyse, yangın ve ölümle sonuçlanan bir hikâyeye nereden başlar? Son elli yılın en soğuk kışının, en soğuk gününün karı altında, iki kız kardeşin evlerinde sessiz sedasız geçirdiği altıncı yaş gününde ve bir de cesetle başlar.

İlk hatırladığım şey bir rüyaydı. Pasta tadında ve konfetilerle, balonlarla ve altın rengi paketlere sarılı hediyelerle dolu bir rüya. İkinci hatırladığım şeyse sessiz, soğuk ve boş bir havaya uyanmaktı. Cellie çoktan kalkmıştı. Üst ranzadaki yatağını, bazen beni sinir eden tarzda, yani yarım yamalak ve aceleyle toplamıştı. Ben eşyaların daha derli toplu, daha belirgin çizgili ve daha düzgün katlanmış olmasını tercih ederdim. Şaşırmamalıyım. Bir gece önce beni uyutmamıştı. Uyuyamayacak kadar heyecanlı olduğundan ertesi gün hakkında konuşup durmuştu. Doğum günümüzdü.

Ev buz gibiydi ve ben incecik pamuklu geceliğimin

içinde titriyordum. Ayaklarım halıya değdiğinde, buz kristalleri halıdaki her bir noktayı öpüyormuş gibi hissetmişim. Bir an durup alt kattan gelen veya cama vuran kar tanelerinin çıkardığı sesleri duyabilmek için sessizliğe verdim kulağımı. Ama çarpan kalbimin sesi dışında hiçbir ses yoktu.

Sessizliğin bana ne söylemeye çalıştığını bilmeden merdivenlerden indim. Fısıldadığı sırrı duyamamıştım. Cellie gibi ben de kendimi doğum günü heyecanına kaptırmıştım. Aceleden, yolumun üzerinde bulunan bir terliğe çarpıp tırabzan parmaklıkları arasından aşağıya düşürmüştüm. Terlik yerde yatan bedenin üstüne yumuşak bir sesle düşmüştü. Büyükbaba, yüzü pencerenin camından yansıyan kara dönük, kıpırdamadan yerde yatıyordu. Merdivenlerin son basamağında öylece kalakaldım. Kollarından biri karnının altında tuhaf bir şekilde dururken diğerini uzatmıştı ve halının üzerindeki parmakları anormal bir şekilde hareketsizdi.

“Uyanmıyor,” dedi Cellie. Şöminenin yanında, dizlerini göğsüne çekmiş ve çenesini de dizlerine dayamış oturuyordu.

Derin bir nefes aldım ama hava ciğerlerime inmiyor gibiydi. Cellie inleyerek kafasını bacaklarıyla oluşturduğu karanlık kozasına gömdü. Eğilip büyükbabanın soluk yanığına dokundum.

“Ben onu çoktan denedim,” dedi Cellie.

“Büyükbaba,” diye fısıldadım. Hâlâ büyükbaba gibi kokuyordu; bana uzak diyarları hatırlatan çarpıcı, baharatlı bir koku. Nedenini bilmiyorum.

Cellie kolumu tutup beni geri çekti. “Ben çoktan denedim *dedim*.”

“Ne yapacağız?”

Yanağının iç kısmını ısırdı ve bana döndü, aklına bir şey gelmişti. “Bırakalım uyusun. Çok yorgun olmalı. Biz gidip hediyelerimizi açalım.”

Dört adet altın ve gümüş çizgili paketlere sarılmış hediye yemek masasının üzerindeydi. Paketleri parçaladık. Büyükbaba ikimize de birer yeni kıyafet, oyun ve de kitap almıştı. Acıkmaya başlamıştık, ancak evde konserve yiyeceklerden başka bir şey yoktu ve büyükbaba o olmadan elektrikli konserve açacağını kullanmamızı yasaklamıştı. Cellie dolapta pastamızı buldu. Midemiz ağrıyana kadar yedikten sonra yeni kıyafetlerimizi giyip evin içinde oynadık, tirabzandan kaydık ve tüm gün boyunca çizgi film izledik.

Hava karardığında, büyükbaba hâlâ kıpırdamamıştı. Ne bir el, ne bir ayak parmağı. Ne de bir göz kırpması. Hiçbir şey yoktu. Vücudu daha da soğuktan hatta. Cellie üzerine bir battaniye örttü ve ona iyi geceler diledikten sonra ikimiz el ele odamıza çıkıp kendi kendimizi yatırdık. Yeni kıyafetlerimizi o kadar sevmiştik ki üzerimizi değiştirmedik. Cellie üst ranzada, büyükbabanın bize hediye ettiği kitaplardan birini okuyordu. Onun sesiyle gözlerimi yumdum; benimkine öylesine benziyordu ki, öylesine rahatlatıcı ve tanıdıktı ki, çok sevdiğim battaniyemi üzerime çekmek gibiydi.

“Cellie?” diye sözünü kestim.

“Efendim?”

“Yanıma yatar mısın?”

“Tabii,” dedi ranzadan aşağıya yalpalayarak. Yanıma

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

uzanınca, sırtım duvara yaslanana kadar kenara kaydım.

“Sence büyükbaba yarına kadar uyanır mı?” Yarın okul günüydü ve her pazartesi sunum yapardık. Taylor Knapp evcil tavşanını getirecekti ve ben daha önce hiç tavşan sevmemiştim.

“Elbette,” dedi, sevdiğim battaniye yumuşaklığındaki sesi cızırtılı, kendinden fazlaca emin ve yalancıydı.

Ona dönüp başımı omzuna yasladım. “İyi ki yanımdasın.”

“Sen de,” dedi. “Merak etme, Alice. Sabah her şey eskisi gibi olacak. Söz veriyorum.”

Dört gün geçmişti. Betonlu delerek filizlenen ot gibi içimde filizleniyordu korku. Endişe, dehşet ve paniğin yanı sıra soğuk ve açlık da baş göstermişti. Pencerenin ardında dans eden buz kristalleri artık içeriye de giriyor, pervazın etrafını kaplıyordu. Her gece, Cellie ve ben kar tulumlarımızı giyip alt ranzadaki yorgan yığınının altına sığınıyorduk, ancak hiçbir şey soğuğu kesmiyordu. Gece yarısı bir hırsız gibi gelip vücut ısıımızı çalıyor, bizi sıcaktan mahrum bırakıyordu. Cellie her sabah inlerdi. Kanının donduğuna yemin ederdi. Yine de yataktan çıkıp, mutfığa giderek, tezgâha çıkmayı başarırdı. Musluğu en sıcak ayarda açardı, biz de o suyla donmuş kanımızı yeniden eritmeye çalışırdık.

Okula gidemeyince sunumu kaçırdım. Ayrıca doğum günü pastasından başka bir şey de yememiştik. Bayatlamaya

ve etrafı siyahlaşmaya başlamıştı artık. Sonra sinekler geldi; onlar bütün günü büyükbabanın gözleri ve sarı pastamızın üstündeki şekerleme arasında geçiren koyu bilinmezliklerdi.

Dördüncü günün sabahında evdeki bütün konserve yiyecekleri mutfak tezgâhına sıraladık ve üzerlerindeki marka ve resimleri inceledik. Kuru fasulye. Jambon. Mısır. Açlıktan midem sırtıma yapışmıştı. Cellie, parlak resimlere bakıp karnımız doyuyormuş gibi yapabileceğimize karar verdi. Ağzını yalayıp her bir yiyeceğin ne kadar lezzetli olduğunu söylüyordu.

“Tadı paskalya gibi!” diye haykırdı. “Sen de tadına baksana.” Ama ben numara yapamıyordum. Dudaklarımı yaladım ve gözlerimi pastaya çevirdim.

“Sorun değil, Alice. Son lokmayı yiyebilirsin.” Geriye sadece kırmızı, kalın bir parça donmuş balon kalmıştı. Ağzımın sulanmasıyla midemin guruldaması bir oldu. Çok açtım. Çok hastaydım.

Tereddüt ettim. “Emin misin?”

Cellie başıyla onayladı ve kollarını göğsünde birleştirdi. Kendini o kadar sıkıyordu ki teni bembeyaz olmuştu. Saniyem pastanın kalanını yememek için kendini zor tutuyordu. “Ye,” dedi. “Bitirdiğinde gidip büyükbabaya bakınız.”

Biraz daha ısrar etmesi için beklemedim. Önce kabuk bağlamış sarı pastaya, sonra da kırmızı balona daldım. Şekerlemenin kalanları dolap örtüsüne yapışmıştı, onları kazımak için parmaklarımı kullandım. Bitirdiğimde dönüp Cellie’ye sırttım, ancak utanç bir anda mutluluğumu bastırdı. Gözleri bulanıktı ve elleri titriyordu.

“Özür dilerim,” dedim.

“Önemli değil,” dedi ve karnını ovuşturdu.

Zil çalınca lafımızı kesti.

Açmak için yöneldim, ama Cellie kolumdan yakalayıp beni durdurdu. “Yapma. Büyükbaba evde yokken kapıyı açmamız yasak.” Heykel gibi donakalmış, sözlerinin ağırlığı altında eziliyorduk.

“Hadi gidip dışarıda oynayalım. Kar tulumlarımızı giyer, kar meleği yaparız.”

Dışarıya çıktığımızda ayaz yanaklarımızı tokatlıyor, yerdeki tozumsu karı küçük girdaplar şeklinde döndürüyordu. Avlu tam bir dikkörtgendi ve büyükbaba, ilkbaharda burayı kendi domateslerimizi yetiştirebileceğimiz bir bahçeye çevireceğine dair söz vermişti.

Avluda birkaç tur attık. Önce ben onu, sonra da o beni kovaladı. Gökyüzünde yükselen uçaklarımız gibi davrandık. Uzunlarımıza sıcaklık yayılmaya başlayınca şükrettim. Yine de hareketlerim yavaş ve halsizdi. Boş midem bana çelme takarken normalden çok daha fazla tökezliyordum.

“Hastasınız diye mi okula gitmediniz?” Komşumuz Bay Chan, bıyıkları ve saçları düşen kar tanelerini yakalarken çitlerin üzerinden seslenmişti.

Cellie ve ben avlunun karşısından ona baktık. Bazen gelen postaları almak için çıktığımızda büyükbaba, Bay Chan ve eşiyle konuşurdu. Birlikte oynamaya bayıldığım

DeeDee adında beyaz bir kanişleri vardı. Bir sürü numara biliyordu. Hatta Bay Chan ona çoraplarını çıkarmasını bile öğretmişti.

“Hastaysanız dışarıda oynamamalısınız,” dedi Bay Chan bize bakarak.

Ben de ona baktım. “Hasta değiliz,” dedim.

Bay Chan’ın kaşları çatıldı. “Değil misiniz?”

“Büyükbaba uyanmıyor,” dedim.

Cellie beni arkadan itti ve sendeleyerek çitlere çarptım. “Niye ona söyledin?” diye fısıldadı kulağıma. Kelimelerimi havadayken yakalamak istemiştim ama artık çok geçti. Çoktan ağzımdan çıkmışlardı.

“Uyanmıyor mu?” Bay Chan bıyığını kaşıdı. “Gelip bir baksam iyi olur.”

“Hayır,” dedi Cellie. Ama Bay Chan çoktan arka kapıya ulaşmış, kapıyı açmıştı.

Cellie beni itti. “İçeri girmesine izin verme.” Bu sefer daha sertçe itti. Ben daha bağırıp onu durdurmak için elimi sallayamadan Bay Chan arka kapının eşiğini geçmişti bile. Önce olduğu yerde kalakaldı, ardından büyükbabanın kilisesede yaptığı gibi istavroz çıkarıp elini ağzına götürdü, öğürdü ve, “Aman Tanrım!” diye fısıldadı.

3

VANİLYALI PASTA

Sabah zili beni derin, rüyasız bir uykudan uyandırıyor. Demir parmaklıklı camlara vuran yağmurun sesi ateş açılmış gibi çıkıyor. Camlardan süzülen damlalar dışarıdaki ağaçları hayali ve üzgün gösteriyor. Pembe saçlı oda arkadaşım çoktan kalkıp giyinmiş, odada geziniyor. Ben de yatağın metal iskeletini inlete sızlata doğruluyorum, bu sesler bana hep duvarlardaki hayaletleri hatırlatıyor.

“Seni getirdiklerinde uyanıktım. Banyoda *bayağı* uzun kaldın,” diyor, elleri belinde bana dönerek.

Küçük yüzünü inceliyorum. Hokka burnu ve dik, pembe saçlarıyla bir periye benziyor; yaramazlık ve beladan yapılma bir peri ama. Bacaklarımı yataktan sarkıtıp şifoniyezin üzerinde katlı duran önlükten bozma pantolonuma uzanıyorum. Ne dememi istediğini bilmediğimden susuyorum.

Omuz silkiyor ve daha önce ne yapıyorduyorsa ona dönüyor. “Cebinden düşen ilacı da gördüm.” O konuşurken ben pantolonumu giyiyorum. “Bu yüzden başının belaya girebileceğini biliyorsun, değil mi?”

Çantama uzanıp içinden birkaç tane origami kâğıdı alıyorum ve o görmeden kapüşonlu svitşörtümün cebine sokuşturuyorum. “Beni ispiyonlayacak mısın?”

Bana dönüyor, yüzü hafif kızarmış. “Hayır. Tabii ki hayır. Sadece sır tutabileceğimi bilmeni istiyorum.”

Bağciksız spor ayakkabılarımı giyiyorum. Gözlerim kolundaki kabarık beyaz yaralara kayıyor. Yanık değiller. Yanık yarasının kenarları tırtıklı olur. Saldırgan bir köpeğin ısırtığı gibi dikkatsiz, dağınık olur. Onun yaralarıysa, sanki ince bir bıçak ve titremeyen bir elle yapılmış gibi temiz ve net. “Ben de,” diyorum.

Yüzü daha da kızarıyor. “Oh, iyi,” diyor, kolunu kapatarak. Ardından koridordaki bütün kapılar açılırken bir zil daha çalıyor.

“Kahvaltı vakti. Bugün salı, bu da demek oluyor ki...” Dudağına hafifçe vuruyor.

“Krep. Her salı krep verirler.”

Bana bambaşka gözlerle bakıyor. “Daha önce de mi buradaydın?”

Yutkunuyorum. “Kız kardeşim ve ben burada birkaç hafta kaldık. Bu arada, ben Alice.”

Yüzü aydınlanıyor. Bir an bir şeyler söyleyecekmiş, bana kundakçı ikizimi, Jason’la büyük kaçışımızı ya da sağ elimin büzüşmüş derisini soracakmış gibi duruyor. Yanıklar sızlıyor ve ellerimi kasıp sorgunun başlamasını bekliyorum. Onun yerine dudağını ısırtıyor ve sonra da gülümsüyor. “Ben de Amelia.”

Amelia ve ben kafeteryaya birlikte varıyoruz. Kreple-

rimizi almak için sıraya girdiğimizde hizmetliler tepsilerimizi verirken bizimle göz teması kurmuyor. Sıra çok yavaş ilerliyor. Önümdeki kız tepsisini fırlatıp bağıyor, “Pastırma istiyorum!” Arkada pastırma yiyen bir hizmetli çarpıyor gözüme. İki görevli gelince, kız yatıştırıcı sözler ve sessiz oda tehditleriyle sakinleştiriliyor. Tepsisini temizleyip usulca ağlıyor. Öfke patlaması için onu suçlamıyorum. Çünkü gerçekten istediği şeyin pastırma olduğunu sanmıyorum. O, pastırmanın temsil ettiği şeyi istiyor. Özgürlük, eşitlik istiyor, ama burada öyle bir şey yok.

Amelia’yla yuvarlak bir masaya oturuyoruz. Etrafımızda diğer hastalar var. Bazıları yan yana, bazıları da bilerek birbirlerinden uzağa oturuyor. Denizanası olduklarından, dinlenmek yok. Kimisi yemeğini yerken ileri geri sallanıyor; kiminin de vücudu sabit dursa da gözleri velfecri okuyor. Bütün günümüz sıkı sıkıya programlansa da çok fazla karmaşa varmış gibi hissediyor insan. Parmaklarım origami kâğıtlarını çıkarıp katlamaya başlamak için sabırsızca kıpırdanıyor. Tam o anda Chase içeriye giriyor.

Amelia yemeğiyle oynayarak krepleri önce iri parçalara, sonra da daha küçük lokmalara ayırıyor. O küçük parçaları tepsisinin kenarlarına itip yemeği her yana yayıyor. Başımın Chase’i gösteriyorum. “Onun olayı ne?”

Dönüp bakıyor. “Chase Ward. Geçen hafta buraya sevk edildi. İlk birkaç gün sessiz odadaydı. Yeni çıktı oradan.” Sessiz oda bembeyaz, ses geçirmeyen bir hücre demek. Gözetim amaçlı çift plakalı bir çelik kapısı var. Cellie de bir

keresinde orada kalmıştı ve iki görevliyle bir hemşire gelip onu susturana dek avazı çıktığı kadar bağırmıştı.

Boğazımın düğümlendiği yere dokunuyorum. “Geçen akşam karşılaştık. Benden pek hoşlandığını sanmıyorum.” Benim de ona bayıldığım söylenemez diyesim geliyor.

Amelia krepten ufak bir parça alıp ilaç içer gibi, koca bir yudum suyla yutuyor. Tam bir şey söyleyecekken yanı-mızdan geçen bir kız bizi bölüyor. Kızı daha önceden tanı-yorum, ama adı aklıma gelmiyor. Kıvrıkcık saçlarını topuz yapmış ve yuvarlak yüzü onu nazik ve tatlı gösteriyor. Bu-ruşmuş bir parça kâğıdı tepsimdeki pekmezin içine atarak yanı-mızdan geçip gidiyor. Uzanıp kâğıdı tereddütle açıyo-rum. Çizgili kâğıdın üzerine büyük, kalın siyah harflerle ya-zılmış iki kelime var: GEBER KUNDAKÇI.

Kâğıdı tekrar buruşturup tepsiye fırlatıyorum. Kafata-sımdan giren ağrı kollarıma doğru yayılıyor. Utanç ve mah-cubiyet yaşları gözlerimi yakıyor. Etrafıma baktığımda bir tek diğerlerinin yüzlerini görebiliyorum; kocaman gözlerini bana diken yüzlerin kalın, siyah harfleri görmemesi imkân-sız. Kahrolası Cellie. Hiçbir yerde, dış dünyaya kapalı bir alanda bile yakamdan düşmüyor.

Amelia tepsimdeki notu alıp somurtuyor. Arkasını dö-nüp ben daha ne olduğunu anlamadan, pekmezli, yapış ya-pış kâğıdı kıza fırlatıyor. “Monica, seni sürtük!” Not kızın tam iki omzu arasına çarparken bağılıyor.

Kız arkasını dönüyor. “Bunu yapmak istediğine emin misin?” Kavgaya müsait bir davetle ellerini yumruk yapıyor.

Amelia da ayağa kalkınca oda sessizliğe gömülüyor. Aniden denizanaları, denizanası olmaktan çıkıyor; onlar artık köpekbalıkları ve suda kanın kokusunu alıyorlar.

“Bir sorun mu var hanımlar?” Hemşire Dummel karşı köşeden bağıyor. Sesi çelik bıçak gibi gerginliği şıp diye kesiyor.

“Yok bir şey,” diyor Monica, yumruklarını açarak. Gü-lüşü neredeyse sırtından akan pekmez kadar tatlı. “Sadece döktüğüm şeyi temizliyordum.”

Hemşire Dummel buldog bakışlarını bizim masaya çeviriyor. Kaşları hafifçe kalkıyor.

“Monica’nın dediği gibi, sorun yok,” cümlesi çıkıveriyor ağzımdan.

Amelia gürültüyle geri yerine oturuyor.

Monica yerden kâğıdı alıp çöpe atıyor. Sanki hiçbir şey olmamış gibi, muhabbet kaldığı yerden devam ediyor. Gösteri iştahlarını kabartmış olmalı ki millet kreplere geri dönüyor. Bir kişi hariç. Chase karşımda, gözlerini bana dikmiş oturuyor. Dudağında merak, aşağılama ve eğlenmenin eşit şekilde yayıldığı hafif bir gülümseme var.

Sabah ilaçlarımızı içmek için sırada beklerken Amelia, “Boş ver sen Monica’yı,” diyor. “Kaltağın teki ve büyük ihtimalle kirli iç çamaşırı giyiyordur.”

Gözlerim hâlâ Chase’deyken dalgın dalgın gülümsüyorum. Kahvaltıdan beri hareketlerini izliyorum. İtiraf etmek-

ten nefret etsem de, yardımına ihtiyacım var. Ona Cellie'nin yerini bilip bilmediğini sormam lazım.

Amelia'dan hiçbir şey kaçmıyor. "Yine onu dikizliyorsun."

"Dikizlemek?" İfademî kayıtsız tutuyorum.

Amelia, ben ve Chase arasında kafasını sallıyor. "Evet, hani şu gözlerini kocaman açıp bir şeye dikkatle bakma eylemi." Elleriyle gözlerini iyice açarak açıklamasını örneklendiriyor. Sonra kolları tekrar iki yanına düşüyor. "Eee, olay ne? Çocuğa âşık falan mı oldun?"

Ne diyeceğimi bilmeden dudağımı ısıırıyorum. Ona ihtiyacım olduğunu Amelia'ya söylemeli miyim? Kardeşimi bulmama yarayacak bilgileri almak için onu kullanacağımı? Söylemesem daha iyi. O yüzden bir şey demiyorum ve önümdeki çocuğa odaklanıyorum. Insane Clown Posse* tişörtü giymiş ve sol kolunda sarı bir bileklik var.

Ama Amelia vazgeçmiyor. Yüzümden bir şeyler okuyor, ancak yanlış okuyor. "Hastalar arasında ilişki yaşanması katiyen yasak, Alice." Ama yüzü öyle demiyor; onun yerine ilgi ve hazla parlıyor.

"Öyle bir şey değil." Alnımı kaşıyorum. "Sadece onu anlayamıyorum, hepsi bu."

"*Atlas Vazgeçti*" gibi mi?"

Kahkaha atıyorum. "Hayır, daha çok *Savaş ve Barış**** gibi."

**Insane Clown Posse: İki kişiden oluşan Amerikalı bir hiphop grubu. (ç.n.)*

***Atlas Vazgeçti, Ayn Rand'ın bir romanıdır. (ç.n.)*

*** *Lev Nikolayeviç Tolstoy'un bir romanıdır. (ç.n.)*

Bana omuz atıp gülümsüyor. “Unutma Alice, arkadaş pipiden önce gelir.” Ben de gülümseyip ona vuruyorum. Amelia biraz daha kahkaha attıktan sonra yüzü değişiyor. “Cidden ama, onun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Önceden D koğuşundaymış ve grup terapisindeki kızlardan biri dedi ki...”

“Ne dedi?”

“Söylememem gerekiyor.”

“Tanrı aşkına Amelia, şimdi mi susuyorsun? O kız Chase hakkında ne dedi?”

“Eğer bana aynı liseye gittiklerini söylemeseydi ve başka bir kız da bunu doğrulamasaydı kesinlikle inanmazdım, ama...” Cümleleri peş peşe, uzun ve aceleci.

“Ne dedi, Amelia?”

“Chase’in, birini öldürdüğü için burada olduğunu söyledi.”

Yüz ifademin kuşku ve dehşet arası bir yerde olduğunu tahmin edebiliyorum. Ağzım hayretle açılıyor, ama bir şey söyleyemeden Amelia beni dürtüyor. “Sıra sende,” diyor, hemşire masasını işaret ederek.

“Alice Monroe,” diyor bir hemşire ve sesindeki kızgınlıktan bunu ilk kez söylemediğini anlıyorum. Hemşire masasına doğru ilerlerken Amelia’ya *burada bekle* bakışı atıyorum. Hemşirenin uzattığı kutuyu alıyorum. İlaçlar bu sefer, “4 Temmuz” diye adlandırdığım kırmızı, beyaz ve mavi karışımı. Hemşire yüzüme doğru, yarısı su dolu bir

*4 Temmuz: Amerika’nın Bağımsızlık Günü. (ç.n.)

bardak uzatıyor. Tek yudum suyla üç ilacı birden yutuyorum. Ağzımı açıyorum, başımı iki yana çevirip içine iyice baktırıyorum. “Güzel,” diyor önce; sonra da “Sıradaki.”

Sırada Amelia var ve onu beklemek için kenara çekiliyorum, ama bir görevli gelip beni grup terapisine doğru yolluyor. Kuş isimleri verilen gruplara ayrılıyoruz: serçeler, karatavuklar, kumrular, mavi alakargalar, kırlangıçlar, kuzgunlar, nar bülbülleri, falan filan. Ben karatavuklar grubundayım, Amelia da serçelerde.

Grup terapisi odasının huzurla uzaktan yakından alakası yok. Gözleri kamaştıran floresan ışıkları, alacalı linolyum döşemeleri ve plastik sandalyeleri tiksiniç derecede soluk gösteriyor. Başımı döndürüp midemi bulandırıyor. İçeriye gelen herkesi görebileyim diye kapıdan en uzak sandalyeye oturuyorum. Doktor Goodman, Hemşire Dummel’la birlikte orada bekliyor.

Monica kapıdan giriyor ve beni görünce gözlerini deviriyor. Peşinden diğer hastalar da geliyor ve yerlerine oturuyorlar.

“Herkes güneydin,” diye başlıyor Doktor Goodman. “Çoğunuzun da bildiği gibi, artık grubumuzun yeni bir üyesi var: Alice.” Ben *yeni* değilim. Daha önce de karatavuklardandım. Monica dışında buradaki herkes *yeni*. “Herkes lütfen Alice’e hoş geldin diyebilir mi?”

Klişeleşmiş, *Merhaba Alice*’li, alelade selamlama mırıltıları duyuluyor. Sonra çok daha yumuşak, fakat fesat bir ses fısıldıyor: “Hoş geldin, kundakçı.” Gözlerim hemen Monica’ya dönüyor, çünkü ağzı kapalı bir şekilde otursa da onun söylediğine eminim. Başka biri daha duydu mu diye

etrafıma bakıyorum, ama kimse oralı değil. “Eh, bu çok nazik, sıcak bir karşı...”

Terapi odasının kapısı pat diye açılıyor. Chase kapının ağzında, grubu şöyle bir süzüyor. Sandalyesine yerleşmeden evvel bakışları birkaç saniyeliğine bende kalıyor.

“Bugün bize katıldığın için teşekkür ederiz Chase,” diyor Doktor Goodman.

Chase de bir şeyler mırıldanıyor, ama duyamıyorum.

“Biz de Alice’e hoş geldin diyorduk. Bence artık yeni bir üyemiz olduğundan ve bazıılarımıza hatırlatmamızda fayda olduğundan” –imalı imalı Chase’e bakıyor– “grup terapisi kurallarımızın üzerinden geçsek iyi olur. Kuralları okumak isteyen var mı?”

İlk Monica’nın eli kalkıyor havaya.

“Başla bakalım, Monica.”

Monica boğazını temizleyip sırtını dikleştiriyor. Tam sağ yanımda duran bir posteri okuyor. “Gerçeği söyle. Geç kalma. Diğerlerinin farklılıklarını kabul et. Nefes al. Dinle. Hoş gör. Dinlen. İyileş.”

“Teşekkürler Monica,” diyor Doktor Goodman, bitirince. “Monica, söylediğiniz her şeyin güvende olduğunu eklemeyi unuttu. Burada olan burada kalır. Şimdi, dün kaldığımız yerden devam edelim. Alice, sen daha yeni yerleştikten bugün konuşmak zorunda değilsin. Grubu tanımaya çalış yeter. Burası güvenli bir yer.” Doktor başlamaya çoktan hevesli. Öne doğru eğilip, “Dün amaçlarımızdan bahsetmiştik. Ne istediğimizi bilmekten. Kısa vadede olur, uzun

vadede olur. Ne olursa. Chase, son gelen sen olduğundan, ilk başlayan olmak ister misin? Ne istiyorsun?” diyor.

Chase sırtıyor. “O kadar zengin olayım ki girdiğim her odada bir düzine beyaz güvercin salınsın istiyorum.”

Vay be, adam düşündüğünden de sinir bozucu çıktı, iyi mi!

“Belli ki Chase bugün paylaşımcı gününde değil.” Doktor imalı bakışlarını bana çeviriyor. “Tavırlarımızın grubu nasıl etkileyeceğini unutmamamız çok önemli. Negatif hissetmenizde, paylaşmak istememenizde hiçbir sakınca yok, fakat moralimizi asla bozmamalısınız. Sınırımız bu.”

Doktor Goodman söz almak isteyen başkası var mı diye soruyor ve Monica’nın eli yine kalkıyor. Yalaka. Sıkıldığımdan, cebimden bir parça origami kâğıdı çıkarıyorum. Chase’in gözlerini üzerimde hissedebiliyorum. Kâğıdı katlamaya başladığımda, kafamı kaldırıp bir anlığına ben de ona bakıyorum. Beklediğim gibi, gözleri sanki ben bir kitapmışım ve o da beni okuyormuş gibi hareket ediyor. Bakışlarımız kesiştiğinde yakalandığına utanmış gibi başını öne eğiyor. Bu hareketi, yüzündeki yarayı tam olarak görmeme olanak sağlıyor. Kâğıdımı katlamaya geri dönüyorum. Grup terapisi bittiğinde bir kâğıt fil ve iki kâğıt köpeğim oluyor. Bu süre boyunca düşünebildiğim tek şeyse Chase, yarası ve o yarayı birini öldürürken almış olabileceği.

Öğle yemeği gelip geçiyor. Amelia’yla birlikte oturuyoruz. Tam masadan kalkacağımız sırada kafeteryanın

ışıkları sönüyor ve elinde tek mumlu, kocaman bir pastayla görevli geliyor. Omurgamdan aşağıya huzursuzluk sızıyor. Görevli pastayı bir kızın önüne bırakıp, “Mutlu Yıllar” şarkısını söylerken kız sevinçle gülümsüyor. Diğer görevliler ve hemşireler adama katılıp hastaları da şarkıyı söylemeleri için yüreklendiriyorlar. Bazıları söylüyor. Ama çoğunluk görevli ve hemşirelerden oluşuyor. Kız mumunu üflüyor ve görevli pastayı kesmek için mutfığa götürüyor.

Önüme bir dilim koyulur koyulmaz midem bulanıyor. “İstemiyorum,” diyorum.

“Çöpe at, o zaman,” diyor görevli omzunun üzerinden, hâlâ pasta dağıtmaya devam ederken.

Suratım asılıyor ve istemsizce yan masalardan birinde oturan Chase’le göz göze geliyorum. “İstemiyorum,” diyorum, odada bulunan çoğu hemşirenin ve görevlinin dikkatini çeken yüksek bir sesle.

“Tanrım, Allie, sessiz ol,” diyor Amelia sertçe fısıldayarak. Yanımda olduğunu unutmuşum. “Kendini sessiz odaya kapattıracaksın. Bana ver. Ben yerim.”

“Al, senin olsun,” diyorum plastik tabağı ona doğru iterken. Pastanın kokusu bütün odaya yayılıyor. Çikolatalı olmasına rağmen, altından vanilya ve badem kokusunu alabiliyorum. Alnım terlemeye başlıyor. Buradan çıkmam lazım. Hemen. Koridorun sonuna doğru dörtmala koşuyorum. Yapış yapış şekerleme kokusu vücudumu sarıyor. Kafeterya kapısına vardığımda kilitli olduğunu anlıyorum. Kolu sallayıp açmaya çabalıyorum.

“Hop! Alice.” Yeleli Donny el atıyor. “Ders vakti gele-
ne kadar herkes kafeteryada bekler.”

“Çıkmam...” Ekşi, asitli tadın altında kelimelerimi bu-
lamıyorum. Kalbim güm güm atıyor, eli belindeki telsize
giden Donny’ye takatsizce gülümsüyorum. *Sorun yok*, diye
kendimi ikna etmeye çalışıyorum, ancak bir anda bütün has-
taların teni grileşiyor ve floresan lambalarının yerini vızıl-
dayan karasinekler alıyor. Kafam zonkluyor ve Donny’nin
beyaz üniforması gözlerimi acıtıyor.

Sonra hiçbir uyarı olmadan her şey değişiyor. Kendi-
mi birdenbire ahırda buluyorum. Şimdi koklayabildiğim tek
şey duman, gazyağı ve yanan saman. Elimdeki ve omuzla-
rımdaki yanıklar, sanki hâlâ yanıyormuş gibi, acıyla kavru-
luyor. Etrafımızdaki her şey tutuşurken Jason’la yerde yatı-
yoruz. Jason önce kalçama, sonra yanağıma dokunuyor ve
bir şeyler söylemek için ağzını açıyor. Sonunda, geçen gün
bir türlü hatırlayamadığım kelimeler sarsakça üzerime saldı-
rıyor. *Siktir, bebeğim. Alev alev yanıyorum.*

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Biri öldükten sonra, insanlar keşkelerle dolup taşıyor. *Keşke ona daha farklı davransaydım. Keşke o gün arabaya hiç binmeseydi.* Ama ben hiç keşke demedim. Büyükbabanın öldüğünü öğrendiğimde ağlamadım bile. Cellie de ağlamadı. Kalpsiz olduğumuzdan değil. Tam aksine. Ölümün ne anlama geldiğini ya da hayatımızı nasıl değiştireceğini bilmiyorduk ki.

Ama odada bizimle birlikte oturuyordu. Chan'lerin nakışlı koltuğu ve koyu ahşap eşyalarının tam ortasında. Evi dolduran polisler sessizce bilmediğimiz kelimeleri fısıldıyorlardı: ölmüş. Ölü. Ceset. Bayan Chan titrek elleri ve dolu gözleriyle sorulan sorulara kısa ve öz cevaplar veriyordu.

"Peki, kendisini en son ne zaman gördünüz?" diye sordu bir polis memuru. Polis memuru efendi, üniforması ütülü ve sinekkaydı tıraşlı bir adamdı. Aynı zamanda soğukkanlı ve işini bilir biriydi ama nedense bu onu özünde güvenilmez gösteriyordu.

"Cuma günü," dedi. Postalarını almak için birlikte yürümüşlerdi. Büyükbaba için *fedakâr* dedi. "Anneleri bir gün

kocaman karnıyla çıkageldi ve doğumdan sonra onu yalnız bırakarak basıp gitti.” Sesi alçaldı, hıçkırıkları vücudunun titremeleri arasında yok oluyordu. “Dışarısının ne kadar soğuk olduğunu düşününce...” diye mırıldandı. “Kocam, yemek için kalan tek şeyin pasta olduğunu söyledi.”

Polis memuru bizi bulan biri olduğu için çok şanslı olduğumuzu söyledi. Birkaç gün daha geçseydi neler olacağını kim bilirdi. Konservelerden bazılarında diş izleri vardı. Yakınlarda akrabalarımızın olup olmadığını sordu. Bayan Chan kafasını sallayıp kimsesiz olduğumuzu söyledi.

Bir zamanlar Bay ve Bayan Chan’ın bir kızları vardı. Üniversiteden eve dönerken yolda öldü. Bir kamyon şoförü direksiyon başında uyumuş, onun şeridine geçmiş ve onu öldürmüş. Bu kadar basit. Büyükbaba, bizi evde balonlu sakız çiğneyen bir bakıcıyla bırakıp cenazeye katılmıştı. Bayan Chan kayıp kızının trajik hikâyesini polis memuruna anlatıp anlamlı anlamlı Cellie ve bana baktı. Sanırım birbirimizin boşluklarını doldurabileceğimizi düşünmüştü. İki negatif gibi, kayıplarımızın birbirini çürütüp pozitif bir şey yaratabileceğini sanmıştı.

Sonra, toplamda üç olacak sosyal hizmetler görevlilerinden ilki, Shawna geldi. Shawna, koltukta Cellie ve benim tam karşımızda oturuyordu, fakat oturmadan hemen önce omzumu sıkıyordu. Fiziksel olarak teselli edildiğimi hatırladığımı birkaç anımdan biriydi. Cellie’nin sırtını okşamıştı,

ama onun bunu hissettiğini sanmıyordum. Yıllar sonra bunu yüzüme vuracaktı; Shawna'nın beni teselli edip onu görmezden geldiğini.

“Merhaba.” Shawna gülümsedi, ama o gülücük yüzünün her karesine yansımamış, bu da gülüşünü sahte ve neredeyse acı verici göstermişti. Dişleri biraz çarpıktı, gözleri yüzüne uymayan cinstendi. Normalden fazla açılıyordu ve size dik dik bakıyormuş gibi görüldüğünden rahatsız ediciydi. “Ne olduğunu biliyor musunuz?”

Büyükbabayı oturma odasının ortasında öylece uzanmış, soğuk yanağı her geçen gün daha da grileşirken düşündüm. İkimizde cevap vermeyince Shawna devam etti. “Çok cesurdunuz.” Yaklaştı ve bize büyükbabanın öldüğünü söyledi. “Bunun ne demek olduğunu biliyor musunuz? Anlayabiliyor musunuz?”

Pek sayılmazdı. Ölümü yalnızca büyükbaba bize anneden bahsederken duymuştuk. Bir keresinde de ormanda sırtında taşıdığı yaralı bir askeri anlatmıştı. Bazen de kazığının kolunu sıyırıp çentikli şarapnel yarasını gösterirdi. Sonra ağlamaya başlar ve bizi dışarıda oynamaya yollardı.

Ama Shawna için anlamamız önemli gibi görünüyordu, o yüzden başımızla *onayladık* ve gülümsediğinde, Köpek DeeDee, Bay Chan'ın çorabı çıkarınca nasıl hissediyorsa ben de öyle hissettim.

O gece Chan'lerle kaldık. Bay Chan, evimizden kıya-

fetlerimizi getirdi. Kaldığımız odada çift kişilik bir yatak vardı, ama Bayan Chan en kısa sürede bizimki gibi bir ranza alacağına söz vermişti. Bizi yıkayıp temiz pijamalar giydirdi ve Cellie fazladan bir battaniye daha istediğinde Bayan Chan başımızı okşayıp bir daha asla üşümeyeceğimizi söyledi. Ne kadar yanılmıştı. Bu durmak bilmez bir fırtınanın başlangıcıydı. Bayan Chan ikimizin de yanağından öptü; nefesi yavan fakat temiz kokuyordu.

Ertesi sabah Cellie erkenden uyanmıştı, doğum günümüzden önceki geceden bile daha heyecanlıydı. Yatakta bir o yana bir bu yana zıplayıp alkış tutarak, “Gel de bak! Gel de bak!” diye şakıyordu.

Birlikte Chan’lerin mutfağına indik ve Cellie, çoraplı ayaklarının üzerinde bir buz patencisi edasıyla, linolyum döşemenin üzerinde fırıl fırıl kaydı. Güldüm ve el ele tutuşup başımız dönüp de yere düşene dek etrafta döndük. Kahkahalarımız duvarda yankılanıyordu.

Bayan Chan mutfığa girip bizi görünce gülümsedi, ancak sonra yüzü düştü. “Tanrım!” dedi. Eli kalbine gitti ve sanki içeriden çıkacak bir şeyi engellemeye çalışır gibi sıvazlamaya başladı. “Tanrım!” Gözleri sağ omzumun tam üstünde bir noktaya kilitlenmişti.

Tezgâhın üzerinde, mutfağın parlak ışıkları altında parıldayan, mükemmel bir biçimde dizilmiş konserve yiyecekler duruyordu. Gecenin bir yarısı, Cellie yatağımızdan sessizce kalkmış ve ıslıl ıslıl şeftali rulolarının, siyah fasulyelerin ve tavuklu şehriye çorbalarının bulunduğu konservelerin her

birini kilerden almıştı. Sanki yüzleri güneşe dönük küçük askerlerin savaşa doğru koşması gibi, hepsini markaları sağa gelecek şekilde çevirmiş ve birbiri ardına itinayla sıralamıştı.

Cellie'yle beraber terapi görmeye başladık. Terapistimiz bizden resim yapmamızı ve kilden aileler yaratmamızı söyleyen sakallı, iyi bir adamdı. Benim terapiye haftada bir gitmem gerekirken, Cellie iki kez gidiyordu. Haftalar geçip durumunda bir değişiklik olmayınca üç kez gitmeye başladı. Bense onu beklerken, Bayan Chan'le birlikte bekleme odasında oturup badem yiyor ve *Highlights** dergisi okuyordum. Cellie'nin iyileşeceğinden ümidimi hiç kesmemiştim, ancak zamanımız yetmedi; Chan'ler içlerine kapanmaya, bizi farklı bir gözle görmeye başladılar.

“Peki, ne yapmamız gerekiyor?” dedi Bayan Chan bir gece kocasına. Koridorda durup almak için indiğim suyu unutarak, karanlık bir köşeye saklandım. Lavabonun başında, elindeki süngerini sıkıyordu.

Bay Chan kafasını salladı. “Bu sabah tavuğun kalasını banyoda buldum. Ona sorduğumda öylece durup omuz silkti.”

Cellie'den bahsediyorlardı. Son zamanlarda yiyecekleri alıyor –artıklar, meyve parçaları, ekmek dilimleri– etrafa saklıyor ve sonra da sakladığı yerleri bana gösteriyordu. Ne olur ne olmaz diye.

**Highlights*: Amerika'da yayımlanan bir çocuk dergisi. (ç.n.)

Bayan Chan'ın ağız, ne söyleyeceğini bilemeyen insanların yaptığı gibi açıldı. Bayan Chan'i seviyordum. Bana nasıl origami yapılacağını öğretiyordu. Cellie beğenmemişti. Büyükbabanın evindeki soğuk iliklerine kadar işlemiş gibi, beceriksiz parmakları daima titriyordu. Ama Bayan Chan bana doğuştan hünerli olduğumu, ellerimin cerrah elleri gibi, sabrımın da kışın ortasında dimdik duran bir ağaç kadar güçlü olduğunu söylemişti.

Bay Chan iç çekti. "Sana söylemeyecektim aslında ama onu birkaç kez, gece yarısı eski evlerine gizlice girerken gördüm." Yanına gidip Bayan Chan'ın kalçasına dokundu. "Darla." Sesini alçalttı. "Çok yaşlıyız. Terapi işe yaramıyor. Ona ihtiyacı olan desteği veremiyoruz."

Buz gibi bir el omzuma dokununca yerimden sıçradım. Cellie, Başıyla ne olduğunu sorarak arkamdan sessizce yaklaştı. Parmağımı dudağıma bastırarak karanlığa daha da sindim ve onu da yanıma çektim. Bir fısıltıdan daha sessizce yanıma geldi, parmaklarımızı birleştirdi ve yanağını geceliğime bastırdı.

"Sence onları ayırmamız mümkün mü? Doktor bu konuda Alice'le konuştu mu? Belki de onu ne kadar hasta olduğuna ikna edebiliriz. Yardıma ihtiyacı olduğuna?" dedi Bayan Chan. Cellie, elimi acı verecek kadar sıkıyordu. "Sadece Alice olsa..."

Bay Chan kafasını eğip karısını yanağından öptü. İç çekişi umutsuzdu. "Yarın Shawna'yı ararım."

Odamıza geri döndük ve yatağıımıza çıkıp içinde ça-

dır kurar gibi yorganın altına girdik. “Bizi ayırmaya çalışacaklar.” Cellie’nin sesi titriyordu. Ağlamaya başladığında gözyaşları bir denizkızının yakarışları gibiydi; güzel, unutulmaz, göz ardı edilemez. *Sorun değil, Alice. Son lokmayı yiyebilirsin.* Karanlıkta elini bulup benimkinin üzerine koydum. “Merak etme. Seni benden ayırmalarına izin vermeyeceğim. Nereye gidersen git, ben de orada olacağım.”

“Söz mü?” diye sordu.

Cevabım basit ve netti. Sonuçta et tırnaktan ayrılmazdı ve bu, bütün hastalıklardan daha önemliydi. “Söz,” dedim.

“Asla ayrılmayacağız.”

4

ANLAŞMALAR

Dizlerimin üstüne çöküyorum. Parmaklarım, tutunacak bir yer ararken soğuk muşamba döşemeleri sıkıca sarıyor. *Alev alev yanıyorum.* Donny belindeki telsize uzanıyor. *Hayır.* Titriyorum.

“Ben iyiyim,” diyorum, geriye yaslanıp popomun üzerine oturarak. Donny’nin parmağı çağrı tuşunun üzerinde. “Hayır, lütfen.” Diğer hastaların aç bakışlarını görmezden gelerek kafeteryanın öbür ucundaki Chase’e bakıyorum. “Sessiz oda olmaz.” Son kısmı yüksek sesle söylemek istemediysem de bir anda ağızımdan çıkıyor. *Sessiz oda olmaz.* Chase sandalyesinde sırtını dikleştirdiğinde ricamı duyduğunu fark ediyorum. Nefesimi tutmuş, sırtımdan ya da kendini herkesten üstün gören küstahlığını belli edecek herhangi bir işaret için bekliyorum, ancak gelmiyor. Onun yerine, bedeninden yayılan şefkat gözlerini parlatıyor. Bana doğru gelecekmiş gibi ayağa kalkıyor.

Radyodan gelen parazit sesleri dikkatimi tekrar Don-

ny'ye çekiyor. "Hemşire odası konuşuyor. Donny, yardım mı lazım?"

Donny önce beni süzüyor, ardından hiç bitmeyecekmiş gibi geçen bir süre sonunda, telsizi ağzına götürüyor. Gü-lümsüyorum ama tüyler ürpertici ve gergin görüldüğüme de eminim. "Yardıma gerek yok. Yanlışlıkla çağrı tuşuna bastım. Sorduğunuz için teşekkürler." İçimdeki dehşet yerini rahatlamaya bırakıyor. Floresan lambaları bile eskisi kadar sert değil sanki. Yine de midem ekşiyor ve saman ile gazyağı kokusunu almaya devam ediyorum. Acı suyu geri yutup kusmamaya çalışıyorum. Başaramıyorum. Birincisi: Donny'ye sırtımı dönüyorum. İkincisi: Kollarımı mideme doluyorum. Üçüncüsü: Zemine öğle yemeğimin (tavuk kı-zartması) kalanını çıkarıyorum.

Günün kalanını odamda kestirerek ve sessiz odaya kapatılmadığım için kutsal olan ne varsa ona şükrederek geçiriyorum. Hemşire Dummel yeni ilaçların midemi bozduğuna dair bir şeyler mırıldanıp bu kez "Sevgililer Günü" karışımı dediğim bir mor, iki pembe hap vermişti. Odama kitlenmiş olsam da, bu olay sayesinde yalnız kaldığıma seviniyorum. Sayesinde öğlenki grup terapisinin ikinci aşamasından yırttım. Resmen çifte ikramiye.

Akşam yemeği vakti gelince, Hemşire Dummel beni götürmek için geliyor. O gelmeden birkaç saat önce uyandım ve şimdiye kadar bir aslan, bir de ayı origamisi bile yaptım.

Yemeğimi aldığımda (köfteli spagetti) Amelia'nın kahvaltımızı yaptığımız masada oturduğunu görüyorum. Gülmseyip el sallıyorum, ancak yanına gitmiyorum. Onun yerine, Chase'i arıyorum. Bir köşede, kocaman kulaklıklarıyla oturuyor.

Yanına gidip tepsimi masasına bırakıyorum. Bana şöyle bir bakıp hemen yemeğine geri dönüyor.

Karşısına oturup boğazımı temizliyorum, ama bilerek beni duymazdan geliyor. Tabağındaki her şeyi silip süpürdüğünde (acaba yalayacak mı diye düşünmüyor değilim) köşeye sıkışıyor. *Ben kazanıyorum.*

"Yardım edebilir miyim?" Sonunda soruyor. Sesi tok ve güçlü. Sinirli.

İlk kez ona bu kadar yakınım. Kirli sakalıyla, tuhaf bir biçimde on sekizden daha büyük duruyor ki burada en fazla on sekize kadar kalabilirsiniz. Yanağındaki yara seğiriyor, yara bronz tenine fazla beyaz kaçıyor. Yine, o yaranın nasıl olduğunu merak ediyorum. "Merhaba," diyor elini yüzüme doğru sallayarak. "Geri zekâlı falan mısın?"

Geri çekiliyorum. "Hayır, zihnimde bir sorun yok," diyorum dişlerimi sıkarak. *Sakin ol, Alice. Sadece ihtiyacın olan bilgiyi al ve git.* "Bak, sanırım kötü bir başlangıç yaptık."

"Bence sen, bana aşağılık herif deyip orta parmağını gösterdiğinde nasıl bir başlangıç yapmak istediğin konusunda bayağı nettin."

"Şey, evet, çok yorgundum... Üzgünüm." Kulağa hiç de inandırıcı gelmiyor. Çünkü değil. O kadar da üzülmedim.

Gülümsüyor ve kalkacakmış gibi tepsisini toplamaya başlıyor. “Ya, ne kadar da içtensin.”

Siktir. İki kere siktir. Şimdi basıp gidecek ve ben daha hiçbir şey öğrenemedim. Ne yaptığımı düşünmeden uzanıp kolundan yakalıyorum. Aniden vücutlarımızı bir sıcaklık sarıyor. Omurgamdan yukarıya, zevk verici bir kıvılcım yayılıyor ve havai fişekler gibi patlıyor.

“Sakin ol, Ateşli,” diyor, parmaklarımı kolundan çekecek. “Sert severim, ama toplum içinde değil.”

Ateşli. Mükemmel. Lakap mı taktı şimdi bu bana? Aca-ba ben de ona taksam ne hisseder. Hödük mü desem? Ya da ibne.

“Tam bir hıyarsın.”

“İşte yine ağzını bozdun. Pek de uzun sürmedi.”

“Bak, daha tam tanışamadık bile, ben...”

Eliyle lafımı kesiyor. “Kim olduğunu biliyorum, Alice. Ne istiyorsun?”

Kaba şey. Ellerimi kucığımda birleştirip parmaklarım beyaza dönene dek yumruk yapıp sıkıyorum. Gerilen tenim yanıklarımı sızlatıyor.

“Dün gece beni gördüğünde ‘yangın çıkaranlar’ dedin, yani çoğul kullandın.” Sinir bozucu kaşlarından birini kaldırıyor. Amelia’nın ne dediğini hatırlıyorum. *D koğuşunda kalmış.*

Vahşi Ada’da dört adet koğuş var. A ve B koğuşu tamamen isteğe bağlı. Düşük riskli hastalar orada kalıyor; depresyondakiler, ayyaşlar ve bağımlılar. A ve B’dekiler is-

tedikleri zaman gidebilir. C koğuşundakiler istemsiz yatırılanlar; kendilerine ve etrafindakilere zarar verme potansiyeli olan yüksek riskli hastalar. Hem Cellie'nin hem de benim C koğuşuyla geçmişimiz var. Yani sonumun burası olması sürpriz değil. Bütün koğuşlarda, A, B ve C'de, hastalar ortalıkta gezip birbirleriyle konuşabiliyor. D koğuşuysa istemsiz ve tamamen kapalı. D koğuşu hastaları odalarından günde yalnızca bir saat, "sosyalleşmek" için çıkabiliyor. Cellie'nin A ya da B koğuşunda olması imkânsız. Bu da demek oluyor ki D koğuşunda. Başka nereye koyacaklar ki onu? Olayı idrak ettiğimde göğsüm sanki buz gibi suyla doluyor. Doktor Goodman'la ilk konuşmamızı hatırlıyorum. Sorumu nasıl duymazdan geldiğini. Öğrenmemi istemedi. Belki de ben daha kararımı vermeden o ne yapmak istediğimi anlamıştı. Cellie burada ve yakında, D koğuşunda. Doktor Goodman sayesinde daha da emin oldum.

Çenemi kaldırıyorum. "Kardeşim burada. D koğuşunda." Göz açıp kapayana kadar bütün senaryoyu aklımdan geçiriyorum. Tam bir mimar gibi, C ve D koğuşlarının haritasını çıkarıyorum. Bu koğuşlar salonun sonunda ve ondan sonra kilitli bir kapı var. İkisini de açmak için güvenlik kartı gerekli. Ardında o kadar çok merdiven var ki Jason ve ben inerken başımız dönmüştü. Merdivenlerin sonunda çimlerle kaplı bir avlu var. Avluyu da aşınca, nihayet, en uzak köşede, nöbetçi kuleleri, yüksek çitler ve dikenli tel örgülerle çevrili D koğuşu duruyor. Aklım duvara tosluyor. *İmkânsız*. D koğuşuna ulaşmak imkânsız.

“Sen oradaydın.”

Chase inkâr etmiyor. “Yani?”

“Yardıma ihtiyacım var.” Chase D koğuşunu, dönemeçli koridorları, girişleri, çıkışları ve görevlilerin programını biliyor.

Yere, ayakkabılarına düşüyor yüzü. “Neden ikinizin birlikte kalmasına izin vermiyorlar?”

“Emin değilim.” Çünkü *o beni öldürmeye çalıştı ve ben de bu iyiliğine karşılık vermek istiyorum.* “Ama onu bulmam lazım.” Oturduğum yerde bacaklarım geriliyor. Chase derin bir nefes alıyor ve çenesi sanki laflarımı çiğniyormuş gibi hareket ediyor. “Onu görmem lazım.”

“Oradaydım.” Omuz silkiyor ve devam etmek istemiyormuş gibi omuzları düşüyor. “Buraya ilk geldiğimde, beni oraya yerleştirdiler.” Bir parçam kendisini D koğuşuna tıktıracak ne yapmış olabileceğini sormak istiyor ama onu sinirlendirmeyi göze alamam. Beni oraya götürmesi için onu ikna etmem lazım. Hem bilmesem daha iyi. Gerçekçi inkâr, yeni göbek adım.

“D koğuşuna gitmeme yardım edecek misin? İyiliğini karşılıksız bırakmam.”

C koğuşunda karşılıksız iyilik yapılmaz. Geçen sefer, Cellie şeker stoklayıp bir sürü değişik şey için takas etmişti: sigara, yemek ve hatta kademesi yüksek bir bileklik.

Chase’in suratında bir şey değişiyor ve avantaj bana geçmiş gibi hissediyorum. Ağıma düşüyor.

“Hayır,” diyor.

Hayır? Şaşkınlık ve yenilgi bedenimi sarmalıyor. Düşünebildiğim tek şey Cellie'nin, Jason'ın kanına bulanmış buz gibi elleri. Chase'in reddedişi beni küçük düşürüyor. Gitmek için kalkıyorum.

"Hayır," diyor, bu kez daha sertçe.

"Anladım," diye cevap veriyorum omzumun üstünden.

Elimi tuttuğunda, başparmağı yanığımın şişmiş derisine değiyor. Ürküp elimi geri çekiyorum. "Onu kast etmedim," diyor. "Kast ettiğim... Hayır, senden karşılık istemiyorum." Derin bir nefes alıyor. "Yardım edeceğim."

Kendimi rahatsız hissediyorum. İnsanların bana karşılıksız iyilik yapmasına alışkın değilim.

"Neden?"

Şapkasını çıkarıp parmaklarını yağlı saçlarının arasından geçiriyor. "Bana tanıdığım birini hatırlatıyorsun, oldu mu?" Ağzımı açıyorum ama bir şey söylememe fırsat vermiyor. "Kim olduğunu sorma. İlla bir iyilik yapacaksan bunu yap. Karıştırma. Bana birini hatırlatıyorsun, o yüzden sana yardım edeceğim."

Sözleri hoşuma gitmiyor. Ancak yardım eli uzatıyor ve ne yazık ki geri çevirecek durumum yok. "Pekâlâ," diyorum.

"Pekâlâ." Eline tükürüyor ve sanki birinin ruhunu ele geçirmiş bir şeytan gibi sırtarak sıkmam için bana uzatıyor. Yüzümü ekşiterek geri çekiliyorum. "Hadi ama, Ateşli. Eğer bunu yapacaksak sıvı düşmanlığını yenmen lazım. Sonuçta bu işte sonuna dek birlikteyiz."

Avcumu açıyorum ve gözlerimin önüne Jason'ın par-

mağıyla hayat çizgimin üzeriinden geçişi geliyor. İlk kez o zaman el ele tutuşmuştuk. Tükürüyorum.

Az kaldı. Çok yakında senin için geliyor, Cellie.

“Dönüşünün ilk günü nasıl geçti, Alice?”

Doktor Goodman soruyor. Karşılıklı oturuyoruz. Hâlâ yağmur yağıyor ve odanın bir köşesinde, tam Doktorun sağ omzunun üstünde, çatı akıyor ve metal bir kovada birikiyor. Bir damla. İki damla. Üç damla.

“Alice.” Üsteliyor.

Yüzündeki çizgilerin haritasını çıkarıyorum. *Dönüşümün ilk günü nasıl geçti?* Şekerli vanilya kokusunu, ağzımdaki küflü pasta tadını ve sineklerin vızıltısını düşünüyorum. “Harikaydı.” Sesim bir ton daha yüksek, yanıltıcı bir neşeyle çıkıyor.

“Hemşire Dummel bana hastalandığını söyledi,” diyor.

Ne söylemem gerektiğini bilmediğimden omuz silkiyorum. “Evet, yanlış ilaç verildiğiyle ilgili bir şeyler söyledi.”

Beni dikkatle inceliyor. “Anlat hadi bana.”

Yüzleşmektense salağa yatıyorum. “Bir anda çok hastalanıverdim.”

“Sorun başka bir şey olsaydı bana söyler miydin?” Enişeli sesi üzerime çöküyor.

“Başka ne olabilirdi ki?” Topu tekrar ona atıyorum.

“Bilmem. Kafanın içini göremiyorum. Yalnız, ağır ilaçlar kullanıyorsun, her türlü yan etkisi olabilir. Eğer başarılı

bir ilişki kuracaksak, bana güvenmen gerekir. Bu güvenin bir parçası da, olup biteni bana anlatman. Bana güveniyor musun, Alice?”

Yem atıyor ve ben ne istediğini bildiğimden, kabul edebileceği tek şeyi söylüyorum. “Evet, elbette güveniyorum.” Ama güvenmiyorum. Tam olarak değil. İstesem de yapamam. Güvensizlik doğamda var, yutkunmak ya da nefes almak gibi.

“Mükemmel.” Arkasına yaslanıyor. “Peki, günlük olayı nasıl gidiyor?”

Daha yirmi dört saat önce verdiği deri kaplı defteri düşünüyorum. Sayfaların yarısını doldurdum bile. “İyi gidiyor.”

“Güzel,” diyor, sanki bir şeyden ödün vermişim gibi. Yan masadan hep halihazırda bekleyen not defterini alıyor. Kalem elinde, “Şimdi bana tekrar yangından bahsetmeni istiyorum,” diyor.

Doktora, dün söylediklerimin aynısı söylüyorum. Yangını Cellie çıkardı. Daha fazlasını öğrenmek istediğini, bir arkeolog gibi, bütün sırlarımı temizleyip ortaya çıkarana kadar durmadan soracağını biliyorum. Jason’ı sorduğundaysa işbirliğimiz bitiyor. Bir parça origami kâğıdı alıp kurbağa şeklinde katlıyorum. İlgisini çekmiş gibi davranıp ne yaptığımı soruyor. Ama ses çıkarmıyorum. Sayfalarca bir şeyler yazıyor not defterine. Seans sonuna kadar bir daha konuşmuyoruz.

Sonrasında, Doktor Goodman yorgunluktan ölecekmiş

gibi duruyor. Bana iki adet fincan uzatıyor. Birinde bir adet ilaç, diğesindeyse bir yudum su var. Aynı şeyleri tekrar ederek, üst dudağımda sakladığım ilacı içmiş gibi yapıp doktora gösteriyorum.

Çıkışta Chase'in yanından geçiyorum. Dümdüz önüne baksa da omzu omzuma değiyor. Çarpıştığımızda, avcuma kâğıt parçasına sarılı plastik bir kart bırakıyor.

Odama dönünce yatağa uzanıyorum. Amelia dişlerini fırçalarken, Donny'den saklamak için arka cebime soktuğum kâğıdı ve plastik kartı çıkarıyorum. Beyaz ilaç yere düşüp yatağın altına kaçıyor. Eğilip alıyorum ve yastığının altına, diğer ilaçların yanına koyuyorum. Tekrar uzanıp kâğıdı açıyorum. Kâğıdın üstünde, bir erkeğin el yazısıyla yazıldığı belli olan karmakarışık dokuz kelime var:

“Soldan üçüncü kapı, koyu renk bir şeyler giy. C.”

Kâğıdı buruşturup plastik kartı inceliyorum. OREGON EYALETİ RUH VE SİNİR HASTALIKLARI HASTANESİ DESTEK PERSONELİ. Üzerinde bir görevlinin resmi bulunan arka kısmını çeviriyorum. Bu bir giriş kartı. Giriş kartı çalmış. Dudağımı ısırıp çalmak ve öldürmek arasındaki mesafeyi hesaplamaya çalışıyorum.

Kapıdan gelen ses dikkatimi dağıtıyor. Nihayet son yatak kontrolü de yapılıyor. Kapı sessizce açılıyor ve el fenerinin ışığı önce benim, sonra da Amelia'nın ayağının

üzerinden geçiyor. Olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Görevli gidip koridorda kimse kalmayana dek birkaç dakika bekledikten sonra yataktan kalkıyorum ve ağırlığımı, yerin gıcırtılı bölümlerine basmamak için, iki ayağım arasında değiştiriyorum. Spor ayakkabılarımı alıp kapıya doğru yavaşça ilerliyorum. Ayakkabılarımı giyip kartı siyah kutuya okutuyorum ve kapı açılıyor. Dışarıdayım.

Koridora adımımı atar atmaz pişman oluyorum. Aptallık bu. Hem de ne aptallık. Önce kafamı uzatıp kimse var mı diye bakmalıydım. Korku, omuzlarımdan yukarı çıkıp boğazımı sıkıyor. Kapıya sırtımı dayayıp birinin bağırmasını ya da uzaktan bir alarm zilinin çalmaya başlamasını bekliyorum. Kuş kafesten uçtu nihayetinde. Ancak çıt çıkmıyor. Ortada kimse yok. Alarm da çalmıyor.

Zihnimde yol haritasını çiziyorum. Erkekler kanadına gitmek için, hemşire odasının da bulunduğu ortak alanı geçmem lazım.

Sessizce, küçük ve çekimser adımlarla yürümeye başlıyorum. Koridor hâlâ boş. Bir elimle betona ve kapılara dokunarak, duvara yakın ilerliyorum. Ortak alana varınca ya kadar avuçlarım ter içinde kalıyor. Karanlığa sığınarak, sırtımı duvara dayamış, herhangi bir faaliyet var mı diye dinliyorum. Gün içinde cam bölmeli masanın etrafında, genellikle üç ya da dört hemşire olur. Geceyse sadece çekirdek kadro, bir hemşire ve bir görevli kalır. Devlet bütçesi kısıtlamaları sağ olsun. Kalbim ağzımda, köşeden göz ucuyla bakıyorum. Görevlilerden biri kafası önünde bilgisayara bir

şeyler yazıyor. Sonra, arkası odaya dönük halde dosyalarla uğraşan bir hemşire görüyorum. Ya şimdi ya hiç.

İki adımda koltuğu buluyorum. Biraz da orada saklanıp beni fark eden kimse var mı diye kontrol ediyorum. Neyse ki görevli hâlâ bir şeyler yazarken, hemşire de dosyalama işlemine devam ediyor. İkisi de dünyadan bir haber. İki adım daha atıyorum ve erkekler kanadının girişine ulaşıyorum. Soldan üçüncü kapının önünde duruyorum. Üzerinde bir kâğıt parçası asılı. DİKKAT! NİNJALAR, KORSANLAR, LAZERLER VE DİĞERLERİ. Burası kesinlikle Chase'in odası.

Elimi kapıyı çalmak için kaldırıyorum, fakat sonra aklım başıma geliyor. *Ne yapıyorum ben?* Durumun ciddiyeti damarlarımı geriyor adeta. Açık avcumu kapıya dayayıp başımı eğiyorum. Eğer bunu yaparsam, her şey plana uyarsa ve D koğuşuna ulaşırsak, parmaklarımı Cellie'nin boynuna dolayabilecek miyim? Kendi canımı kurtarmak için onun canını alabilecek miyim? Eğer yaparsam, ondan ne farkım kalacak? Bunu gerçekten yapabilir miyim? *Evet.* Kafamın içinde bir ses konuşuyor. Ondan daha iyi biri olmayabilirim, ama onsuz çok daha iyi olacağımı biliyorum. Düşünmeden, gözümü dahi kırpmadan, kartı siyah kutuya okutuyorum. Kapı açılıyor. Kolu çekip içeriye giriyorum.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Büyükbaba kışın öldü, Chan'ler bizi baharda postaladı. Havaların ısındığı, karın eridiği ve nergislerin ıslak toprağı yarararak açtığı zamanlardı.

Shawna bizi almaya geldiğinde Bayan Chan dışarıya çıkmamıştı. Biz koltukları kahve lekeli, yabancı bir arabaya binerken o perdenin arkasından bizi izliyordu. Önünde sonunda alışacağımız bir şeydi bu. Ustası olacağımız bir şey. Camın arkasından bakıp hoşça kal demek. Bay Chan emniyet kemerimizi bağlamamıza yardım etmişti. Kapıyı kapatmadan önce, bana birkaç origami kâğıdı, bir de el kitabı uzattı. "Darla'dan," dedi.

Shawna bizi, ahşap çitler tel örgülerin yerini alıncaya dek, şehrin karşı yakasına götürdü. Gittiğimiz yeni semtteki evler bakımsızlıktan ağlıyordu. Soluk boyalar. Kırık kiremitler. Kahverengi çimler. Shawna arabayı durdurup bize döndü ve, "Bu bir intikal evi. Burada çok fazla kalmayacaksınız," dedi. Alışacağımız başka bir şey de buydu: geçici tabiatımız. Rüzgâr gibi olacaktık, bir var bir yok.

Cellie ilk yangınını burada, eski püskü eşyaların, pit-

bulların ve göçebe çocukların arasında çıkarmıştı. Benimle arkadaş olmak isteyen kızıl saçlı, tatlı ve sevecen bir kızın oyuncak bebeğini çaldı. Cellie, uyuyan kızın parmakları arasından aldığı bebek ellerinin arasında öylece sallanırken evden çıkıp garaja doğru gitti ve beni de peşinden sürükledi.

Cellie'nin bebeği planlayarak yaktığını sanmıyorum. Tahrip etmek istediğine eminim; yüzünü dağıtıp uzuvlarını vücudundan ayırmak falan istemişti. Tezgâhın üzerinde kibrit kutusu bulması tamamen tesadüftü. Ancak Cellie'nin kibriti çakıp hayatında ilk defa ateş yakması tam bir keşifti.

Bebeğin saçını ateşe verip yakmaya başladıktan sonra zorla elimi tuttu. Fakat ben bebeği izlemedim. Gülen yüzünün küle dönmesini görmek istemedim. Onun yerine Cellie'nin yüzüne baktım. Heyecan bütün vücudunu vaftiz ediyor gibiydi. Delice coşku yerini sakin bir mutluluğa, o da güzel bir huzura bıraktı. Kısacık, mantıksız bir an o huzura özendim.

Yıllar sonra, Jason bana Prometheus'u anlatacaktı. Ateşi nasıl Tanrılardan çalıp insanlığa hediye ettiğini. İnsanların nasıl ateş yakmayı, sıcaklığı, acıyı ve de ölümü keşfettiklerini. Ateş olmazsa olmazmış. Bazı ormanların büyümesi için önce yanması gerekirmiş. Yaratmak için önce yok etmek gerekirmiş. Bana bu hikâyeyi anlattığında düşünebildiğim tek şey Cellie ve o oyuncak bebektir.

Ateş söndüğünde, geriye bir tek kavrulmuş bir zemin ve yanmış plastik kokusu kalmıştı. Cellie beni de arkasına katıp kızıl saçlı kızın odasında geri döndü ve kızın gözlerini Japon yapıştırıcısıyla (onu da tezgâhta bulmuştu) yapıştırdı.

İşte itfaiyeciler bizi bu şekilde buldu. Baltaları havada, telsizleri hazırda bekliyorlardı, ancak kızıl saçlı kız gözlerini açmaya çalışıp, “Kör oldum!” diye bağırırken menteşesiz kapı gibi ağızları kocaman açık, öylece kala kaldılar.

Bizi acile götürdüler. Hepimizi. Cellie ve ben ayrı odalara konduk, sonra sırasıyla sorguya çekildik. Herkes *neden* diye sordu. Önce doktor sonra da acilin sosyal hizmetler görevlisi. Ancak bir cevabım yoktu, o yüzden de üzerime perdeyi çektiler. Issız ve bir başına, Cellie’yi özledim. Onsuz kendimi tam hissetmiyordum. Kelimeler ince bir perdenin arasından süzülürken yatakta bağdaş kurup oturdum. Kelimeler ürkütücü bir şekilde tanıdık geliyordu.

Ayırmak.

Uzak tutmak.

Hasta.

Sonra Cellie’nin bizi ayıracıklarını sandığında attığı denizkızı çılgılığını ve hararetle verdiğim, *nereye gidersen git, ben de orada olacağım* sözümü hatırladım. O an ne yapacağımı biliyordum. Yataktan atlayıp perdeyi açtım. İnandırıcıdan ziyade korkulu bir sesle, yalan olduğunu bildiğim şeyi itiraf ettim. Sonuçta et tırnaktan ayrılmazdı.

“Yangını ben çıkardım,” dedim.

5

D KOĞUŞU

İçeriye girdiğimde Chase'in odasındaki bütün ışıkların açık olduğunu görüyorum. Şapkasını yüzüne çekmiş, kulaklığı boynunda asılı bir halde yatakta uzanıyor. Ses, N.W.A'nın "Fuck the Police" şarkısının sözlerini duyabileceğim kadar yüksek. Diğer yatakta biri gürültüyle horluyor; kafeteryadan hatırladığım iriyarı Asyalı çocuk.

Chase beni fark edince eşikte duruyorum. Doğrulup kulaklığını çıkarıyor. "Geleceğini sanmıyordum."

Bir şey söylemeden, öylece horlayan oda arkadaşına bakıyorum.

"Mao Ying'den zarar gelmez." Elini uyuyan deve doğru uzatıyor. "İcabına baktım ben."

"Ona ilaç mı verdin?" Doktor Goodman ne der? Birini uyutmak grubumuzun yürütme yasasını kesinlikle ihlal eder.

"Sakin ol." Kaygılarımı görünmez halının altına süpürüyor. "Sadece fazladan bir doz verdim. Birini öldürmek bun-

dan çok daha fazlasını gerektiriyor. Güven bana, biliyorum.”

Doğruluğunu ya da nereden bildiğini sorgulamıyorum. Chase hakkında ne kadar az şey bilirim, o kadar iyi.

Chase önüme geçip ince, açık mavi kazağını, delikli pantolon önlüğümü ve bağciksız spor ayakkabılarımı inceliyor. Bakışları, sanki kıyafetlerimin altında gizli dövme saklıyormuşum gibi. Öğrenmek istediği gizli sırlar.

“Sana koyu bir şeyler giymeni söylediğimi sanıyordum.”

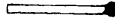
Tam bilmiş bir cevap vereceken, sabah Chase’in kafeteryada, “Sessiz oda olmaz,” diye fısıldadığını duyunca, nasıl da hemen yumuşadığını hatırlıyorum. Bu hareketi hoşuma gitmişti. “Tek kıyafetim bunlar.” Doğruyu söylüyorum. İşe yarıyor. Arkasını dönmeden önce, anlayışla başını sallıyor.

Dolabını karıştırıp siyah bir kapüşonlu sivişört çıkarıyor. “Al.” Bana doğru atıyor. “Giy onu. Büyük gelebilir, ama en azından avluda koşarken beyaz bayrak sallıyormuşsun gibi durmaz.” Kendiminkinin üzerine giyiyorum ve neredeyse dizlerime kadar iniyor. “Anahtarım sende mi?” diye soruyor. Plastik parçası hâlâ terli avcumda. Ona uzatıyorum.

“Bunu nereden buldun ki sen?” Bu sefer ben soruyorum.

“Ah, Ateşli,” diyor küçümser bir ses tonuyla. “Sosisin nasıl yapıldığını bilmek zorunda değiliz, değil mi?”

Tam bir dengesiz. Chase kapıya gidip plastik kartı siyah kutuya okutuyor. Genişçe açıp geçmem için beni bekliyor. “Önce hanımlar.”

Hem kızlar koğuşu hem de erkekler koğuşu acil çıkışa çıkıyor. C koğuşundan kaçmanın en hızlı yolu bu. “Hadi,” diyor Chase ve beni üzerinde büyük, kırmızı yazılar yazan kapıya doğru yönlendiriyor. “Kuş uçurtma.”

Kararlı ve ihtiyatlı, görevlileri gözetlemek için koridora doğru dönüyorum. Ona, görevimin ne kadar anlamsız olduğu konusunda bir şey söylemiyorum. Bu koridora bir görevli gelirse bittik zaten. Chase bir tabure çekiyor. Üzerine çıkıp acil çıkış tabelasına uzanıyor. Cebinden (muhtemelen oyun odasından aşırıldığı) plastik bir makas çıkarıp hızlıca bir kablo kesiyor. Tabela bir kez daha yandıktan sonra tamamen sönüyor.

Chase beni kolumdan kavrayarak kapıya doğru yönlendiriyor ve merdivenlerden aşağıya koşmaya başlıyoruz. Ne garip, Vahşi Ada’dan kaçtığımız gece, Jason’la da bu yolu kullanmıştık. Bu kez ardımdan gelen çığlık çığlığa siren sesleri yok; yalnızca nefesimizin gürültüsü, hafif patırtılarımız ve beton merdivenden gelen ayak seslerimiz var. Merdivenlerin sonunda bulunan, hemen yanında siyah bir kutu olan başka bir kapıya varıyoruz. Chase kartı okutuyor. Kapı hapisanelerin demir parmaklıkların açılırken çıkardığı ses gibi, yüksek bir gürültüyle açılıyor ve böylece, dışarıya, serin geceye çıkıyoruz. Kapı ardımızdan kapanıyor. Yağmur, çimleri cezalandırırcasına yağıyor. Yeşil bir tente sayesinde sağanaktan korunuyoruz. Kollarımı sonuna kadar açıp etraf-

ta fırl fırl dönmek istiyorum. Temiz hava hiç bu kadar tatlı kokmamıştı.

Chase şapkasını yüzüne kadar çekmiş, yanına gitmem için işaret ediyor. “Sağ taraftaki tellerin alt kısmında bir geçit var.” Yerden yükselen koyu renk tuğla binayı şaşkınlıkla, çimenlik boyunca şöyle bir göz gezdiriyorum. Vahşi Ada’daki en eski bina. Diğer koğuşlar 1970’lerde inşa edilmiş. D koğuşu gölgelerin ardında gizli. Dış cephesi, tepesi dikenli tel örgülerle çevrili. “Her saat başı yatak kontrolü yapıyorlar.” Saatine göz atıyor. “Yani yaklaşık olarak yirmi dakikamız var.” Şiddetli yağmura karşı bağılıyor.

Bu süre yetecek mi? Bilmiyorum. Birinin canını almak ne kadar sürer ki? Kare zeminden dışarıya bir adım atarak tentenin altından çıkıyorum. Yağmur, bedenime küçük buz taneleri gibi çarpıyor ve ayağımın altındaki ıslak çimler insanı sünger gibi içine çekiyor. Saniyeler içinde sivitşörtüm sıırıslıslam oluyor. Chase birkaç adım önümde ve yağmur yüzünden onu net göremiyorum. Çenemi içe doğru çekip bir kolumu yüzüme siper ederek ona yetişmek için koşuyorum. Tam yolun yarısına gelmişken önümüze yıldırım düşüyor. Telsizler cızırdıyor ve havayı yanık ozon kokusu sarıyor. Etrafa saçılan ışık gözlerimi karartarak beni bir anlığına kör ediyor. Dünya aydınlanıp eski haline gelmeye başladığında, yalnızca tanıdık bir vücudun hatlarını görebiliyorum. Bir zamanlar üzerinde ağlamaya alışkın olduğum omuzlar bunlar. Öptüğüm yanaklar. Parmaklarımı arasından geçirdiğim

kıvırcık, kahverengi saçlar ve her zaman kâbusum olacak yemyeşil gözler. *Jason.*

Jason tam önümde duruyor.

Kollarına atılmamak için kendimi zor tutuyorum. Ya-
zın asfalta düşen su gibi buharlaşmasından korkuyorum.
O yüzden, kalbimin bir parçası göğsümden çıkıp karşımda
duran seraba doğru giderken kıpırdamadan duruyorum. Bir
şimşek daha çakıp geceyi aydınlatıyor ve Jason, vücudunu
saran parlak turuncu alevler arasında kalıyor. Gözleri koca-
man açılıyor ve hayretle yanan eline bakıyor. Elimdeki ve
omuzlarımdaki yanıklar acıyla yeniden tutuşuyor.

Siktir; hebeğim. Alev alev yanıyorum. Bir ürperti ya-
yılıyor vücuduma, omurgamdan aşağıya ayakkabılarımın
sırılsıklam tabanına kadar iniyor. *Allie*, diyor Jason. Bana
doğru bir adım atıyor ve ben de bir adım geri çekilince aya-
ğım çamura gömülüyor. Ayakkabım yere saplanıyor. Telaşla
çekmeye çalışıyorum, ama nafiye. *Allie*, diyor daha yakın-
dan, o kadar yakın ki sıcaklığını yüzümde, yanık teninin
kokusunu da ağzımda hissedebiliyorum. Gözlerimi kapatı-
yor, ellerimle kulaklarımı tikiyor ve başımı sallıyorum. *Git
buradan. Git buradan! Gerçek değilsin! Gerçek değilsin!*
Kendi kendime yapmadığımı fark edene dek öne arkaya
sallanıyorum. Birinin kaba elleri beni sıkıca tutuyor. Ser-
semlemiş bir halde gözlerimi açıyorum. Jason'dan geriye

tek bir iz bile yok. Yanık çimen görmeyi umarak yere bakıyorum, ama o da yok. Yalnızca yumuşak, yağmur suyu dolmuş toprak ve Chase var. Karşımda, şaşkın bir vaziyette bana bakıyor. Bir şeyler söylüyor, fakat hayali yangının gü-rültüsü onun sesini bastırıyor.

Ağızına odaklanıyorum. Dudakları sürekli aynı kelime-yi tekrar ederken onları okumaya çalışıyorum. Benim adım. Benim adımlı söylüyor. "Alice!"

"Buradayım," diyorum yumuşakça ve çok uzaktan ge-liyormuşçasına bir sesle.

Her an yığılacağımı gösteren bir işaret ararmış gibi yüzümü inceliyor. Yağmur gittikçe şiddetleniyor. İkimiz de sırlıslıklamız. Yüzünden akan su, kirpiklerini daha yoğun ve daha uzun gösteriyor. "Nereye gittin?" diye soruyor. Omuz-larımdaki elleri gevşiyor. Dokunuşu artık daha hafif, ancak sağlam. Ellerinin sıcaklığı iki sivişörtümü de aşip tenimi damgalıyor. Ağır nefesi buz gibi havada küçük bulutlar oluşturuyor. "Bu ne boktan bir soğuk," diyor. "Bak, belki de bu iyi bir fikir değildi. İkimiz de sırlıslıklam olduk. Doğru zaman olmayabilir."

Ne diyor bu? Vazgeçmek istiyor. "Hayır." Kafamı sal-lıyorum ve ıslak saç tellerim yüzüme çarpıyor. "Hayır." Bu gece olmak zorunda. Yoksa kararımdan cayacağım. Bu gece olmak zorunda.

Yüzüme öyle bir bakıyor ki sanki dışarıdan asla göre-meyeceği bir şeyi bulmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum. "Pekâlâ. O zaman peşimden ayrılma, tamam mı?"

“Tamam. Seni kaybetmeyeceğim,” diyorum, ama Chase yine de elimi tutuyor.

Bizi, tel örgülerin bir bölümünün bükülüp yerden söküldüğü tarafa doğru götürüyor. Tam olarak bir kişinin eğilip altından karşı tarafa geçeceği kadar yer var.

Bir eliyle metal teli çekip geçmem daha geniş bir alan açarken, “Önce sen geç,” diyor.

Yere çöküyorum ve Chase de peşimden geliyor. Sol tarafta siyah kutusu olan metal bir kapıya çıkan beton bir yol var. Yanındaki tabelada PERSONEL GİRİŞİ yazıyor. Chase kartını siyah kutuya okutuyor ve bir an yeşil yanan ufak ışık hemen kırmızıya dönüyor. Alçak bir vızıltı duyuluyor. Tekrar deniyor, fakat sonuç aynı. Titriyorum. Gölgelelerin arasında, yağmur birdenbire daha da soğuk yağıyor.

“Hay aksi,” diyor Chase. “Bu görevlinin D koğuşuna giriş izni yok demek ki. Başka zaman denememiz gerekecek. Bir hemşirenin ya da daha iyisi bir doktorun kartını bulmalıyım. Eminim onların izni vardır.”

Söylediklerini bir türlü oturtamıyorum. “Ne?” diyorum, uyuşuk dudaklarımın arasından.

“Kart.” Yüzüme doğru uzatıyor ve her bir kelimesini bastıra bastıra söylüyor. “Bu kapıda işe yaramaz.”

“Anlamıyorum.”

“Bu gece olmayacak, Ateşli.”

“Olmayacak mı?”

“Evet. Dedğim gibi, başka bir kart bulacağım. Sorun yok.”

“Hayır,” diyorum.

“Ne?”

“Hayır. Oraya girmem lazım!”

“Kart çalışmıyor. Oraya giremeyiz, bu gece olmaz,” diye üsteliyor.

“Hayır!” Yumruk yaptığım ellerim iki yanımda daha sertçe söylüyorum.

“Bak, gitmemiz lazım. Hem vaktimiz de kalmadı zaten.” Eliyle kolumu kavrayıp beni peşinden çekiyor.

Kolumu geri çekip kartı elinden alarak siyah kutuya okutuyorum. Durmadan deniyorum. Işık önce yeşile sonra kırmızıya, sonra yine yeşil ve kırmızıya dönüp duruyor. Kartı fırlatıp kapıyı yumruklamaya başlıyorum. Elim parçalanırcasına acıyor, ancak kolumdan omzuma doğru yayılan hafif bir ağrıya dönene dek vurmaya devam ediyorum.

“Tanrım. Kendini inciteceksin,” diyor Chase. Gök gürültüsü artık daha yakından geliyor ve hemen peşinden şimşek çakıyor. “Geri dönmemiz lazım. Fırtına giderek kötüleşiyor.” Siyah kutuyu sıkıca tutup duvardan sökmeye çalışıyorum. Yarı şaşkın, yarı öfkeli ifadesiyle kafasını sallıyor. “Vazgeçmeyeceksin, değil mi?”

Aniden, kollarını bana dolayıp bizi geldiğimiz yöne doğru geri sürüklüyor. Çitlere vardığımızda beni altından iterek öteki tarafa geçiriyor. Tökezliyorum.

“Lütfen,” diye bağıriyorum. Gök gürültüsünden daha şiddetli bir titreme sarıyor vücudumu. “Çok yaklaştım.” Ayağa kalkıp parmaklarımla tel çitleri kavriyorum. Bedeni-

min sarsılmasıyla beraber çitler ileri geri sallanıyor. Cellie parmaklarımın arasından kaymak üzere. Binaya bakıyorum. D koğuşunun tuğlalı duvarları bir an aydınlanıyor. İşte o anda onu görüyorum; ruh gibi beyaz bir surat, çökmüş, boş bakışlar ve koyu saçlar. En üst katta, bir pencerenin önünde duruyor. Çitlere yapışmış, beni onun için ağlarken gördüğünü biliyorum. Bir anda, kurşun gibi yağan yağmurun, gök gürültüsünün ve arkamda bana bağırان Chase'in sesi kesiliyor, çıt yok. Cellie'nin bembeyaz eli, tam Chase bir kolunu belime dolayıp beni kenetlendiğim yerden çekerken pence-reye dokunuyor. Telleri bırakmaktan başka çarem kalmıyor çünkü aksi halde parmaklarım kopacak.

"Lütfen." Bütün gücümle karşı koyuyorum. Chase'in ayağı kayıyor ve birlikte çamura düşüyoruz. Parmaklarım yumuşak toprağa batıyor. Yanağım sırlıklam çimlerin üzerinde... Kendimi tükenmiş hissediyorum. Dayanacak gücüm kalmıyor.

Chase yanımda diz çökerken bana şefkatle bakıyor. Saçımın bir tutamını yüzümden çekerken, "Üzülme, tekrar deneyeceğiz." diyor.

Ama anlamıyor ki. Cellie beni gördü; artık amacımı biliyor. O yüzden ondan önce davranmam lazım. O da benim için gelecek. Biliyorum. An meselesi. Artık yakınında, birkaç yüz metre ötesinde olduğumu biliyor ve o kaçmakta usta. Yıllarca kaldığımız koruyucu evlerin kilitli kapıları, çocuk ıslah evleri ve psikiyatrik koğuşların hiçbirisi Cellie'yi içeride tutamadı. Şimdi, saat başı yapılan yatak kontrolleri-

nin ve tel örgülerin onu durdurabileceğini düşünmek aptallık olur. *Tamam* ya da *olur* gibi bir şey mırıldanıyorum, ancak kulağa daha çok inliyormuşum gibi geliyor. Chase kalkma-yardıma ediyor ve birlikte C koğuşuna doğru yürüyoruz. Elimi yol boyunca hiç bırakmıyor ve bu sefer, sertçe tutarak arkasından sürüklemek yerine, sıcacık ve nazik tutuşuyla beni gök gürültüsünden, şimşeklerden ve Cellie'den uzağa yönlendiriyor.

“Bu taraftan,” diyor, hastanenin karşı tarafına doğru ilerleyerek. “Odana girdiğinden emin olacağım.”

Binaya açılan bir kapının yanındaki siyah kutuya kartı okuturken nefesimi tutuyorum, fakat kapı açılıyor. Göz açıp kapayınca kadar içeriye giriyoruz ve üst kata ulaşana dek metrelerce merdiven çıkıyoruz. Bu merdiven boşluğu diğerlerinden daha karanlık. Her bir katı yalnızca tek bir lamba aydınlatıyor. Yol boyunca el ele tutuşuyoruz. Elimi yalnızca merdivenlerin en üst kısmındaki kapıya ulaşınca, siyah kutuya okutmak için cebinden kartı çıkarırken bırakıyor. Kapı açılıyor ve hastanenin kızlar bölümüne giriyoruz. Kapımı işaret ettiğimde, sanki dünya kadar vaktimiz varmış gibi, yavaşça beni o yöne doğru götürüyor.

Kapıya vardığımızda durup ona dönüyorum. Birbirimize bakarken ellerimiz hâlâ kenetli ve o anda, midemin derinliklerinde, buz gibi korkuyu yok eden ufacık bir sıcaklık parçası can buluyor. *Güven*. Chase bana kendimi güvende hissettiriyor.

“İyi olacak mısın?” Alçak bir sesle soruyor.

Emin değilim. Fakat tersini söylerek onu endişelendirmek de istemiyorum. “Teşekkürler,” diyebiliyorum sadece.

“Ne için?” diye soruyor.

“Yardımanın için.” Yutkunuyorum.

Elimi bırakıyor, geriye doğru bir adım atıyor ve yüzünü göremeyeceğim şekilde aşağıya eğiyor. “Lafını bile etme.” Kartı siyah kutuya okutup kapıyı açıyor. “Yarın görüşürüz.”

Yüzünü okumaya çalışırken başımla onaylıyorum, ancak göz göze gelmekten kaçınıyor. O uzaklaşmaya başlar-ken kapıyı açık tutuyorum.

“Hey, Chase!” diye fısıldıyorum birkaç adım ötemdeyken. “Bana bir daha *Ateşli* deme, olur mu?”

Gergin bir nefes alıyor. “Ne dememi istiyorsun?”

“Alice,” diyorum. “Sadece Alice.”

Hızlıca, neredeyse belli belirsiz onaylıyor. “Pekâlâ, Sadece Alice.”

Odamin korunaklı karanlığında, kendime derin bir nefes almak ve duygularımı anlamak için birkaç dakika düşünme izni veriyorum. Islak toprak ve yumuşatıcı kokusu odaya yayılınca, hâlâ Chase’in sivişörtünü giydiğimi fark ediyorum. Sivişörtün kollarından birini elimin üzerine kadar çekerek burnuma bastırıyorum. Bu sivişörtü saklamaya karar veriyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp elbise dolabıma

gidiyorum ve sivitşörtü en üst çekmeceye yerleştiriyorum. Yatağıma geri dönüp diz çöküyorum ve yatağın altına elimi uzatıyorum. Küçük, beyaz tabletlerden birine ulaşana kadar etrafı arıyorum. Bulunca ağzıma atıp susuz yutuyorum. Tadı acı ve neredeyse boğazımda kalıyor, ama sonunda tavşan deliğine düşüyor. Yatağıma kıvrılıp tavana vuran yağmur damlalarını sayıyorum. Rüzgârda savrulan siyah ağaç tepelerinin gölgeleri benimle alay ediyor. O ağaçların arasında bir yerde, yanmış bir ahırdan geriye kalanlar duruyor.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Cellie oyuncak bebeği yaktıktan ve kızın gözlerini yaşıtırdıktan sonra, adımızın yanına bir yıldız işareti konmuştu. Onu gören herkese hiçbir şey söylemeye ya da yazmaya gerek kalmadan, kemik kadar ağır, ancak o kadar kırılgan olmayan karanlık bir tarafımızın olduğunu belirten küçücük bir yıldız. Çok geçmeden, halının altına süpürülen yapboz parçaları gibi olmuştuk. Ucuz çarşafıara ve içinde kıyafetlerimizi taşıdığımız plastik çöp poşetlerine alışmıştık.

O zamana kadar Shawna çoktan gitmiş, yerine Rebecca gelmişti. Saçını, hiç çıkarmıyormuş gibi görünen büyük, altın halka küpeleriyle gösteriş yaparcasına sıkıca topuz yapardı. O küpelerin, arabada giderken güneşte nasıl da parladığını izlediğimi hatırlıyorum. Işığın onların üzerinden yansıma şekli içimde bir şeyler yeşertiyordu. *Umut*. Bizi şehir merkezine götürmüş ve bütün çocukların düzenli bir şekilde sıralanmış ranzalarda uyuduğu ve buzdolabının geceleri asma kilitle kilitlendiği bir eve bırakmıştı. Günlerimiz sıkı sıkıya programlanmıştı ve Cellie, bunu bir oyuna dönüştürebileceğimizi söylemişti. Yenilmez askerleri oynadık. Büyük-

baba gibi, savaş esirlerini oynadık. Geceleri, ince d   ekli,   elik ranzamızdan birbirimize fısıldayıp acaba bir daha ailemiz olacak mı diye merak ettik. Ka  ma hayalleri kurduk.

Dokuz yaşında grup evinden mezun olduk. Rebecca ba  arımızla gurur duymuştu ve bizi dondurma yemeye götürdü. Maraska kirazı ve çikolata sosunun içinde boğulan şekerlemelerin arasında bize on çocuklu, büyük bir koruyucu aileye verilece  imizin haberini verdi.

Daha önceden bildiğimiz mahallelerdi buralar. Cellie'nin bebeği yaktığı ve bebeğin sahibi olan kızın gözlerini yapıştırdığı evin önünden geçtikten sonra bir sokağa döndük ve bahçesinde budanmış bir ağaca asılı,   zg  n görünümlü, lastik bir salıncağı olan evin önünde durduk.

Yeni koruyucu ailemiz, Roman ve Susan, kapıda kolları açık bizi bekliyor, soğuktan içeriye davet ediyorlardı. Rebecca omuzlarımızı sıktı (onu her seferinde daha yakın olmaktan koruyan, mesafeli bir sevgi gösterisiydi) ve haftaya bizi kontrole geleceğini söyledi.

Roman yakınlardaki bir lisede hademe olarak çalışıyordu. Geceleri eve gözlerinde öldürücü bir bakışla gelir, birasını a  ar ve bizi Tanrı'nın Emri dedi  ı yumruğuyla tehdit ederdi. Kendisine bir şeyler getirmesi ya da televizyonda kanal değiştirmesi için Susan'a bağırırdı. O anlarda, Cellie ve ben birer hayalet olup görünmeden evden ka  abilmeyi dilerdik. Susan'ın da bu görünmezliğin hasretini çektiğin-

den kuşkulanıyordum; özellikle de kocasının yumruğuyla karşı karşıya kaldığında.

Pazar günleri sosyal hizmetler görevlileri geldiğinde, Susan güzelce giyinir, fırında bir şeyler pişirir ve bize banyo yaptırırken Roman da *İncil*'den bölümler okurdu. En sevdiği parçalar Luke'un kitabındandı*. Oturma odasının tam ortasında dikilip kendi kendinin vaizi gibi vaaz verirdi: "Yahya ise hepsine şöyle cevap verdi: 'Ben sizi suyla vafiz ediyorum, ama benden daha güçlü olan geliyor. Ben, O'nun çarıklarını çözmeye bile layık değilim. O, sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vafiz edecek.'" Cellie ve ben uslu, mutlu çocuklar gibi davranırdık.

O ev, şimdiye kadar gördüğüm hem en kötü hem de en iyi evdi çünkü Jason'la orada tanıştık. Karmakarışık elektrik kabloları gibi, kıvrıkcık kahverengi saçları ve yemyeşil gözleriyle yaşına göre oldukça uzun ve sıskaydı. Bizden bir yaş daha büyüktü ve o üç yaşındayken küçük erkek kardeşi annesinin etrafta bıraktığı reçeteli ilaçları yutup yüksek dozdan öldüğünden beri koruyucu ailelerle yaşıyordu.

Jason'ın gerçek ismi Valentine'di. Annesi bu ismin romantik olduğunu düşünmüştü. Ama o nefret ediyordu ve bu yüzden de değiştirip kendisine Jason adını koydu. Bu ismi, yanından hiç ayırmadığı bir Yunan mitolojisi kitabından seçmişti. Kitabı okul kütüphanesinden almış, ancak çok sevince bir daha geri vermemiştii.

**Luka İncili, Yeni Ahit'in ilk dört bölümünü oluşturan kanonik İncillerin üçüncüsüdür. Bir doktor olan Luke tarafından yazıldığı kabul edilir.(ç.n.)*

Sivrisineklerin kana çekildiği gibi çekildik birbirimizi. Aramızdaki bağ neydi bilmiyorum. Belki de evdeki on çocuk içinde yaşları birbirine en yakın olan üçümüz olduğumuz içindi. Belki bir insanı kaybetmenin acısını diğer çocuklardan çok daha derin, çok daha kalıcı hissettiğimiz içindi. Ya da ismiyle dalga geçemediğimiz ve ona yalnızca kendi seçtiği adla hitap ettiğimiz içindi.

Geceleri Roman'ın ağır ayak seslerinden sakınırdık. Jason, on yaşındaki bedeniyle dokuz yaşındaki titrek bedenlerimizi korumak için üzerimize eğilirdi. Elbise dolaplarından birinin en dip köşesinde bulduğu rahatlatıcı bir battaniye gibi sarılırdı bize. Kokusu, bana hâlâ sevildiğimi ve korunduğumu hissettiren, temiz çamaşır kokusuydu. Bana kendi mi değerli hissettiren bir kokuydu.

Her bir adımdan sonra, her kapı açılma sesinden sonra bizi yatıştırmaya çalışırdı. "Sadece rüzgâr. Sadece hava. Sadece büyükbabanızın sesi. Bizi buradan götürmeye gelen annemin sesi." İşe yaramıştı. Cellie'yle gözlerimizi kapatıp temiz çamaşır kokusunu ciğerlerimize doldurduğumuzda kollarımız suda yüzen ahşap bir bot gibi uzaklaşırdı bizden.

Gündüzleri, Jason bize annesinden bahsederdi. Ne zaman sosyal hizmetler görevlileri onu almaya gelse, annesi ve Jason başparmaklarını birleştirip birbirlerine, "İrtibatı kopartma," dermiş. Bazen annesinin cümleleri anlaşılmasa, çakırkeyif olsa da bunu her zaman söylermiş.

Elbise dolabını kendi alanımız yapmıştık. Bazı geceler orada uyurduk. Jason bir el feneri çalmıştı ve ben origami

yapabileyim diye bana tutardı. Sonra Cellie kötüleşmeye başladı. Hepimiz Roman'dan korkuyorduk ama Cellie korkusunu kontrol edemiyordu. Sık sık, dolabın içinde ileri geri sallanırdı. Ona yardım etmeye, kâğıttan aslanlar yapıp göğsüne bastırarak dikkatini dağıtmaya çalışırdım. Ama ne benim çabalarım ne de Jason'ınkiler bir işe yaradı. Çaresizliğimiz arttıkça Jason daha da sinirleniyordu. Sonunda bir gece, birikmiş siniri bardağı taşırdı.

Roman genellikle küçükleri, beş ila altı yaş arasındakileri kendine kurban seçerdi, ancak o gece bir türlü durmamıştı. Koridorda yürüyor, iş botları ahşap döşemenin üzerinde gıcırıyordu. İleri geri geziniyor, Rus ruleti oynar gibi kapıları açıp kapatıyordu.

"Karnım ağrıyor," dedi Cellie. Vücudunu bir titreme sardı ve yeni bir kapı açılma sesiyle yerinden sıçradı. Roman'ın alçak sesli gülüşü koridordan yankılanıp dolabın suntaları arasından içeriye süzüldü.

"Ben dışarıya çıkıyorum." Jason, ellerini yumruk yapıp ayağa kalktı, kafası askılıkların ve kıyafetlerin arasında kayboldu.

Uzanıp yumruğunu avcuma aldım ve parmaklarını açmaya, sinirini yatıştırmaya çalıştım. "Yapma. Yakında yorulur ve uyuya kalır."

Ama Jason son derece kararlıydı. Belki de adına yakışır şekilde, Argonot'un eski liderine dönüşüp kahraman olmayı, fatih olmayı, kurtarıcımız olmayı istemişti. Dolaptan ok gibi fırladı, kapıdan çıktı ve tam Roman'ın önüne geçti.

Aynı Yunan mitolojisindeki gibi duvarlar sallandı ve bağırsıklar duyuldu. Canavarın tekiyle destansı bir savaşı. Cellie, tüm bunlar olurken duvarlardaki sarsıntı kendisinin içinden çıkıyormuş gibi tir tir titredi ve ağladı. Benimse yapabildiğim tek şey, Jason kanlar içinde dolaba geri dönene kadar birbiri ardına kâğıttan aslanlar yapmaktı.

Kahraman kaybetmişti. O gece Jason'ı hiç bırakmadım ve kulağına hissettiği acının bir savaşçının acısı olduğunu fısıldadım. Ona cesur ve güçlü olduğunu ve yakında annesinin onu almaya geleceğini söyledim. Cenin pozisyonunda uykuya daldığında Cellie'yle yer değiştirdik. O Jason'ın kanlı saçlarını okşarken ben de etrafımıza aslanlardan bir çember yaptım. Gece bir ara Jason'ın kıpırdanmalarına uyandım. Gözlerinden biri şişmişti ancak diğeri aslanlara bakıyordu. Bir tanesine dokundu, çekip aldı ve avcunun içine yerleştirdi. Sonra bana döndü ve o tek iyi gözüyle asla unutamayacağım bir bakış attı. Acı ve öfkeyle alev alev yanıyordu. "Bir gün," dedi bana yavaşça, sessizce ve soğukkanlılıkla, "burayı küle çevireceğim."

6

GRUP TERAPİSİ

Kapının kapanma sesine uyanıyorum. Hemşire Dummel odamıza girerken Amelia da yatağında kıpırdanıyor. Hemşire, üstümüzün düzgün olduğunu görünce görevlileri içeriye çağırıp bize dışarıda beklememizi söylüyor.

Amelia'yla birlikte sırtımızı duvara dayayıp bekliyoruz. İçimden bir sürü küfür ediyorum ve vücudum kızarmaya başlıyor. Suçlu görünüyorum. Bundan daha suçlu görünemem herhalde. Vahşi Ada'ya döndüğümünden beri bir sürü kural çiğnedim: ilaç sakladım, yatma saatinden sonra odamdan kaçtım, başka bir hastanın görevli kartını çalmasına yardımcılık yaptım. Of, of! Yaptım da yaptım.

Ancak Hemşire Dummel'in ilaçları bilmesinin imkânı yok. Tabii, olur ya, Amelia beni ispiyonlamadıysa. Ama yapacağını sanmam, hem yapsa bile kanıt yok; o küçük beyaz tabletlerin her birini çoktan yuttum.

Odadan kaçmaya gelecek olursak, onu da görevlilerin

bilmesi imkânsız. Chase beni asla ele vermez. Nihayetinde bu durum ortaya çıkarsa benimle birlikte o da yanar.

Bu da demek oluyor ki kartı arıyorlar. Kesin. Umarım Chase ondan kurtulmuştur.

Odamızın kapısı biri esniyormuş gibi açılıyor ve göz ucuyla görevlilerin yataklarımızı kaldırdığını, çekmecelerimizi açtığını, elbiselerimizi karıştırdıklarını ve elleriyle şifoniyer ile komodinlerin arkasını yokladıklarını görüyorum. Bir şey aradıkları çok açık ki bu da kart teorimi doğruluyor. Sonunda tatmin olduklarında, içlerinden biri “temiz!” diye bağırıyor. Askeri birlik gibi tek sıra çıkıyorlar odadan. Daha Amelia ve ben göz bile kırpmadan yan odayı istila ediyorlar.

“Vay anasını,” diye fısıldıyor Amelia. Kapının eşiğinde, odanın aldığı hali inceliyoruz. Aslında o kadar da kötü değil. Yataklarımız odadan çıkarken bıraktığımızdan biraz daha dağınık ve kâğıt hayvanlarımdan bazıları şifoniyerin üstünden düşmüş, ama onun dışında görevliler şaşırtıcı derecede saygılı davranmışlar.

“Tuhaftı, değil mi?” diye soruyor Amelia.

“Evet,” diye katılıyorum yumuşakça.

Geçirdiğimiz yağmurlu geceden ve benim sinir krizimden sonra Chase belli ki benim en özel arkadaşım olduğuna karar veriyor. Kahvaltıda, tam karşımda olabilmek için Amelia’nın yanına oturuyor (tabii Amelia’nın ağzı şaşkınlıkla bir karış açılıyor). Chase her zamanki gibi can sıkıcı

mutluluğuyla sessizce yumurtasını ve tostunu yerken ahmak ahmak gülümsüyor. Acaba onun odası da arandı mı? Aranmış olmalı. Kızlar kanadındaki her bir odayı aradılar. Chase'in tutumuna bakılacak olursa paçayı kurtarmış.

Chase gündüz grubunda ve öğle yemeğinde yanıma oturuyor. Hâlâ konuşmuyoruz ama. Sonra peşimden, hepimizin zorunlu olarak her gün birer saat boyunca çevrimiçi ders aldığı bilgisayar odasına geliyor ve aynı sadık refakatiyle yine yanıma oturuyor. Diğer tarafımda oturan Amelia ise şaşkın.

Sonunda, deneme yazmamız gerekirken, nefesini yüzümde hissedebileceğim kadar eğilip konuşuyor. “Vakit öldürme hakkında bir şeyler yazacağım, anlarsın ya?” Önündeki boş ekrana bakıyorum. “Sen ne hakkında yazacaksın?”

“Kızlar ve regl dönemleri,” diyorum, yüzünün aldığı şaşkınlık ve iğrenme ifadesinin tadını çıkararak. Gördün mü, ben de komik olabiliyormuşum. Sonraki bir saat boyunca beni bir daha rahatsız etmiyor.

Doktor Goodman grup terapisine kabullenmekle ilgili bir şiirle başlıyor. Sonra kendimize birer eş bulup kabullenme ve bunun bize ne ifade ettiği hakkında konuşmamızı istiyor. Tabii ki Chase, yeni kankam, sandalyesini bana çevirip arkasına yaslanıyor ve bacak bacak üstüne atıyor. Dizlerimiz birbirine değiyor. Eş olacağımızı sanıyor. Çok bekler.

“Bugün konuşasım yok.” Origami kâğıdımı çıkarıp katlamaya başlıyorum.

“Benim işime gelir,” diyor Chase. “İyi bir ikili olacağımızı biliyordum.” Birkaç dakika geçiyor ve Chase beni denizyıldızı yaparken izlemeye koyuluyor. Monica bir köşede ağlarken eşi sarsakça omzunu okşuyor. Chase parmaklarıyla, bacağının üstünde bateri çalışıyormuş gibi yapıp esniyor ve, “Sıkıldım,” diyor.

“Üzgünüm,” diyorum. Değilim ya neyse.

Bana yüzünü buruşturuyor. “Tüm yaptığın bu mu?”

Başka bir kâğıt çıkarıp ortadan katlıyorum. “Ben seviyorum. Beni huzurlu hissettiriyor.”

“Nasıl yapıldığını bana da öğretsene”

“Olmaz.”

“Olmaz mı?”

Cellie’nin avcunda buruşturduğu desenli kâğıdı hatırlıyorum. “Hem çok zor hem de beyhude.”

“Bırak da buna ben karar vereyim,” diye üsteliyor.

İç çekip gözlerinin içine bakıyorum. “Ne istiyorsun, Chase?”

Dudakları seğiriyor. Sabırla, o bir cevap ararken hem umutlu hem de temkinli bekliyorum. Sonunda, “Artık emin değilim,” diyor. Tuhaf bir sessizlik olduğunu söylememe gerek yok sanırım.

Beni yalnız bırakacağını sanmıyorum. Doktor Goodman odanın diğer ucundan bizi izliyor. Eğer birbirimizle konuşmayı reddedersek müdahale edeceğini biliyorum. İki kötünden daha masumane olanına, Chase’e odaklanıyorum ve derin bir iç çekiyorum. “Kartı buldular mı?”

Gözleri, şu anda Monica'ların yanında oturan Doktor Goodman'a kayıyor. "Tanrım, sessiz ol biraz."

Alnım çatılıyor. "Affedersin." Sesimi alçaltıyorum.

Gözleri hâlâ Doktor Goodman'da. "Bulmuş olsalardı burada olur muydum?"

Sorusu cevap gerektirmese de ben yine de gözlerimi deviriyorum. Origami kâğıdını alıp dört parça olacak şekilde tekrar katlıyorum. Mükemmel. "D koğuşuna tekrar ne zaman gideceğiz? Düşünüyordum da..."

Chase rahatlayıp, sandalyesine yaslanıyor. "Tehlikeli bir uğraş tabii."

Lafını duymazdan geliyorum. "*Düşünüyordum* da..." kâğıdı düzleyip hangi hayvanı yapsam diye kafa yoruyorum. Tavşan deneyeceğim. "Beni D koğuşuna yollayacak bir şeyler yapabilirim aslında."

Öne doğru eğilirken sırtımayı kesiyor. "Bir şeyler? Ne gibi şeyler?"

Omuz silkip yapmaya çalıştığım tavşana odaklanıyorum. "Bilmem." O anda aklıma, ona kendisini D koğuşuna yollatacak ne yaptığını sormak geliyor. Gerçi bir fikrim yok değil. "Büyük bir şey olmak zorunda, diğer hastaların yanında olmamı güvensiz kılacak büyüklükte." Kâğıdı ağırlığı altında buruşturarak, elini elimin üstüne koyuyor. "Kahretsin," diyorum. "Şimdi tekrar en başından başlamam gerekecek." Tavşanı elinden çekmeye çalışıyorum, ama tutuşu çok kuvvetli.

"Alice, aptalca bir şey yapmayacağına dair söz ver bana."

Aptal kelimesini duyunca tüylerim diken diken oluyor. Ama sonra, Chase'in başparmağı nazikçe benimkini okşu-
yor ve birdenbire odanın havası değişiyor. Nefeslerimiz or-
tak, sadece Chase ve ben varız. O da böyle hissediyormuş
gibi görünüyor. Dudaklarını yalayıp kafasını sallıyor. "Söz
ver bana," diyor daha sertçe, "bekleyeceksin. Başka bir kart
bulacağım. En kısa zamanda."

Başımı çevirip yanağımı ısırıyorum. Chase elimi bıra-
kıyor. H sran dolu gözyaşları gözlerimi yakıyor. G  s z m.
Çok g  s z m. Jason'ı başarısızlığa uğratıyorum. Buruşuk
kâğıdı düzeltmeye çalışıyorum, ama çoktan mahvolmuş.
"Peki," diyorum. Ancak hâlâ yüzüne bakamıyorum. Beni
ağlarken görmesini istemiyorum.

Yandan gördüğüm kadarıyla Chase yatışmış gibi. "G -
zel." Sonra burnunu çekip birkaç kez öksürüyor. "Burası toz
toprak içinde, değil mi?"

Gözlerimi siliyorum. Burun  ekme ve öksürme kötü bir
taklit olsa da ne yapmaya çalıştığını anlıyorum ve sessizce
teşekkür ediyorum. Nazikçe, öylesine nazikçe, kâğıdı elim-
den alıyor. "Bana nasıl yapılacağını  ğret, Sadece Alice."
Bunu söyleyiş şekli, *Sadece Alice* deyişi, bana kendimi so-
ęuk havada sıcakık bir k se  orbaymışım gibi hissettiriyor.
Sonra birden Jason geliyor aklıma ve bütün sıcaklık v cu-
dumu terk ediyor.

Silkelenip Chase'e nasıl kelebek yapılacağını gösteri-
yorum. Kâğıtları katlarken ona kelebeklerin kısa hayatların-
dan, besin zinciri sıralamasındaki düşük statülerine rağmen

akıllıca kamufleajlarla ve dalavereyle nasıl hayatta kalmayı başardıklarından ve incecik kanatlarının insanları onları biriktirmek için nasıl çıldırttığından bahsediyorum. O da hiç sıkılmadan dinliyor.

“Gerçekten zevk alıyor musun?” Birkaç dakika sonra soruyorum.

Omuz silkiyor. “Sen konuşurken dinlemeyi seviyorum.”

Dilim ağzımda büyüyor sanki. Konuşabileceğimi sanmıyorum. Doktor Goodman grubu tekrar toplayıp hikâyesini paylaşmak isteyen biri olup olmadığını soruyor. Ne ben ne de Chase gönüllü oluyoruz. Ama Monica oluyor. Monica kabulleniş hikâyesini anlatırken, Chase’in sözleri beynimde dönüyor. *Sen konuşurken dinlemeyi seviyorum*. Kilitli kalbimde küçücük bir çatlak oluşuyor. Derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum. Şaşkınım. Ama bana, ben konuşurken dinlemeyi sevdiğini söylediğinden değil, benim de onu dinlemeyi sevdiğimi fark ettiğimden.

Yavaşça uyanıyorum ve sığ nefesim hastane odasının ürkütücü sessizliğine karışıyor. Gece yarısı olmuş. Bir şey duvarı, duvarın *iç kısmını* tırmalıyor. Kafamın içindeki ses belli belirsiz, sanki biri tırnaklarıyla tabutun içini ileri geri kazıyormuş gibi. Kalp atışlarım hızlanıyor. Kafamı bir santimetre ancak çevirip Amelia’ya bakıyorum. Yatağında sapaşağlam yatıyor. Yavaşça karnımın üstüne dönüp doğ-

ruluyorum ve tırmalama sesine doğru emekliyorum. Ses birden kesiliyor. Tabii ya, borular... Muhtemelen bu eski binada, peteklere yayılan sıcaklık yüzündendir. Esneyerek tekrar yatağıma gidiyorum. Cebinde küçük, beyaz bir ilacın olduğu, katlanmış pantolonumun katlanıp üzerine konduğu komodine bir bakış atıyorum. Jason'ın karanlıkta, alevler içindeki görüntüsü gözümün önünden gitmiyor. Yangındaki sözleri hep kulağımda. *Siktir, bebeğim. Alev alev yanıyorum.* Neden öyle dedi ki? Ve neden o kadar mutluydu? Keşke o geceyi daha iyi hatırlayabilsem. Jason'la kaçmam, avluyu aşmamız ve ahırın ağır kapısını açışı dün gibi aklımda. Ama ondan sonra olan her şey bulanık, o yangının kavurucu sıcaklığında kayıp. Gözlerimi kapattığımda sadece Cellie'nin sapkın suratını görebiliyorum. İlacı içersem eğer düşüncelerim puslanır ve bu kötü düşünceleri bir kafeste tutabilirim. Tereddütle parmaklarımı çıtlatıyorum.

Hafif bir gürültü duyuluyor ve tırmalama sesi bu sefer pencerenin yanındaki duvarda tekrar başlıyor. Ses şimdi, yolunu bulmaya çalışır gibi, daha yüksek, daha aceleci ve daha ümitsiz. Duvara bakmak için kafamı çevirip gözlerimi gürültünün geldiği yere odaklıyorum. İki kez daha duyulan uzun tırmalama sesi odanın her köşesine yayılıyor. Ağzımsa gitgide kuruyor.

Tırmalama sesi, daha alçak bir şekilde, Amelia'nın şifoniyerinin arkasında tekrar başlıyor. Mümkün olduğunca sessizce yataktan kalkıp şifoniyere doğru ilerliyorum. Ben yaklaştıkça tırmalama sesi de hızlanıyor. Birkaç tedirgin ne-

festen sonra şifoniyere ulaşıyorum. Elim en alt çekmeceye gidiyor. Aniden Jason'ı orada, Pompei mağaralarındaki taşlaşmış mumyalara benzer ebedi bir çılgınlıkla ağzı açık bulaçağımı düşünerek vazgeçiyorum. Bu kez çekmecenin tam içinden, uzun bir tırmalama sesi duyuluyor ve beraberinde hemen omzumun üstünden yumuşak bir gülüş geliyor. Bu bir erkek gülüşü. Jason'ın gülüşü. Arkamı dönüyorum ama uykuya dalmış Amelia'dan başka kimse yok.

Ellerim titreyerek çekmecenin kulpunu tutup çekiyorum.

Nerden geldiği belli olmayan bir el çat diye geri kapatıyor.

“Ne halt ediyorsun, Alice?” Amelia, vücudu şifoniyerle aramda kalacak şekilde tam önümde duruyor. “Orası benim özelim. Nesin sen, kleptoman falan mı?”

Buz kesmiş, ay ışığında solgun duran çilli bacaklarına bakakalıyorum. “Özür dilerim. Çekmecedan ses geldiğini sandım.”

Kuşkuyla çekmeceye bakıyor. “İyi de, orada kıyafetlerden başka bir şey yok ki. Aniden canlandıklarını mı sandın yoksa?”

Utaniyorum. “Hayır, hayır. Bak, özür dilerim. Dediğim gibi, orada bir şey var san...”

Çekmeceyi bile sarsan bir oyma sesi sözümü bölüyor. “Bunu duymadığını söyleme bana.”

Burnunu çekip kollarını göğsünde birleştiriyor. “Hiçbir şey duymadım.”

Şimdi de ben sinirleniyorum. “Saçmalama.” O beni en-

gellemeyi başaramadan çekmeceyi açıyorum. “Aman Tanrım!” Sıçanmış! Kocaman, kırmızı gözlü, kirli beyaz bir sıçan. Çekmeceyi düşürüyorum ve linolyum zemine çarpınca büyük bir gürültü kopuyor. Sıçan iki ayağının üstüne kalkarak havayı kokluyor. Geri kaçıyorum. “Oha! Çekmecende sıçan var.”

Amelia iç çekiyor. “Ona öyle deme.” Eğilip hayvanı kucağına alarak göğsüne bastırıyor. “İsmi Elvis.”

Ağzım hayretle açılıyor. “Bir de isim mi koydun?” Hiçbir şey anlayamıyorum. “*Evcil* hayvanın mı yani?”

Sıçanı yanağına yaklaştırıyor. “Birkaç saat önce, boş vaktimizde buldum.”

İçimden öğürüyorum. “Onu burada tutamazsın Amelia. Delirdin mi?”

Anlamli anlamli bana bakıyor. “Tencere dibin kara sözünü hatırlatıyor insana, değil mi?”

Pes. Yine de, onu burada tutmaması gerektiğini biliyorum. Ya Elvis hastalıklıysa? Onu da hasta edebilir. İkna etmeye çalışıyorum. “Eğer öğrenirlerse başın ne kadar derde girer biliyorsun.” Aniden duvarları yalıtımlı, bembeyaz bir oda resmi beynime hücum ediyor. Sessiz oda.

“Hayır, girmeyecek. Tabii sen kimseye bir şey söylemezsen. Sır tutabileceğini söylemiştin.”

“Tutabilirim...” Sesim kısılıyor. Yenilginin ağırlığı omuzlarıma oturuyor. “Onu nasıl beslemeyi düşünüyorsun?”

Amelia gülümseyince, yüzü Noel sabahı yavru köpek almış bir çocuk gibi parlıyor. Berbat bir Noel sabahı. “Ka-

feteryadan artık yemekleri araklarım. Çok tatlı ama, değil mi?” Gözleri gümüş para gibi parlayan sıçanı bana doğru sallıyor.

“İyy.” Doğrulup geri çekiliyorum. “Kirli, iğrenç ve muhtemelen de vebalı. Onu tuttuktan sonra ellerini yıkamayı sakın unutma.”

“Yıkayacağım, yıkayacağım.”

Sıçanı saklarken neredeyse sevinçten zıplıyor. Tam yatağıma geri dönecekken kollarını arkamdan bana sarıyor. “Teşekkür ederim.” Yanağını iki omzumun ortasına dayıyor ve pembe saç boynumu gıdıklıyor. “Çok teşekkür ederim.”

“Ellerini yıkadın mı?” diye soruyorum.

Gülümsüyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

Battaniyemin altında güvenle yatıp uyumaya çalışıyorum, ancak Jason’ın anıları beynimin içindeki ağlara takılıyor.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Yazın, Roman ve karısı bizi kamp yapmaya götürmüştü. On çocuk, caddenin sonundaki adamın birinden kiraladığı külüstür bir karavana doluşmuştuk. Roman'dan ve Tanrı'nın Emri dediği yumruğundan aklımız çıksa da, o karavana doluşup on adet göçebe çocuğun pinpon topu gibi bir o yana bir bu yana savrulmasını seviyorduk. Hatta karısı Susan bile keyfini çıkarıyormuş gibi görünüyordu. Şehri ardımızda bırakıp yaban hayata doğru sürerken dudağında ufacık bir gülümseme vardı.

Roman kamp kurar kurmaz içmeye başlamıştı ve bu bizim işimize geliyordu. Toplum içinde olduğumuzdan her zamanki oyunlarını oynayamıyor, bizi kendi halimize bırakıyordu. Diğer çocuklar ebelemece oynarken Cellie, Jason ve ben kâşif gibi davranıp takımyıldızlarına benzer yabancı toprakların haritasını çıkardık. Kamp merkezinden biraz uzaklaşınca tırmanabileceğimiz tozlu bir tepe bulduk. Cellie oyunumuz boyunca avcunun içinde bir şey sakladığı elini cebinde tuttu. Yol gösterme konusunda ısrarcıydı. Karşı gelmedim. Hem onu izlerken daha rahattım. Jason da arkadan

gelmekten mutluydu. Her birkaç adımda bir durup çiçek topluyor ve saçlarıma yerleştirmem için bana veriyordu.

Diğer çocukların sesi kesilene ve ağaçlardan rüzgârın sesi yükselene dek kamp merkezinden uzaklaşınca Cellie durdu. Elini cebinden çıkardı ve üzerinde boynuzlu at resmi olan bir çakmak uzattı. “Kamp alanından çaldım,” dedi.

Yalan yok, meraklanmıştım. Cellie başparmağıyla çakmağı çaktı ve çakmak ateşlendi. Alev dans etti, titredi ve sonra rüzgârın etkisiyle söndü. Jason’a çıra toplamasını söyledi. Bir şeylerin yanışını izlemek istiyordu. Jason da topladı çünkü o bir erkekti ve bir şeyleri yakmayı ya da söndürmeyi çok eğlenceli buluyordu. Hiçbirimiz sonucunun ne kadar kötü olacağını bilemedik.

Çalıları topladık ve Cellie sesli olarak ateşin ne renk olacağını düşündü. Ben gökyüzü gibi masmavi olmasını umarken Jason kırmızı olacağına inanıyordu. İçimi bir ürperti sardı. Cellie ise çok heyecanlıydı. Büyülenmişti.

Cellie çakmağı kuru yaprakların ve çalı çırpının içine doğru uzatarak çaktı. Çalılar oyuncak bebekten daha yavaş tutuşsa da, ateş çok daha hızlı yayıldı. Kahverengi bir akça-ağaç yaprağı rüzgârda savruldu. Sararmış bir yapraksa uçup saçlarıma kondu ve yanmaya başladı. Cellie kıkırdayıp ellerini birbirine vurdu.

Jason küfredip yardımına koştu. “Hiç komik değil,” dedi, saçımı söndürürken.

Kuru çalıları yakan ve ağaçların gövdelerini yiyip bitiren yangın her yere sıçramıştı. Koku, yanmış saç, çam ko-

zalağı ve kuru yaprakların karışımından oluşan bir parfüm gibiydi. Ağaçların yerdeki ince dalları sanki ateşböcekleri uçuyormuş gibi, havaya kıvılcımlar saçmaya başladı. Yangının çok yayıldığını ve kontrolümüzden çıktığını fark edince tepeden inip kamp yerine geri koştuk ve kimse ne yaptığımızı öğrenemedi. Park bekçisi gelip alanı boşaltmamızı söyledi. Eve vardığımızda, Cellie haber kanalını açtı. Clatsop ilçesinin gördüğü en büyük yangındı. İki yürüyüşçü kaybolmuş, bir itfaiyeci de çoktan ölmüştü.

Yıllar sonra, on yedinci yaş gününde Jason, sol bileğine atardamarının üzerine o boynuzlu atın dövmesini yaptırdı. İşin tuhafı, o kadar zaman boyunca çakmağı saklamış olmasıydı.

7

TIRAŞ BIÇAKLARI VE SİGARA YANIKLARI

Ertesi gün kızlar koğuşunun sabah alarmı bizi normalden yarım saat erken uyandırıyor. İki günde bir banyo yapabiliyoruz. Kocaman bir soyunma odasına doluşuyoruz ve her birimize birer sabun, havlu ve de şampuan veriliyor. Bacaklarımızı almak için tıraş bıçağı isteyebiliyoruz, ancak beraberinde bire bir gözetmen gerektirdiğinden ben vazgeçiyorum. Beş adet bayan hemşirenin bakışları altında soyunuyoruz ve suyu açtıklarında duş başlıklarının altına giriyoruz. Hiçbir şeye dokunma iznimiz yok. Ne duvardaki fayanslara ne de suyun sıcaklığını ayarlamak için musluğa. Hiçbir şeye. Kızların solgun, titrek vücutları sağlıklı olmaktan çok uzak. Bu da bana bir zamanlar gördüğüm siyah beyaz bir resmi hatırlatıyor; soykırımında gaz odalarına tıkıştırılmış insanların resmini.

Benim duşum ılık ve kısa sürüyor. Ancak, önemli kısımları tamamlayabiliyorum. Aynanın önünde kendime bir

yer bulup saçlarımı taramaya koyuluyorum. Jason'ın saçlarına hep ayrı bir ilgisi vardı. Parmaklarıyla okşayıp, *saçlarının bu vahşi haline bayılıyorum*, der, sonra da beni öperdi. *Benim için hep vahşi kal, bebeğim*. Bana söz verdirirdi. Baş döndüren bir acı bedenimi ele geçiriyor. Tarak elimden düşüp porselen lavaboya çarpıyor. Başımı eğip aynaya bakmaktan sakınıyorum.

Yerdeki fayansları ve sıvadaki çatlakları sayıyorum. Alnım boncuk boncuk terliyor. Yine hastalanacağım. İçimdeki tüm hüznün dışarıya çıkmak istiyor.

“Alice.” Yanıbaşımından biri sesleniyor.

Başımın dönmesi duruyor, derin bir nefes alıp yavaşça bırakıyorum ve tüm acılarımı tekrar yutuyorum.

“Alice?” Hemşire Dummel yanımda, adımı soru sorar gibi söylüyor. Elinde, içinde günlük kıyafetlerimin bulunduğu şeffaf bir plastik torba var. Ellerim hâlâ titrerken uzanıp torbayı alıyorum ve, “Teşekkürler,” diye mırıldanıyorum. Baştan aşağıya beni bir güzel süzüyor, ben de ormanda köşeye sıkışmış bir hayvan gibi ona dişlerimi göstermemek için kendimi zor tutuyorum. “Havlu ve önlüğünü torbaya koyup şuraya bırak.” Arkamdaki pis, ahşap sırayı işaret edip gidiyor.

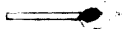
Monica sol omzumun üstünden alaycı bir şekilde gülümsüyor. Gözlerim aynadaki yansımasını buluyor. Onu diğer kızlarla gelirken görmedim. Cılız, korkutucu derecede cılız. Sanki biri kaşıkla etlerini çıkarmış gibi, sadece kemikleri görünüyor. Havlusu vücudunu iki kez sarabilirmiş gibi duruyor. Daha önce hiç dikkatimi çekmemiş olması tuhaf.

Muhtemelen yüzünün çökük ve ürpertici değil de normal görünmesinden dikkatimi çekmedi. Ufacık bir acıma duygusu hissediyorum ve neredeyse onun için üzülecekken ağzını açıyor. “Hâlâ kokuyorsun, kundakçı,” deyip eliyle yüzünü yelliyor. Tam ben de ona *kirli diş* ya da *aptal* diyecekken hemşirelerden biri beş dakika kaldı diye bağıyor.

Eski püskü havluyu hızlıca yıpranmış kot pantolonumla değiştirirken Monica’yı aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünmemek için uğraşıyorum. İnce bir tişört giyeceğim sırada elim omuzlarımdaki soğuk, çıkıntılı yanıklara değiyor. Orada olduklarını biliyorum. Derim o kadar kaşınıyor ve gergin ki bilmemem imkânsız. Ancak, Cellie’nin deliliğinin fiziksel kanıtını görmekten korktuğumdan hep bakmamayı seçtim. Sanırım zararı ölçme vakti geldi.

Derin bir nefes alıp aynaya doğru dönüyorum.

İkiz yanıklar tıpkı elimdeki gibi lekeli ve büzüşük görünüyor; ezilmiş, öfkeli bir ten. Ama bir dakika, her iki omzumda da tenimin dümdüz ve neredeyse lekesiz olduğu iki bölüm var. Bir elim bir diğer omzumu tutacak şekilde kollarımı çapraz şekilde kavuşturuyorum. Yarım ay şeklindeki izler avcuma tam oturuyor. Jason’ın beni tuttuğu yerler olabilir mi? Ağırlığını üzerimde hissedebiliyorum. Jason’ın ben yaşayabileyim diye öldüğü fikri beni kahrediyor.

Bütün sabah Monica’yla bir daha tartışmıyoruz. Grup

terapisinde bile, Doktor Goodman ne istediğimiz hakkında soru sorunca ancak sesi çıkıyor. Ve bugün doktor *herkesi* konuşturuyor.

Herkese soru soruluyor.

Asyalı bir çocuk, “Artık sinirlenmek istemiyorum,” diyor.

Rasta saçlı başka bir çocuksa, “Ailemi affetmek istiyorum,” diyor.

Kahverengi saçlı bir kız, “Mimar olmak istiyorum,” diyor.

Sıra Monica’ya geliyor. “Açlık hissetmek istiyorum.” Cevabının içtenliği beni şaşırtıyor. Hatta bütün grubu şaşırtıyor ve Doktor Goodman sandalyesinde rahatsızca kıpırdanıyor. “Çok iyi, Monica.” Kravatını düzeltip not defterine bir şeyler yazıyor; yazdığı şey muhtemelen *ilerleme*.

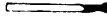
Yanımda oturan Chase’e sıra gelince kolaylıkla kıvırıyor. “James Earl Jones’un bana masal anlatmasını istiyorum.”

Doktor Goodman kaşlarını çatsa da ona bir şey söylemiyor. Bu kez kalemi daha sert bastırarak not defterine bir şeyler yazıyor.

“Sen ne istiyorsun Alice?” diye soruyor Doktor Goodman.

O kadar çok şey var ki. Jason’ı geri istiyorum. Cellie gitsin istiyorum. Amelia’nın gerçek bir evcil hayvanı olsun istiyorum. Büyükbabamı bir kez daha görebilmeyi istiyorum. Ancak bunları paylaşmaya ne hazırım ne de istekliyim. Chase kadar cezbedici olmasa da ben de kaytarıyorum. Kafamı çevirip penceredeki çelik tellerin arasından dışarıya

bakıyorum ve gri gökyüzüyle rüzgârda dans eden ağaç tepelerine odaklanıyorum. Aklıma ilk gelen şeyi söylüyorum. “Dışarıya çıkmak istiyorum.”

Öğle yemeğinde, sosa boğulmuş bifteği andıran bir şeyle dolu tepsimi inceliyorum. Emin de değilim. Yaklaşıp kokuyorum. Biftek gibi kokmuyor. Sosun içinde hayatta kalmayı başarabilmiş tek yiyecek olan rulo köfteyi seçiyorum.

Amelia yanıma oturuyor. “Bak, bunları bugün banyodan yürüttüm,” diyor bariz bir mutlulukla. Masanın altından gizlice elini uzatıyor. Avcunda iki adet jilet var. “Artık kimse izlemeden bacaklarımızı kendi odamızda temizleyebiliriz. Lavaboyu ya da tuvaleti kullanmak zorunda kalacağımızdan biraz zor olabilir. Ama buna değer, değil mi?”

Jiletlere ve sigara yanığının sebep olduğu erimiş pembe kulplarına bakıyorum. Az önce ısırdığım köfte boğazımda kalıyor ve boğulmamak için sertçe yutkunuyorum. “Bunları alabileceğinden emin misin?”

Amelia’nın gözleri doluyor. Avcunu kapatıp jiletleri cebine sokuyor. “Kendimi incitmeyeceğim.”

Lanet olsun. Gücendirdim kızını. Tek arkadaşımın kalbini kırdım. “Bak, kendini inciteceğini düşündüğünden değil.” *Umarım incitmez.* “Zaten incittiğinden.” Duraksıyorum ve içim titriyor. “Önce Elvis, şimdi de bu mu? Ben sadece başının derde girmesini istemiyorum.”

Amelia derin bir nefes alıp bana rahatlatıcı bir şekilde

gölümsüyor. “Her şey yolunda, Allie.” Korkularım yersizmiş, rüzgârda savrulan bir kâğıt parçasıymış gibi davranıyor.

Onu daha fazla sıkıkmamaya, aksine beyaz bayrak sallamaya karar veriyorum. “Monica bu sabah duşta bana yine kundakçı dedi.”

Amelia kafasını sallıyor. “Tam bir kaltak.”

Gülüşüm kafeteryada yankılanıyor. Sesim, aniden donuyor, mutluluğumla rahatları bozulan hastaların dikkatini çekiyorum. Amelia dışında paniklemiş görünmeyen tek kişi Chase. Patates püresi ve sırrı çözilemeyen et yemeği almak için sırada bekliyor. İki parmağını kaldırıp selam veriyor ve sırtıyor.

O gün, kırk sekiz saatlik kimseyle görüşmeme sürem doluyor. Sabırsız ve hevesli bir şekilde sosyal hizmetler görevlim Sara’nın gelmesini bekliyorum. Görüş saatleri öğrenilen geç vakitte, genellikle dersten hemen sonra. Ziyaretçisi olmayan kişiler odalarına dönmek zorunda kalıyor. Ancak Hemşire Dummel adımı söylüyor ve ben de diğer hastalarla birlikte ziyaretçi odasına doğru götürülüyorum.

Vahşi Ada’daki ziyaretçi odası hoş bir mekân. Hastane açıldığından beri yeniden dekore edilen nadir odalardan biri. Duvarlar sıcakık sütlü kahverengine boyanmış. Üzeri yastıklarla dolu kanepelerse duvarlara dayalı duruyor. Köşede kahve ve çay makinesi bulunuyor.

Bugün Monica’nın da ziyaretçileri var. Tüm ailesi onu

görmeye gelmiş. Ona karşı olan hoşnutsuzluğum daha da büyüyor. Ailesine doğru koşarken sevinçle ciyaklıyor ve önce küçük erkek kardeşini sonra da annesini kucaklıyor. Sara odanın tam ortasında, küçücük vücudunun kaplayabileceği en az yeri kaplayarak, oturuyor. Ona doğru gidip gergin bir şekilde karşısına dikiliyorum. Daha çok genç, en fazla yirmilerinin ortasında, ve çok güzel biri. Sarı saç tutamları minyon suratını sarıyor. Boynunda, genellikle kaygılı olduğu zamanlarda oynadığı altın bir haç var. Şu anda, haçı uçları beyaz iki tırnağı arasında sıkıştırıyor. Birkaç yıl önce bizim sosyal hizmetler görevlimizdi. Onunla ilişkim hep iyiydi. Çok kibar ve hatta saf sayılabilecek derecede tatlı biri. Yanılmıyorsam Cellie ve ben onun ilk iki hastasıydık. Elbette, Cellie daha en başından ondan nefret etti.

Sara tek nefeste, “Alice,” diyor ve gülümsüyor. Beni şöyle bir süzüp dirseğimi sıkmak için uzanıyor. “Seni iyi gördüğüme çok sevindim.”

Sandalyelerden birine otururken, “Merhaba Sara,” diyorum. Suni derinin verdiği soğuk eski püskü kotumdan içeriye süzülüyor. Acaba Sara yepyeni, parlak sarı bilekliğimi fark etti mi? Hemşire Dummel odaya girmeden hemen önce verdi.

“Sen hastanedeyken birkaç kez ziyaretine geldim. Hatırlıyor musun?” diye soruyor keskin bakışlarıyla.

Gözlerimi kırıştırıp hastanede kaldığım zamanı düşünmeye çalışıyorum. Soğuk bir elin yüzüme dokunduğu ve sessizce ağladığı bir anı zihnimde istemsizce beliriyor. Ama

o kişinin kim olduğu konusunda emin değilim. Muhtemelen Sara, ancak ona yanıma gelip başucumda ağladın mı diye sormak istemiyorum. Onun dışında, hastanede olan her şey hâlâ bulanık, kırmızı ve siyahın puslu tonlarında.

“Emin değilim. Belki hatırlıyorumdur?” Ağzımdan neden soru şeklinde çıktı, bilemiyorum.

Hayal kırıklığına uğramış görünmüyor. Onun yerine, başıyla nazikçe ve anlayışla onaylıyor. “Nasılsın?”

“İyiyim.”

Sessizce, konuşmaya devam etmem için beni yüreklendirmek amacıyla bir elini dizimin üstüne koyuyor. Buz gibi parmak uçları kot pantolonumdaki deliklerden birine değiyor ve o anda anlıyorum. Dokunuşunu hatırlıyorum. Hastanede, narin gözyaşlarıyla beni karanlıktan çekip çıkaran kişi *oydu*. Neden benim için ağladı? Tarif edemediğim bir duygu içimi delip geçiyor.

İç çekiyorum. “Jason’ı özledim.” Sonunda tüm köprüleri yakıp onu düşünmek için kendime izin veriyorum. Kıvrık saçlarını, yeşil gözlerini ve bana hep, tıpkı Sara’nın şu an baktığı gibi bakan tatlı yüzünü. Cellie de sevmiştii onu (artık birini ne kadar sevebilirse) ama sonra Jason’la ben yakınlaşıp, o bizden uzaklaştıkça Cellie’nin sevgisi güneşte fazla kalmış bir çiçek gibi solup gitti. Jason’ı çok sevdim. Hâlâ hayatta olsaydı aramızda neler yeşerirdi, aşkımız böyle yarıda kalmasa neler olurdu diye düşünmemeye çalışıyorum. Nasıl bir mutluluk doğardı bu ilişkiden?

Diğer her şeyde olduğu gibi, Cellie bunu da elimden

aldı ve eminim ki eğer gitmezse, yeryüzünden silinmezse bu hep böyle olacak. Bu dünya ikimize dar.

“Alice,” diyor Sara gergin bir şekilde. “Bana kaçtığın geceyi anlatman lazım. Neden yaptın? Burada çok iyi gidiyordun.”

Jason’la kaçtığımda onu endişelendirdim. O gece hakkında pişmanlık duyduğum nadir şeylerden biri de bu. Gözlerim odayı gezip Chase’in Asyalı arkadaşının ailesiyle birlikte oturduğu köşedeki kanepeye takılıyor. Jason beni ziyarete geldiğinde oturduğumuz, kollarında ağlayıp artık dayanmadığımı, Cellie’nin bana acı çektiğini ve her gece bağırıp çağıran doktorların ona tuzak kurduğunu iddia ettiğini anlattığım kanepede. Beni, buradan birlikte kaçmaya ikna ettiği kanepede. Cellie’nin bizi asla bulamayacağı bir yere götürebileceğine ikna ettiği kanepede.

“Özür dilerim Sara. Bunu neden yaptım inan bilmiyorum.” Aslında biliyorum. Sadece onun kaldırabileceğini sanmıyorum. Sara çok kırılgan biri ve bir parçam onu hep korumak istiyor. Eminim daha önce bir akıl hastanesinin içini görmüştür, ancak hiçbir zaman sessiz odada kalmak, kapısı açık düş almak ya da kimse konuşmak istemediği için floresan lambasının baş döndürücü vızıltısını dinlemek zorunda kalmadı.

Yüzüne bakılacak olursa, kaçamak cevabım onu tatmin etmiyor. Yine de kabul ediyor ve “Pekâlâ. İstemiyorsan konuşmak zorunda değiliz,” diyor. Sara böyle biri işte; elimden gelenin en iyisini yaptığımı anladığı zaman hiç üstelemiyor ve konuyu ne zaman değiştirmesi gerektiğini iyi

biliyor. Nazikçe beni inceliyor. “İstediğin herhangi bir şey var mı? Kıyafet? Bakım malzemesi?”

İçimden, tekliflerine kafa sallıyorum. Olsalar iyi olurdu, ama daha büyük bir şeye ihtiyacım var. “Yardımanın gerek,” diyorum.

“Tamam.” *Cankurtaranım.*

“Jason. Ona ne yaptıklarını bilmek istiyorum,” derken kelimeler boğazımda düğümleniyor. “Yani bedenine.”

Huzursuz bir nefes alıyor. Belki de suçlamalar ve dava hakkında başka bir şey isteyeceğimi sandı. Ama gerçek şu ki, o konuya girmeyi hiç istemiyorum. Şu an daha önemli şeyler var ve zamanımız kısıtlı. Sara’yla yalnızca haftada bir saat görüşebiliyorum. En yakın arkadaşımın defnini planlamak için yalnızca bir saatim var. Eskiden hayatımı anlık yaşırdım; ancak şimdi, burada, saatin yelkovanı ile akrebi arasında dakika dakika yaşıyorum.

Sara, zihnini toplamaya çalışır gibi bir an tereddüt ediyor. “Peki,” diyor bir solukta. Bana onun devlet kurumu tarafından defnedileceğini söylüyor ve tarihini veriyor. Yarınmış. Veda ederken birbirimize sarılıyoruz ve Sara beni kollarında, gereğinden daha uzun süre, sıkıca tutuyor.

“Jason’ın defni yarın,” diyorum Doktor Goodman’a. Her zamanki yerlerimizde oturuyoruz: Doktor Goodman dizinde not defteriyle berjer koltuğunda, bense tam karşısında, sandalyeye olabildiğince sinmiş ve kıvrılmış oturuyorum.

Kaşlarını kaldırıyor. Kesin bu akşam da konuşmayacağımı sanıyordu. Terapiye başlar başlamaz kocaman bir tıp dergisi okumaya koyulup bu kez bana soru sormaya bile çalışmamıştı. İlginç. Dergiyi bir köşeye koyup eline kalem alıyor. “Gitmek ister misin?” diye soruyor.

Başımınla onaylıyorum.

Doktor Goodman bir şeyler yazıyor. “Bu büyük bir adım olur, Alice. Yargıçtan izin almamız gerekir.”

Neden, diye sorup, ellerimi yumruk yapmak ve feryat etmek istiyorum. Cellie’nin suçu bu. Her zaman Cellie’nin suçuydu. Ben yanlış hiçbir şey yapmadım. Aynı yüzü paylaşıyor olmamız aksini kanıtlamaz. Jason’ı tabutun içinde, kimsesiz gömülürken hayal ediyorum. Kollarımı göğsümde birleştirip dışarıya fıskırmaya yeltenen acıyı içimde tutmaya çalışıyorum. “İyi.”

“Yapılamaz demiyorum, Alice.” Neden adımı hep endişeli bir tonda söylemek zorunda ki? “Ancak yargıç iyiye doğru gittiğini görmek isteyecektir ve ne yazık ki son günlerdeki davranışlarına bakacak olursak...” Yavaşça susuyor.

“Ama son günlerde hiçbir şey yapmadım ki!”

“Sorun da bu zaten, Alice. *Hiçbir şey* yapmadın. Grup terapisinde çok az paylaşım yapıyorsun ve bugün benimle yirmi kelimedenden daha fazla konuştuğun ilk gün. İyileşme evrene senin de yardımcı olmanı istiyorum.”

Zihnimde bir delik açıp oraya saklanıyorum. Cebimden siyah beyaz çizgili bir origami kâğıdı çıkarıp melek balığı yapmaya koyuluyorum. Doktor tekrar tıp dergisine dönüyor. Keşke onunla konuşmak için onca zaman harcamasaydım.

O zaman bir tane daha melek balığı yapabilirdim. Böylece iki melek balığım olurdu ve onları öpüştürürdüm.

Seans bittiğinde Doktor Goodman çıkmam için kapıyı açıyor. “Ne dediğimi unutma, Alice. *Yardımcı ol.*”

Donny odama kadar bana eşlik ediyor. Tam kızlar kanadına giden tarafa dönecekken floresan lambalarının uğultusunu bastıran bir çılgık kopuyor. Koridorda kulak yırtan bir ses yankılanıyor, duvarlara çarpıp kalbimi tekletiyor. Düşünmeden, nefes dahi almadan sese doğru koşuyorum. Bütün kapılar açılıyor ve hastalar merakla izliyor. Adımlarım hızlandıkça yüzleri beyaz bir bulanıklığa dönüşüyor. Donny arkamdan bağıriyor. Ses benim odamdan geliyor. Bir an, Cellie’nin orada olabileceğini düşünüyorum. Geri döndüğünü ve beni görmek istediğini.

Korkuyorum ve ona doğru gitmemin delice olduğunu biliyorum, ancak haykırışlarına karşılık verememek beni daha çok korkutuyor. Kapıya ulaştığımda, Cellie ortalıkta görünmüyor. Çabucak rahatlıyorum. Boğazım düğümleniyor. Bastırılmış, boğuk haykırışlar Amelia’dan geliyor.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Eski sosyal hizmetler görevlimiz Rebecca, Cellie'nin üst kolundaki çürükleri fark edince sırtıma ve Jason'ın göğsüne bakmak istedi. Dolgun bir parmak büyüklüğündeki yeni morlukları görünce omuzlarımızı sıktı ve bir daha asla Roman'ın evine dönmek zorunda kalmayacağımızı söyledi. Jason, Cellie ve bana veda ederken işaretparmaklarını uzatıp bizimkilere bastırdı ve irtibatı koparmayacağına dair söz verdi. Ne yazık ki onu bir daha hiç görememe ihtimalimizin olduğunu biliyorduk. Annesi onu geri istemiş, hayatta kalan son oğluyla yeni bir başlangıç yapmaya karar vermişti.

Zaman geçti. Gelip geçici varlığımızı sürdürdük. Korumacı aileler kardeşleri ayırmamayı tercih ediyordu ve ben bu duruma çok minnettardım. Minnettar olduğum çok az şey vardı.

Bir süre Pam ve Gayle adında lezbiyen bir çiftle kaldık. Bir sürü köpekleri ve horoz motifleriyle süslü mutfakları vardı. Cellie kırmızı horozları ilk gördüğünde kıkırdayıp kulağıma, "Kesinlikle penis seviyorlar," diye fısıldadı. Korumacı sistemden evlat edindikleri halihazırda iki çocukları

vardı. Geceleri, Cellie karşımda gelişiğüzel uyurken ellerimi birleştirip bizi de evlat edinmeleri için dualar ederdim.

Pam ve Gayle'in bahçesi büyük bir alana açılıyordu ve Cellie günlerini orada köpeklerle birlikte koşarak geçirirdi. Orada, okulda olduğundan daha uyumluydu. İki senede beş okul değiştirmiştik ve her seferinde alışması daha zor oluyordu. Her bir okulumuzda farklı sınıflardaydık. Bu durum, minnettar olduğum başka bir şeydi. Cellie'ye asla ayrılmayacağımıza dair söz vermiştim, ancak bu her saniye dip dibe olacağımız anlamına gelmiyordu. Bazen gelip beni bulurdu. Sınıfta otururken, koyu saçlarını aniden kapının ardında görürdüm. Ben öğretmenden tuvalete gitmek için izin isteyene kadar kapının önünde volta atardı. Aynı tuvalete girerdik ve ona ne istediğini sorardım. Beni çoğunlukla sızlanmak için çağırırdı.

“Burayı sevmiyorum Alice,” dedi bir gün.

“Zil neredeyse çalmak üzere. Belki Pam ve Gayle'den bu akşam pizza söylemelerini isteriz.” Duyguları incinmişti ve gözyaşlarını tutmak için sinirle gözlerini kırptırdı. “Bak,” dedim. “Bir dahaki ders İngilizce sınavım var, ama sanırım son dersi kırabilirim.”

Yüzü aydınlandı. “Highland Park'a gideriz belki, olmaz mı?”

Dudağımın iç kısmını ısırdım. Her zaman, eğer Roman'la birlikte yaşamaya devam etseydik gideceğimiz Highland Park ortaokuluna gitmek istiyordu zaten. Jason'ı tekrar görmeyi umduğunu biliyordum. Duraklarda, iyi bildiğimiz

koruyucu aile evlerinin camlarında ve sosyal hizmetler görevlilerinin ofislerinde, her yerde onu arıyordu. “Olur, tabii,” dedim. “Şimdi sınıfına geri dön. Beşinci dersten sonra, erkekler tuvaletinin orda buluşuruz.”

Gülümsedi ve hoplaya zıplaya uzaklaştı. Ama Bay Winters İngilizce sınavından sonra beni hemen salmadı. Kompozisyonlarım hakkında konuşmak istiyordu. Doğuştan bir yazma yeteneğimin olduğunu ve gelecek yıl lisede ileri seviyede bir programa yerleştirilmeyi düşünüp düşünmediğimi sordu. Gülümsedim, ancak zafer sarhoşluğunun yerini endişenin alması uzun sürmedi. Saate baktım. Cellie’yle buluşmak için geç kalmıştım. Kitaplarımı çantama tıkıştırarak erkekler tuvaletine doğru koştum. Koridorda öğrenciler önümden bir bir çekildi. Büyükbabamızın ölüsüyle günlerce yaşadığımız ve üzerimizde taşıdığımız ölüm kokusunun kendilerine de bulaşabileceği dedikodusunun gerçek olması korkusuyla, Cellie ile yanımıza bile yaklaşmazlardı.

Cellie’yi volta atıp, kendi kendine mırıldanırken ve saçlarını çekiştirirken bulmayı umuyordum. Ama orada değildi.

Kızlar tuvaletine de baktım, her bir kabinin altını kontrol ettim ve sessizce adını söyledim. Ondan hiçbir iz yoktu. Sonra kokuyu aldım. Sıradan bir insan, bu kokuyu rüzgârın getirdiği ve yakında geçecek olan bir şeymiş gibi göz ardı ederdi. Ama ben Cellie’nin ne yaptığını biliyordum.

Onu neyin ateşlediğine ve büyüttüğüne bağlı olarak, her ateşin kendine has kokusu vardır. Yemek tarifi gibi, tüm

malzemeler birleşir ve eşsiz bir tat ve aroma oluşturur. Cellie oyuncak bebeği ateşe verdiğinde, kimyasallarla karışık sülfür, plastik ve elyaf kokmuştı. Orman yangını ise parfüm gibiydi; kuruyan yaş toprak, çam ve kaynamış bitki özü. O günkü kokuyorsa yepyeni bir türdü; kâğıt ve saç. Ancak tüm yangınların altında yatan sebep hep aynı, rahatsız edecek kadar tanıdıktı. Hüzün, hiddet, hırs.

Onu erkekler tuvaletinde, dumanı tüten metal bir çöp kutusunun yanında buldum. Roman'ın dolabında yaptığı gibi, ileri geri sallanıyordu. Elinde gevşekçe tuttuğu bir kibrit kutusu vardı.

“Cellie?”

Kafasını kaldırıp bana baktı.

“Ne yaptın sen?” Bu soruyu ona ilk kez soruyordum. *Ne yaptın sen?* Belki de *neden* ya da *nasıl* diye sormalıyım. O zaman belki cevap verirdi ve biz de sorunu çözüp bir daha hiç açmamak üzere kapatırdık.

“Gelmedin,” dedi basitçe. “Beni terk ettiğini sandım.”

Ağzım açık kaldı. Kabul ediyorum, ona çok sinirlenmiştim. Ama bu sinirin altında üzüntü ve tatlı bir affediş yatıyordu. Onu asla terk edemezdim. Ancak, ona bunu söyleyecek vaktim yoktu. Bir kıvılcım patladı ve çöp kutusunun tam üstünde duran peçetelikteki kâğıt havluyu yaktı. Bir şeyin ne kadar hızlı yanabileceğini ilk kez o zaman gördüm. Bir anda yangın tüm tuvalete yayıldı. Ağır siyah duman, kara bir bulut gibi tavanı kapladı. Öksürüp ellerimi yüzüme doğru sallayarak hava almaya çalıştım. Yangın alarmlarının

çalmaya başlamasıyla yangın söndürücüler aktif hale geldi, böylelikle de başlamasıyla bitmesi bir oldu. Saçlarım ıslanmış, ayakkabılarım sırlıslam olmuştu.

“Lanet olsun, Cellie,” dedim, birkaç saniye içinde tuvalete olanlara şaşkın şaşkın bakarken. “Buradan çıkmak zorundayız.” Düşünebildiğim tek şey yakalanırsa başına ne geleceği, onu nereye götürecekleriydi. Aptalca, kendimi düşünmedim bile. Onun yanında, baştan aşağıya sırlıslam, siyah duman ve kül kalıntılarına bulanmış halimin ne kadar kötü görüldüğünü umursamadım. Elini kavradım ve ıslak ayakkabılarımız ardımızda takip edilmemizi kolaylaştıran izler bırakırken tuvaletten çıkıp en yakın çıkışa doğru koştuk. Bizi kesin görmüşlerdi. Yine de devam ettik. Arka kapıdan çıkıp binanın yan tarafına, atletizm sahasına doğru koştuk. Güvenlik görevlilerinden biri önümüze çıkana kadar ardımıza bile bakmadık.

Görevlinin parlak kimlik kartından ve şişkin, koyu mavi üniformasından birkaç adım ötede aniden durdum. Cellie bana çarptı. Kolumun arka kısmındaki yumuşak etimi sık-tı. Islak tişörtümün altında tenimin morarmaya başladığını hissedebiliyordum. Kolumu ovdum ve ona ters ters baktım.

Memur Davis bize şüpheyile baktı ve o anda yüzünde kaçınılmaz sonumuzu gördüm. “Nereye gittiğinizi sanıyorsunuz?” diye sordu.

Cellie gözlerini devirdi. “Yangın alarmı çaldı. Biz de kurallara uyarak okulu boşaltıyoruz.”

Memur Davis bize inanmadığını belli eden bir ses çı-

kardı. Telsizden yardım istedi ve bizi binanın diğer tarafına götürdüler. Önce müdür, sonra itfaiyeciler ve son olarak da polis geldi. Yaralanmış olabiliriz diye acile sevk edildik. Doktor bir yerin acıyor mu diye sorduğunda, *sadece içim* demek istedim. Fakat ne Cellie ne de ben bir şey söylemedik. Konuşmayı reddedip ağzımızı dahi açmayınca kelepçelenip polis aracına bindirildik. Bir süre gittikten sonra cesaretimi toplayıp ancak konuşabildim. Kuru, çatlak dudaklarımın arasından çıkan titrek bir sesle, “Nereye gidiyoruz?” diye sordum.

Polis memuru cevap vermedi. Kafasını çevirip bize dönmeye ya da dikiz aynasından bakmaya bile tenezzül etmedi. Göz teması kurmaya dahi değmiyorduk.

Gümüş kelepçeler Cellie’nin bileklerinde şıkırdadı. “Kötü bir şey yaptım Alice,” dedi.

“Evet.”

Yüzüne bakamıyordum. Ellerini ellerimin üstünde hissettim. Teni kuru ve çatlak, tınakları da yenmekten neredeyse bitmişti.

“Düzelteceğim,” dedi.

Yanağımdan aşağıya bir damla yaş süzüldü. “Yapabileceğini sanmıyorum.”

8

SESSİZ ODA

Amelia, yuvasından çıkmak üzere olan, sonuna kadar çekilmiş alt çekmecesinin yanında duruyor. Vücudu kamburlaşmış, kucağında bir şey saklıyor. Bu kez daha alçak, ancak daha hüzünlü bağılıyor. Ses, tuzağa yakalanmış bir hayvanın iniltisi gibi.

“Amelia?” diyorum kapıda, çekinerek ve yumuşakça.

Vahşi gözleriyle bana dönüyor. “Öldü.” Görebileyim diye elini uzatıyor. Elvis’in cansız, küçük bedeni öylece elinde yatıyor.

“Kahretsin, çok üzgünüm Amelia,” diyorum.

“Nefret ediyorum buradan. Burada her şey boka sarıyor,” diye bağılıyor, öfke nöbeti geçiren küçük bir çocuk gibi ayaklarını yere vurarak. “Birini önemseydiğinde ne olduğunu görüyor musun? Görüyor musun?”

Sıçanı kaldırıyor ve hayvanın kafası eline geri düşüyor.

Arkamdan ayak sesi korusu duyuluyor. Aniden kenara çekiliyorum. Donny’nin önderliğinde, beş tane kocaman gö-

revli, arkalarında Hemşire Dummel ve Doktor Goodman'la odaya giriyor.

“Amelia, ben Doktor Goodman. Ne oldu burada?” Sıçana bakıyor. Amelia cevap vermek yerine hıçkırıklarına devam edince, Doktor Goodman tekrar konuşuyor. “Sana sakinleşmene yardımcı olacak bir şey vermek istiyorum.” Hemşire Dummel'a yanına gitmesi için işaret ediyor. Eğilip hemşirenin kulağına fısıldıyor, “On miligram diazepam.” Gözleri, eşikte duran bedenime kayıyor. “Kapıyı da kapat.”

Hemşire Dummel başıyla onaylıyor, telsizle ilacı hazırlamaları için hemşire odasını bilgilendiriyor ve kapıyı yavaşça yüzüme kapatıyor.

Kapının arkasından Amelia'yı duyuyorum. “Hayır,” diyor yüksek sesli ve hararetle bir şekilde. “Sakinleştirici istemiyorum.” Ve sonra, “Onu benden almayın. Almayın,” diye bağıyor.

Koridorun sonundan, elinde dik bir şekilde tuttuğu şırıngasıyla bir hemşire çıkageliyor. Kapıyı açarken beni fark etmiyor. Aralıktan kısa bir süreliğine Amelia'yı görüyorum; sırtını duvara yaslamış, vahşi bir hayvan gibi kafasını sallayarak o lanet olasıca sıçana can simidiymiş gibi yapışıyor. Kapı kapanıyor ve tekrar dışarıda kalıyorum.

Duvarın öteki tarafında kıpırdanmalar oluyor. Amelia'nın sesi yükseldikçe, diğerleri sessizleşiyor. Kapının yanında kıpırdamadan donakalmış ve kapana kısılmış bir vaziyette bekliyorum, ancak aynı zamanda arkama bakmadan kaçmak da istiyorum. Bir an kafam vücudumdan ayrılmış

gibi hissediyorum ve her şey bir anıdan ibaret geliyor; belli belirsiz bir yankı ve geçmişten bir iz gibi. Çıkan kargaşayı izleyebilmek için hastalar koridora doluşmaya başlıyor.

Kapı açılıp duvara çarpıyor ve oradan geri sekiyor. Birkaç görevli, Amelia'nın bacağından tutarak geri geri çıkıyor. İki kişi yanında, kollarından tutarak yürüyor. Bir diğeri gövdesini sabitlerken, Doktor Goodman da kafasını tutuyor.

"Ailem seni dava edecek, seni orospu çocuğu. Hepinizi dava edecek," diye bağıırıyor Amelia, debelenip dururken. Köşeden bir hemşire çıkıp önlerine doğru koşuyor. Koridorun sonunda birkaç kapıdan geçtikten sonra, kartını kırmızı bir kutuya okutuyor. Kapı otomatik olarak açılıyor. İçerisi yalıtımlı ve bembeyaz.

Onu sessiz odaya sokuyorlar ve kapı yavaşça arkalarından kapanıyor. Kalın duvarlar, güçlü ve hırçın bir şekilde başlayıp hastanenin tüyler ürpertici sessizliğine gömülen iniltileriyle son bulan yakarışlarını tamamen susturuyor.

Görevliler ve hemşireler Doktor Goodman'ın etrafına toplanıp verdiği talimatları dinliyorlar. Bu arada diğer hastalar, dikkatin kendilerinde toplanmasını istemediklerinden odalarına kaçtılar bile. Görevliler dağıldığında, Hemşire Dummel üst kısmında kepenkli bir pencerenin bulunduğu kapının hemen yanına bir tabure çekiyor. Kepengi açıp sessizce Amelia'yı izliyor. Odama geri dönüyorum. Oda kasırga vurmuş gibi görünüyor. Amelia'nın yatağı ters dönmüş ve çarşafı da yerde buruş buruş duruyor. Şifoniyein çekmecesi neredeyse odanın ortasına kadar gelmiş. Onca titizlikle

severek yaptığım origami hayvanlarım her yere saçılmış ve ezilmiş. Bütün zamanımı buna ayırıp her yeri bir güzel temizliyorum. Böyle bir odaya geri dönmesini istemiyorum.

Amelia'nın yatağını düzeltiyorum. çekmeceyi yerine sokuyorum ve hayvanat bahçemizi sağ salım eski haline getiriyorum. Bazı hayvanlar düzeltilemeyecek derecede olsa da, onlara olan sevgim yüzünden atmaya gönlüm elvermiyor. Bu yüzden de onları, Amelia'yla jiletlerimizi sakladığımız şifoniyerin arkasındaki duvar deliğine gizliyorum.

Bitirdiğimde, kapıya gidip kulağımı yaslıyorum. Bekliyorum. Hemşire Dummel'in o çok iyi tanıdığım, aceleci ayak sesleri koridorun sonuna doğru kesilmeye başlayınca odamdan çıkıp koridoru geçiyorum. Sessiz odaya ulaştığımda, kulağımı soğuk, metal kapıya dayıyorum. "Amelia," diye fısıldıyorum, beni duyamayacağını bilsem de. "Buradayım." Eğilip yüzüm kapının altındaki aralıktan içeriye bakacak şekilde yere uzanıyorum. Parmaklarım içeriye girene kadar elimi linolyum döşemenin üzerinden uzatıyorum. "Buradayım," diyorum tekrardan. Gözlerimi kapatıp uykuya dalıyorum.

Hemşire Dummel beni Doktor Goodman'ı görmeye yolluyor. Bana koridorda ne işim olduğunu sorduğunda hiçbir şey söylemiyorum. Ben de, beni yerde gördüğünde yüzünün aldığı o hayalet görmüşçesine bakan nemrut ifadesi hakkında bir şey sormuyorum. Doktor Goodman'ın odasına varınca kapıyı çalmıyorum, onun yerine kapının hemen

yanındaki plastik sandalyeye oturuyorum. Amelia uyanır da beni bulamaz diye sessiz odaya dönmek için sabırsızlanıyorum. Yanında olmak istiyorum.

Kapı açılıyor ve Doktor Goodman önünde iki güvenlik görevlisiyle odadan çıkıyor. İkisinin de elini sıkıyor. “Teşekkür ederim beyler,” diyor. “Lütfen soruşturma konusunda beni sık sık bilgilendirin.”

“Elbette,” diyor, geniş vücutlu bir koruma. “Siz de bize, başka bir olay olursa ya da bir şey daha kaybolursa haber verin.”

Doktor Goodman başıyla onaylıyor ve, “Vereceğiz,” diyor. Bir süre orada öylece, elleri cebinde durup düşünüyor. Aşağıya bakınca, sandalyede olduğumu fark ediyor.

“Alice, buradaymıydın. Neden içeriye gelmedin?”

Omuz silkiyorum, kalkıp ellerimi kapüşonumun cebine sokuyorum. “Gelebileceğimden emin değildim.” Peşinden odaya giriyorum.

“Tabii ki gelebilirsin, Alice. Odamın kapısı her zaman açık.” Oturup, not defterini alıyor eline. “Lütfen.” Karşısındaki sandalyeyi işaret ediyor. Oturuyorum. Ellerini birleştirip parmaklarını iç içe geçiriyor. Birbirimize bakıyoruz.

“Nasılsın, Alice?”

“Amelia iyi mi?” sorusu çıkıyor ağızımdan.

Doktor hoşnutsuzlukla çatıyor kaşlarını. “Alice, diğer hastaların durumunu seninle tartışamayacağımı biliyorsun.” Bacak bacak üstüne atıyor. “Amelia için endişeleniyor musun?”

Kapüşonumun cebindeki parmaklarımı çıtlatıyorum.

“Sanırım.”

“Sıçan olayını biliyor muydun?”

Doktor Goodman, diğer hastaların durumunu sizinle paylaşamayacağımı biliyorsunuz demek geliyor dilimin ucuna. Onun yerine tam gözlerinin içine bakıp, “Tabii ki hayır.” diyorum.

“Biliyorsun Alice, sıçan hakkında bilginin olması kötü bir şey olmazdı. Seni anlardım.”

“Neyi anlardın?” diye soruyorum şaşkınlıkla.

“Kimi zaman bazı şeyleri, birinin yararına olduğunu sandığımızda, söylememeyi tercih ederiz.”

Yanağımı ısırp, saçım yüzümü perdeleyecek şekilde çenemi eğiyorum.

“Bu ne demek oluyor?”

“Sence ne demek oluyor?”

“Bence sen bana hakkında hiçbir şey bilmediğim bir konuyu itiraf ettirmeye çalışıyorsun.” Aramızdaki hava değişiyor.

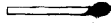
“Pekâlâ, Alice.” Ses tonu daha yatıştırıcı. “Hadi konuyu değiştirelim. Senin için iyi haberlerim var.” Şaşıyorum. “Az önce yargıçla konuştum.” Sandalyemde biraz doğruluyorum. Ensesini kaşıyor. “Yani, Sara’yla birlikte yargıçla konuştuk ve yargıç sana yarın Jason’ın cenaze törenine katılabilmen için dört saatliğine izin verdi.”

Mutluluk nefesimi kesiyor ve gülümsüyorum.

“İtiraf etmeliyim ki Sara’nın sayesinde ikna oldu. Nasıl yaptı bilmiyorum, ama başardı. Ancak mantığını anlayabiliyorum. Yargıç, bunun senin tedavine yararı olacağı-

na inandırdık. Tüm süre boyunca Sara'nın gözetimi altında olacaksın. Giriş-çıkışını o imzalayacak ve ne yazık ki, geri döndüğünde tekrar aranman gerekecek.”

Hastane prensiplerinden ve kurallarından bahsetmeye devam ediyor, ancak tek kelimesini bile duymuyorum artık. Düşünebildiğim tek şey Jason. Güneşi gökyüzünde, yıldızları birbirlerinden uzak ve suyu okyanuslarda tutan *Jason*.

Donny benimle birlikte odama kadar yürüyüp ardından kapımı kilitliyor. Amelia hâlâ sessiz odada ya da belki de şimdiye kadar yer değiştirmiştir. Sessiz odadan sonra, hastalar genellikle inzivaya çekildiğinden muhtemelen on yirmi dört saat daha göremeyeceğim. Oda onsuz kocaman, boş ve yalnız görünüyor. Kâğıt havyanlarıma dokunuyorum. Gri bir kâğıt alıp fare yapmaya koyuluyorum. Bitince, fareyi yastığının üstüne bırakıp ışığı kapatıyorum. Üstümü değiştirmekle ya da dişlerimi fırçalamakla uğraşmıyorum. Sadece battaniyemin altına girip kafama kadar çekiyorum. Gözlerimi kapatıp uyumak için bekliyorum ve rüya görmek için dua ediyorum.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Cellie'yle ilk kez, koruma altındaki çocuklara baktığı için devletten yardım alan, Pleasant Oaks adında özel bir akıl hastanesine yatırılmıştık. Orada yalnızca üç gün geçirmemize rağmen hiç bitmeyecekmiş gibi gelmişti. Victoria döneminden kalma bir malikânedен dönüştürölen tesis bana zencefilleri ve oyuncak evleri hatırlatıyordu. Keşke içerdeki çocuklar da binanın dışı kadar sıcakkanlı olsaydı.

Rebecca, Pam ve Gayle'in evinden eşyalarımızı getirdiler; aileleri için "uygun" olmayabileceğimize karar vermişlerdi. Bu durum için Cellie'yi suçluyordum ve bu yüzümden okunuyordu. Çok fazla konuşmuyorduk, ancak Cellie sürekli peşimde dolanıp özür diliyordu. Farklı odalarda kalıp üzerimizde her türlü ilacı deneyen psikiyatristlerle ayrı ayrı görüşüyorduk. Uysallık konusunda uzmandım artık; kafamı delicesine iki yana sallamak istesem de tam aksini yapmakta, ilaç verdiklerinde, hiç istemesem de ağzımı kocaman açmakta.

Pleasant Oaks'taki çoğı hastadan daha büyük olmamıza rağmen, neredeyse tanıştığımız her çocuk, hatta daha kü-

ükler bile, bizden katbekat rahatsız görünüyordu. Saçının bir bölümü noksan çürük dişli, yedi yaşlarındaki bir çocuk ayak başparmaklarımızı kemireceğini ve saçımızdan çorba yapacağını söylemişti. Cellie çocuğu itip, “Tabii önce ben senin hakkından gelmezsem,” demişti.

O olaydan sonra, Cellie’nin yanından ayrılmadım. Zaten onu affetmeyi istediğimden özrünü de kabul ettim.

Onu çok seviyordum.

Taburcu olduğumuzda, Rebecca’ya (ve bana) daha iyi biri olacağına dair söz vermişti. Ama bu sözü tutmak onun için imkânsızdı.

Rebecca bizi yeni bir yaşamla tanıştırdı. Grup eviyle. Orayı Candy adında bir kadın yönetiyordu ve bizimle birlikte yaşıyordu. Adından da anlaşılacağı gibi, tatlıya çok düşkündü. Aslına bakılırsa, yiyecek her şeye düşkündü. Uzun olduğundan daha cüsseliydi ve alışveriş yapmak için markete gittiğimizde etrafta mobiletle gezmek zorunda kalırdı. Candy, bütün gün mentollü sigara içip pembe dizi izlerdi. Cellie onun Jabba the Hutt* gibi konuştuğunu ve bir nevi daha az çekici kız kardeşi gibi göründüğünü söylerdi. Candy, kendisine “anne” dememiz konusunda ısrarcıydı.

Oradaki ilk günümüzde anne, Cellie ve beni yemek almamız için sokağın sonundaki Carl’s Jr.’a yolladı. “Acı sosu unutmayın,” dedi, elimize yirmi dolar tutuşturarak.

Güle oynaya çıktık evden. Bize verdiği yirmi dolardan geriye meyveli süt almamız için yeterli miktarda para kalı-

* *Yıldız Savaşları* filmlerinde yer alan, aşırı şişman ve tembel bir karakter. (ç.n.)

yordu. Geri dönüşte, ellerimizi tel örgülere sürterken süt-
lerimizi içtik. Yaz geliyordu ve güneşin vaat ettiği şeyleri
sabırsızlıkla bekliyorduk.

Carl's Jr.'dan aldığımız torbayla eve döndüğümüzde,
Candy hâlâ bıraktığımız gibi, siyah sarı renklerde, yaban
arısını andıran eski püskü çekyatında oturuyordu.

“İşte başlıyor evlat, bak bu annenin favorisi,” dedi. Ek-
randa bir kum saati belirdi. Televizyonun sesini açtı ve ar-
kasına yaslanırken kapının eşiginde beklediğimizi fark etti.
“Sonunda gelmişsiniz. Yemeğimi getirdiniz mi?”

Pencere fanı dönüyor, Candy'nin sigara dumanıyla bir-
leşen bahar havasını sokağın sonundan gelen mangal koku-
suyla karıştırıyordu.

Koltuktan kısık bir gülümseme sesi geldi. Candy'ye
torbayı vermek için odaya girince ses kesildi ve ensemde bir
karıncalanma hissettim. “Alice?” diye sordu koltuktaki ses.

Arkamı döndüm ve torba ellerimden kaydı. *Jason*. Kol-
tuktan doğrularak ayağa kalktı. Beş yıllık ayrılığımız, en
azından fiziksel de olsa, ona yaramıştı. Onu son gördüğü-
müzden çok çok daha büyüktü. Geniş omuzlarıyla ve yapılı
vücuduyla Roman'ı rahatlıkla yenebilirdi artık. Ancak saç
hâlâ eskisi gibi kıvrır kıvrırdı ve bana bir zamanlar tanıdığım
o küçük çocuğu hatırlatıyordu. Sağ kaşının üstünde, Ro-
man'dan kalma bir yara izi vardı. “Jason!” diye bağırdım ve
koşarak kucağına atladım.

Kollarını belime doladı ve gülümseyerek çenesini boy-
numa yasladı. “Seni bir daha asla göremeyeceğimi sandım,”

diye fıstıldadı. Birkaç saniye öylece birbirimize baktık ve sonra Cellie boğazını temizledi. Kapının eşiğinde, kocaman açılmış meraklı gözlerle bekliyordu.

“Cellie?” Jason ona gülümseyerek bir kolunu kaldırdı ve yanımıza gelmesi için işaret etti. Cellie’nin hareketleri benimkinden daha temkinliydi. Jason’sa bir kolunu bana, bir kolunu da ona sardı. Bir süreliğine öylece -tıpkı daha önce beni ve Cellie’yi kızgın ayak seslerinin yankısından ve Tanrı’nın Emri adındaki yumruktan korumak için bedenlerimize siper olduğu zamanlardaki gibi- birbirimize kenetli bir şekilde durduk. Yıllar sonra ilk defa evimdeymişim gibi hissettim.

9

DENİZANASI

Kapının açılma sesini duymazdan geliyorum. Saat oldukça geç, son yatak saati kontrolü çoktan yapıldı. Yağmur ilk kez durduğundan etraf bir hayalet gemiden daha sessiz. Gözümde bir damla uyku olmadan tetikte bekliyorum. Gecenin erken saatlerinde, battaniyemin altında uyuya kaldım. Kalktığımda uykumu almış olsam da ay hâlâ yerinde duruyordu. Elimdeki ve omuzlarımdaki yanıklar acıyor ve düşüncelerim, Jason’la ilgili düşüncelerim, tazı yarışındaki köpekler gibi birbiri ardına sıralanıyor. Yarınki cenazesi. Tek boynuzlu at dövmesi. Odamın kapısı yavaşça kapanıyor. Kapı eşiğinde biri geziniyor. Çıt çıkarmadan, orada her kim dikiliyorsa uyuduğumu sanıp geri dönmesini bekliyorum. Tabii nerede bende o şans. Yanıma doğru gelip ayakucumda duruyor. Belki de Amelia’dır, sessiz odadan dönüyordur? Bu düşünce beni yerimden fırlatıyor. Battaniyemi üzerimden atıyorum. “Amelia?” Karanlığa doğru bakıyorum.

Yatağımın önündeki gölge kesinlikle Amelia’ya ait *de-*

ğil. Geniş omuzlar, siyah bir şapka ve bol bir sivitsört duvarla aramda duruyor.

“Ne dedin sen bana?” diye soruyor Chase.

“Oda arkadaşım sandım seni.”

“Oda arkadaşın mı?”

Doğrulup olmayan uykumu siliyorum gözümden. “Evet. Dün sessiz odaya gönderilmişti, o yüzden seni o sandım.”

“Sessiz odaya gönderilecek ne yaptı ki?” Amelia’nın yatağına gidip kâğıttan fareyi inceliyor.

“Dokunma ona,” diye kızıyorum. “Amelia için o.”

Chase, ona silah doğrultmuşum gibi kaldırıyor kollarını. “Affedersin.”

“Hem, ne arıyorsun sen burada?”

“Canım sıkıldı.”

Ona gözlerimi kısarak bakıyorum. “Ben seni eğlendireyim diye burada değilim, Chase.”

Gülümsüyor ve sırtı uyluklarıma dokunacak şekilde yatağıma oturunca vücuduma yayılan o ani haz duygusunu bastırmaya çalışıyorum. “Buradan çıkmak ister misin?”

Ne diyor bu? Dolambaçlı merdivenler zihnimde belirliyor. Kocaman, yemyeşil bir alan. Gökgürültülü sağanak. Vücudum sabırsızlıkla geriliyor. “Tekrar D koğuşuna mı gitmek istiyorsun?”

“Hayır, onu kast etmedim. Şöyle bir keşfe çıkarız diye düşünmüştüm.” Plastik kartı yüzümün önünde sallıyor. “Bilirsin işte, nereye kadar götürüyormuş bizi bir bakarız.”

Kartı elinden kapıyorum. “Hâlâ sende olduğuna inanmıyorum.”

Küçümseyerek bakıyor. “Sanki geri veririm de... Onu almanın ne kadar zor olduğunu biliyor musun sen? Gerçi, mükemmel biri olduğumdan beni çok uğraştırmadı. Yine de asla geri vermem. Sonuç olarak ne diyorsun, Alice? Buradan çıkmak istiyor musun?”

Çok kışkırtıcı. Başparmağımı kemiriyorum ve midem gurulduyor. Aklım Jason’ın cenazesinde olduğundan akşam neredeyse bir şey yemedim. Açlığımın da şimdi, Chase’in tam karşısında, çirkin ve rezil tarafını ortaya çıkarası tuttu.

Gülümsüyor. “Karnın acıkmış senin. Gel hadi. Seni mutfağa götüreceğim.”

Amelia’nın yatağına, kâğıttan yapılmış küçük fareye bakıyorum. Tekrar uykuya dalamadığım ve açlıktan öldüğüm gün gibi ortada olduğu için, Chase’in teklifi en iyi ikinci seçenek gibi geliyor. “Tamam,” diyorum. Hem böylelikle Jason’ı, tek boynuzlu at dövmesini ya da onun ne anlama geldiğini düşünmek zorunda kalmayacağım.

Yaptığım hatanın büyüklüğünün farkına ancak mutfağa ulaşıncaya varıyorum. Sabah Jason’ın cenazesi var ve eğer ya kalanırsam beni asla göndermezler. Hatta sessiz odaya bile şutlanabilirim. Aptal açlığımın ve arkadaşlığa hasret çocukluğu arzularımın beni ele geçirmesine izin verdim. Benim için önemli olan her şeyi riske attığımı bilmek yerimde donakalmama sebep oluyor.

Chase, üzerinde MUTFAK YALNIZCA PERSONEL GİRİŞİ yazan, büyük siyah bir kapının önünde duruyor.

“Hâlâ aç mısın?” diye soruyor.

Aslında artık değilim. Midem panik ve pişmanlıkla dolup taşıyor.

“Alice?”

Ama artık dönmek için çok geç; *tam olarak* yapmak istediğim bu olsa da. Geri dönmem demek Chase’in soru sormaya başlaması demek, ki şu an ona gerçeği söylemeye katlanamam. Jason’ın cenazesi birkaç saat sonra diyemem. Üstesinden gelebilir miyim bilmiyorum diyemem.

“Ne bekliyorsun, davet falan mı?” diye soruyorum.

Homurdanıp kartı siyah bir kutuya okutuyor. Kapının kilidi açılıyor. İçeriye giriyoruz, ancak her yer karanlık. Zifiri karanlık hem de. Chase’in yanından ayrılıp elektrik düğmesini bulmak için duvarı yokluyorum. Bir tane bulunca üstüne basıyorum. Oda aniden kör edici bir ışıkla doluyor. Endüstriyel bir mutfak burası. İki koca buzdolabının ve neredeyse aynı büyüklükteki bulaşık makinesi ile fırının bölüğü, lekesiz çelik tezgâhlar duvarlar boyunca uzuyor.

“Kahretsin, bir dahaki sefere ışığı açarken beni uyar.” Gözlerini kısıyor ve ovalıyor.

“Kusura bakma,” diye mırıldanıyorum.

Buzdolabının kapağını açıp içine bir göz atıyor. “Canın ne istiyor?” Her nedense gözümün önüne pastırma geliyor. Hatta neredeyse tuzlu tadını dilimde hissedebiliyorum. Chase, dolabın içindekileri teker teker yoklayarak bir köşeye (mar-

ketlerden genellikle yemek kuponuyla aldığınız ve karton gibi bir tadı olan) kocaman bir ucuz peynir kutusu, bir parça ağır kokan şarküteri eti ve (her şeyi göz önünde bulundurunca şaşırtıcı bir şekilde taze kalmayı başaramamış) göbek salata ayırıyor. Daha sonra onları lekesiz çelik tezgâhın üstüne koyuyor. Meyve olduğunu düşündüğüm bir parça yiyecek yuvarlanıp pat diye yere düşüyor.

“Bu ne?” Yabancı yiyeceği yerden alıyorum. Oval şekliyle tarih öncesi bir hayvanın yumurtasını andırıyor. Düz, yumuşak kabuğunun yeşil, kırmızı ve sarı rengi bana sonbaharda renk değiştiren yaprakları hatırlatıyor.

Chase buzdolabından kafasını kaldırıp bana “taşak geçiyorsun herhalde” tarzında bir bakış atıyor. “Daha önce hiç mango yemedin mi?”

Kafamı sallıyorum.

Yakınındaki bir çekmecedен kasap bıçağı alıyor ve parlak, tırtıklı kısmıyla meyveyi kesiyor. Amelia’nın uyarıları kulağımda çınlıyor. *O birini öldürdü*. Elindeki bıçağa, bıçağın ahşap sapını sarmalamış yumruğuna bakıyorum. Şiddet yanlısı biri gibi görünmüyor. Hatta ben onun birine zarar verebileceğini bile sanmıyorum. Ancak, ona zararı dokunmuş birini incitmiş de olabilir. İşte bunu anlayabilirim.

Meyve kolaylıkla dilimleniyor. İç kısmı parlak turuncu renkte. “Al bakalım.” Başparmağıyla işaretparmağı arasında bir parça mango tutuyor. Meyvenin suyu, parmaklarının boğumları üzerinden kendine bir yol çizerek akıyor.

Mangoyu elinden alıp ağızma atıyorum. Pastırma hak-

kındaki bütün düşüncelerim uçup gidiyor. Ekşi tadı dudaklarımı buruşturuyor. Portakal ve elmanın ananasla demlenmesiyle ortaya çıkan çarpıcı bir karışım gibi. Şekerin kanımda takla attığını hissedebiliyorum. Daha çok istiyorum.

Sessizce, boğuk bir sesle gülümsüyor ve kendi ağzına da bir parça atıyor. “Güzel, değil mi?”

“Güzel... sayılır,” diyorum.

“Çok boktan bir yalancısın, biliyor musun?”

Omuz silkip dudaklarımı büzerek gülümsüyorum. Gerçekten gülümsüyorum. Parmak uçlarıma kadar hissettiğim gerçek bir gülümseme bu. Mutluyum. En son böyle hissedeli ne kadar zaman oldu? “Aslına bakarsan harika,” diyorum.

Aniden kurt gibi acıkıyorum.

Chase basit bir sandviç hazırlayana kadar tek başıma neredeyse manganın tamamını yiyorum. Yapış yapış, lezzetli muhteşemliğin son lokmasını da tam ağzıma atacakken Chase yüzünde budala bir gülümsemeyle bana dönüyor. “Çok pasaklı yemek yiyorsun.”

Hızlıca yutkunup elimin tersiyle ağzımı siliyorum.

“Atladın,” diyor.

Tekrar siliyorum, ancak kafasını sallayıp lavabonun yanındaki peçetelikten kâğıt havlu almaya gidiyor. Yanaklarımın ısınmaya başladığını hissedebiliyorum. Bahse varım kıpkırmızı olmuşlardır. Chase şu an tam karşımda, ciddiyetle duruyor. Bana bakışı korkutucu ve heyecan verici –korkutucudan daha çok heyecan verici– ve yalnızca Jason’ın anlayabildiği bir parçama hitap ediyor.

“Dur, ben sileyim.”

O yanağımdan yapışkan suyu silerken irkiliyorum. Yüzümdeki elleri kasırga gibi. İçimde ürkek, beklenti dolu bir fırtına kopuyor sanki. Beni öpebilecek kadar yakınımda. Jason beni öpen ilk ve tek erkekti. Chase'in öpücüğü nasıl olacak merak ediyorum. Jason'ınki gibi, zafer kazanmışçasına kaba ve sert mi? Ya da altında herhangi bir numara olmadan. yumuşacık ve tatlı mı? Nedense, diğeri olacaktı gibi hissediyorum.

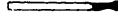
Kapının dışından gülüşme sesleri geliyor. Üzerine yıldıırım düşen toprak gibi ayrılıyor birbirimizden. Chase elektrik düğmesine basıyor ve oda karanlığa gömülüyor. Odanın diğer tarafından boğuk sesler duyuluyor. Orada her kim varsa mutfak kapısının tam önünde duruyor.

Artık birbirimize dokunmuyor olsak da, Chase'in tam karşımda olduğunu hissedebiliyorum; korkumuz tam ortamda büyüyor. Kilidin ardından da kapının kaçınılmaz açılma sesini beklerken gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Ama kapı açılmıyor. Sesler gittikçe uzaklaşıyor ve sonra tamamen yok oluyor. Güvendeyiz. Şimdilik. Chase birkaç saniye daha bekledikten sonra ışığı tekrar yakıyor. "Etrafı toparlasak iyi olur," diye fısıldıyor.

"Tamam," diye mırıldanıyorum. Chase buzdolabına yiyecekleri aldığımız şekilde tekrar dizerken ben de tezgâhı siliyorum.

Chase tam arkamda, mutfak kapısına doğru giderken sırtıma değiyor. "Sıradaki maceraya hazır mısın?"

Hazır mıyım? *Evet, hazırım.*

“Galiba görevlilerden birkaçı sigara içmek için bu tarafa geldi,” diyor. Tekrar merdivenlerdeyiz, ancak bu kez yukarı, yukarı ve daha da yukarı çıkıyoruz. En üstte siyah bir metal kapı var, fakat bu diğerlerinden biraz farklı. Üzerinde demir parmaklıklar ve DİKKAT ACİL ÇIKIŞTA ALARM ÇALACAKTIR yazan kocaman bir tabela var. Kapı, altına sokulmuş bir tahta parçası sayesinde aralık bir şekilde duruyor. Chase kapıyı tamamen açarak önden geçmem için işaret ediyor. *Hanımlar önden.* Dışarıya çıkıyorum, ancak aniden yanağımı kavuran buz gibi fırtınaya hazırlıklı değilim. Soğuğu bir nebze olsun engellemek için ellerimi kapüşonlu si-viştirörtümün cebine sokuyorum. Yine de, gece, gökyüzünde göz kırpan binlerce yıldızla ve yakında duran, parlak, hilal şeklindeki ayla açık ve güzel. Eskiden büyükbabamla gece yürüyüşlerine çıkardık. Yıldızlara bakar, parıltılarından zevk alırdık. O zamanlar istediğim her şey olabileceğimi düşünürdüm; astronot, doktor, yıldız dansçısı... Sonra Cellie her şeyi berbat etti.

Chase, tahta parçasını yoldan çekmeden dikkatlice kapıyı kapatıyor. Çatının üstü antenlerle, bacalarla ve bilmediğim diğer şeylerle, muhtemelen binanın dahili aletleriyle dolu. Sağ tarafta birkaç tane paslanmış katlanabilir sandalye duruyor ve onların da yanında, içi pis su ve izmaritle dolu bir kova bulunuyor. Soldaysa çatıdan yükselen bir alan daha var ve önünde, bizi en üst kısma çıkaracak bir merdiven duruyor.

Hemen merdivene doğru gidiyorum. Yıldızlara olabildiğince yakın olmak istiyorum.

Tırmanıyorum. Rüzgâr yüzümü yakarken merdivenin soğuk metal boruları parmak uçlarımı ısıyor. Daha hızlı tırmanıyorum. Ayağımı son basamağa atıyorum ve vücudumu ileriye doğru itiyorum. D koğuğu uzaktan, karanlık ve sessiz bir şekilde beliriyor. Pencerelede herhangi bir hareketlilik görmek için dikkatle bakıyorum, ancak her şey sakın görünüyor. Buradan Vahşi Ada'nın her bir köşesi, A ve B koğuşları, göl ve uzakta parlayan şehir ışıkları görülebiliyor. Hatta gri sis tabakasının bile üzerinde duruyoruz. Rüzgâr bir kez daha esiyor, çatıya vuruyor ve kot pantolonumu bacaklarıma yapıştırıyor.

Chase'in eli omzuma dokunuyor. Arkamı dönüyorum ve rüzgâr saçlarımı yüzüne doğru savuruyor.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyor.

Dikkatle yüzündeki beyaz, uzun yaraya bakıyorum. “Burayı seviyorum.”

Bana yumuşak, hüzünlü bir şekilde gülümsüyor. Ona bu ifadeyi takındırarak ne söyledim acaba diye merak ediyorum. “Ben de. Oturmak ister misin?”

Burada sandalye olmadığından yere oturmamı kast ettiğini sanıyorum. Zeminin kuru, ancak buz gibi olduğuna eminim. “Olur, tabii,” diyorum. Neredeyse aynı anda oturuyoruz. İstemsiz bir titreme geçiyor içimden.

“Bu hastaneden nefret ediyorum.” Chase uzaklara da-
lıyor.

“Alışınca o kadar da kötü gelmiyor.”

“Bir yere tıkmaya alışacağımı hiç sanmıyorum.”

Dilimin ucuna bir soru geliyor. Tanıştığımızdan beri sormak istediğim bir soru bu. *Ne yaptın da seni buraya yatırdılar?* Chase sessizliği bölüyor. “Daha önce de buradaydın, değil mi?”

“Bir kez. Kız kardeşimle beraber.” Parmağımla çatıdaki çatlakların üstünden geçiyorum.

Belki de Vahşi Ada’daki geçmiş günlerim hakkında konuşmaya gönülsüz olduğumu anladığından hemen konuyu değiştiriyor. “Oda arkadaşın sessiz odaya gönderilecek ne yaptı?”

Amelia hakkında da konuşmak istemiyorum. Onun hikâyesini anlatmak benim haddime değil. Ayrıca biz arkadaşız ve arkadaşlar birbirlerinin sırlarını tutarlar. O yüzden sorusunu duymazdan gelip kendim bir tane soruyorum. “Ya sen? Daha önce hiç böyle bir yerde bulundun mu?”

Yarası seğiriyor. “Hayır. Daha önce böyle bir yerde hiç bulunmadım. Tanrı şahidim olsun, buradan çıkınca da asla geri dönmem.”

Dudağımı ısııyorum. Chase buraya, bu denizanasıyla dolu akvaryuma ait görünmüyor zaten. Şimdi olduğu gibi, kıpırdamadan oturuyor hep. Ne kıpırdanıyor ne de sallanıyor. Gözleri dimdik ufka bakıyor. Sabit. Öylesine sabit ki... “Sen denizanası değilsin,” diyorum.

“Hı?” Karanlıkta yüzüme dikkatle bakıyor.

“En son burada kardeşimle kaldığımızda uydurduğumuz bir şey. Bu hastane akvaryum gibi; herkes sürekli hareket ha-

linde, hiç durmuyorlar. Bütün hastalar denizanası gibi.”

“Ama ben değilim, öyle mi?” Alaycı bir gülüş beliriyor suratında.

“Hayır, sen denizanası değilsin. Kesinlikle başka bir şeysin.”

“Peki ya sen? Sen denizanası mısın?”

Denizanalarını ve kurbanlarına enjekte ettikleri tehlikeli toksinleri düşünüyorum. “Bilmiyorum,” diyorum içtenlikle. “Umarım değilimdir.”

Chase başını avuçlarının arasına alıyor ve saçlarını karıştırıyor. “Birisini akvaryumdan çıkarmak isteyince ne oluyor?”

Çıkış yok ki. Ama bunu ona söylemek istemiyorum. Hâlâ umudu varken yapamam. Yüzeye çıkıp havadaki tuzu koklamayı böylesine isterken olmaz.

Tüm bunlar çok fazla gelmiş gibi ayağa kalkıyor. En uç köşeye gidip yerden bir çakıl taşı alıyor ve olabildiğince sertçe uzağa, dipsiz karanlık geceye doğru fırlatıyor. Yapabilse bağırarak... Sessizlik her zaman daha çok acıtıyor.

Ne yapacağımı ya da ne söyleyeceğimi bilmeden yanına gidiyorum. Hiddetini kendime katmak istiyorum. Üzüntülerini çekip almak. Yüzündeki yarayı silmek. Onu iyileştirmek. Ama nasıl yapacağım, bilmiyorum. Cellie’yi iyileştiremedim. Kendimi bile iyileştiremiyorum. Elimi, onun elinin kenarına değecek kadar azıcık uzatıyorum.

“Neden gittin?” diye soruyor.

Jason’la buradan kaçışından bahsediyor. Biliyor olması beni şaşırtıyor. İlk tanıştığımızda da ima etmişti, *bazı*

görevlilerin senin hakkında konuştuğumu duydum, yangın çıkaran kızların geri döndüğünü söylüyorlardı. O yüzden her şeyi anlatıyorum ona. Cellie'yi ve çıkardığı yangınları, Jason'ı öldüren son yangını ve hakkımda açılan davaları. Jason hakkında başka bir şey sormuyor, çünkü ondan bahsettiğim zaman beni saran ürpertiye hissedebiliyor.

“Kardeşini bulacağız,” diyor ve bu kulağa bir yemin, bir tür kutsal söz gibi geliyor. İkimizin de işine yarayacak bir anlaşma, bir pazarlık olarak başlayan bu şey aniden değişiyor. Çünkü şimdi benimle gerçek bir arkadaşımıymışım gibi konuşuyor. Sanki kendisinden de büyük bir şeye adanmış gibi kendini. Ona söylemediğim şeyse Cellie'yi arama sebebim. Eminim onu bulup her şeyi itiraf ettirmeyi, süründürmeyi ve en sonunda da cezasını çektirmeyi planladığımı düşünüyordur. Gerçek sebebini anlayacağını sanmıyorum. Yakında öğrenecek ama. Cellie'nin sıska boğazına parmaklarımı dolarken muhtemelen yanımda olacak. Pamuk ipliğindeki arkadaşlığımızı kopartacak son hamle olacak bu. Bana bir daha aynı şekilde bakamayacak ve ben onu suçlamayacağım. Belki de beni durdurmaya çalışacak. O zaman ne yapacağım?

“Jason'ı tekrar görebilseydin ne yapardın?”

Kirpiklerim yanağıma düşüyor. “Tekrar görebilseydim mi?” Düşüncesi bile imkânsız.

“Evet, bir dakikan daha olsaydı. Yalnızca bir dakika. Ne yapardın?” Chase bir adım daha atıp yanıma yaklaşıyor ve neredeyse kalp atışlarını duyabiliyorum. Gözlerimi ka-

patıp Jason'ın kalp atışları olduğunu hayal ediyorum. Çok güçlü. Çok canlı. Temiz çamaşır kokusunu aslında tarçın ve sigara dumanı kokusuymuş gibi düşünüyorum.

“Hiçbir şey yapmazdım. Çünkü o...” Öldü diyemiyorum. “Çünkü o gitti.” Olabilecekleri düşünmenin bir anlamı yok artık. Umut yalnızca dört harfli bir kelime.

Chase yavaşça, temkinli bir şekilde, yanıma gelip iki kolunu da bana doluyor ve beni sıkıca sarıyor. Kaskatı kesiliyorum. Koruyucu ailelerde, insan yakınlıkları yok denecek kadar azdır. Bir zamanlar sarhoşun tekinin içkiye hasreti gibi hasrettim bu yakınlığa, ancak artık beni mahcup ve rahatsız hissettiriyor. Chase başını başıma dayıyor. “Üzgünüm, Sadece Alice. O gittiği için çok üzgünüm.”

Kendimi geri çekip yüzüne bakıyorum. Artık Jason'dan bahsetmek istemiyorum. İnkâr bazen güzel, güçlü bir şey olabiliyor. Konuyu başka bir yöne çekmem gerek. Aklıma ilk gelen şeyi söylüyorum. “En sevdiğin Muppet* hangisi?”

Gözleri şaşkınlıkla açılıyor, ancak sonra amacımı anlıyor. “Animal,” diyor.

Çılgın saçlı, baterist kuklayı getiriyorum gözümün önüne. Ona tam uyuyor.

“Seninki hangisi?”

“İsveçli şef, tabii ki.”

Sırıtırıp gözlerini deviriyor. “Tabii ki...” Bir adım geri çekilip beni bırakıyor. Görev başarıyla tamamlanıyor, ciddi

* Muppet: Kuklalar ekseninde geliştirilen, “The Muppet Show” adında, Amerikan yapımı bir televizyon programı. (ç.n.)

dakikalar son buluyor. O zaman neden bir şey kaçırmışım gibi hissediyorum?

Chase parmaklarını tekrar saçlarının arasından geçiriyor ve geri dönmemiz gerektiği konusunda bir şeyler mırıldanıyor. İstemedi de olsa ona katılıyorum. Geri dönmemiz gerekiyor. Ama ikimizin de bunu istemediğini biliyorum. Özellikle de ben. Sonsuza dek bu çatıda kalabilirim; ay ışığının altında... aydınlatılmış ve özgür.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Yaz boyunca Jason'la tekrar kaynaştık. Günlerimizin çoğunu Candy'nin çatısında takılarak geçirdik. Kızgın kiremitler bacaklarımızı yakarken güneş yüzümüzü kavuruyordu, ancak içeride, Candy'nin her yeri kaplayan sigara dumanını solumaktan çok daha iyiydi burası.

Jason'ın annesi, birkaç yıl önce tıpkı küçük kardeşi gibi aşırı dozdan ölmüştü. Yani o da artık bizim gibi, halının altına süpürülen bir yapboz parçasıydı. Sonunda Candy'nin evine yerleşene kadar birkaç farklı koruyucu ailede kalmıştı. Buranın o kadar da kötü olmadığını söyledi. Biz de aynı fikirdeydik. Çünkü buradan daha kötü yerler olduğunu biliyorduk; çok daha kötü yerler.

Bazı geceler Candy verandaya oturup akordeonunu alır, iki kilometre yakındaki tüm köpekleri inletinceye kadar üzgün aşk şarkıları çalardı. Yan komşu eğer "Moon River" şarkısını bir kez daha dinlemek zorunda kalırsa polisi arayacağını söylemişti. Çatıdan Candy ve komşunun tartışmalarını izlerdik. Şimdiye dek gördüğüm bütün filmlerden daha iyiydi ve kendi kendime *şimdi ölsem, mutlu giderim* diye düşünürdüm.

Mahalle yorgun düşüp ışıklar sönmeye başladığında çatıya çıkardık. Jason, Cellie'yle ortamıza uzanırdı ve ara sıra eliyle elime değerdı. O anlarda, havanın rekor kırarak kadar sıcak olduğu yaz akşamlarında, kalbim göğsümden çıkıp Jason'inkine girmişti. Ona âşık değildim. Henüz değildim. Dürüst olmak gerekirse, sevgiyi o kadar az tatmıştım ki birini sevebileceğimi sanmıyordum. Büyükbabanın bana gösterdiği sevgi sanki başka bir hayatta kalmış gibi geliyordu. Çocukluğumdan kalan her şey bozulmuş, aşınmıştı. Ama Jason'a karşı derin ve büyük duygular hissediyordum; şükrandı belki, belki de teslimiyet ya da sadakat. Vahşi adada son kalışımızda, Jason'la büyük kaçıışımızdan evvel, Candy'nin evinin çatısında geçirdiğimiz geceleri getirirdim gözümün önüne. Yüzlerimiz gökyüzüne bakarken sıcacık rüzgâr sırtlarımıza çarpardı. O yükseklikte dokunulmazdık.

Rebecca, sosyal hizmetler görevlimiz, hamile kalınca emekli olmaya karar verdi. Onu son gördüğümüzde, bizi kendi yerine gelen Sara'yla tanıştırdı. Candy'nin evine ayrı arabalarda gelmişlerdi ve ben Sara'nın arabasının mahalledeki en güzel araba olduğunu hemen fark etmiştim. Şimdiye dek gördüğüm en güzel arabaydı. Parlak gümüş rengiydi ve içinin şık deri kaplamasını verandadan görebiliyordum. Aracındaki tampon etiketi, şehrin öbür ucundaki özel sosyal bilimler üniversitesinden mezun olduğunu ilan ediyordu.

Sara verandanın merdivenlerini çıkarken boynundaki

haç kolyesiyle oynuyordu. Çok genç ve gergin olduğu. bu tarz bir çevreye alışık olmadığı aşıkardı. Arkasını dönüp buradan olabildiğince uzağa kaçmak istediğini hayal edebiliyordum. Onunla tanışmak için dışarıya çıktığımızda Candy'nin ince-cik sinekliğinden gündüz kuşağı dizisinin sesi geliyordu.

“Sen Alice olmalısın,” dedi Sara. Işıl ışıl gülümsedi ve elini uzattı. Cellie'ye baktım, kaşlarını çatıyordu. Bana kafasını salladı. Uyarı gönderiyordu. Yeni bir sosyal hizmetler görevlisi geldiği için kızgın olduğunu biliyordum. ancak bu bir iyi niyet hareketini geri çevirmesi gerektiği anlamına gelmezdi. Sara'nın tırnakları temiz ve manikürlüydü. Saçları kusursuzca şekillendirilmişti ve kokusu büyük mağazalarda satılan pahalı duş jelleri gibiydi. Elini görmezden gelsem de içtenlikle gülümsedim. Rebecca eski püskü kapı önü sandalyelerine oturmamız için işaret etti, ancak Cellie sessizce reddetti.

Sara endişeyle, aramıza girip kocaman göbeğiyle bir tür duvar oluşturan Rebecca'ya döndü. Cellie sırtıp Jason sayesinde alıştığı sigarasını yaktı. Normalde Rebecca Cellie'nin saçmalıklarına pek takılmazdı, ancak o gün durum farklıydı.

“Hey, merhaba? Hamileyiz burada!” Rebecca önce devasa göbeğini işaret etti, sonra da öksürüp eliyle havada biriken gri dumanı dağıtmaya çalıştı. Cellie'nin ağzından sigarayı alıp yere attı ve ayağıyla bir güzel çiğnedi.

Jason, kapının eşliğinde tişörtlüz olarak belirdi. Esnemek için kollarını yukarıya doğru uzattığında gergin karın kasları ortaya çıktı. “Artık seni göremeyeceğimize inanamıyorum, Becky,” dedi. Sara'nın yanakları kıpkırmızı oldu.

“Başlama yine *Valentine*, yoksa Charlie’yi arayıp geçen yılki devamsızlığını kontrol etmesini söylerim.” Charlie, Jason’ın sosyal hizmetler görevlisiydi ve Rebecca, Becky diye çağırılmaktan en az Jason’ın Valentine diye çağırılması kadar hoşlanmıyordu. Cellie kıs kıs güldü. “Ve sen, küçük hanım,” diye çıkıştı Rebecca, parmağını Cellie’ye doğru uzatarak, “rehberlik randevularından kaçtığından haberim olmadığını sanma sakın.” Cellie’nin haftada bir terapilere katılması gerekiyordu. Otobüsü yakalamak için evden tam zamanında çıkıyor ve hemen hemen bir saat sonra geri dönüyordu. Ne kadar aptal olduğumu şimdi anlıyordum. Tabii ki atlatıyordu. Şehirde aylak aylak dolaşmasını hayal etmek hiç de zor değildi. Aklında binbir şeytanlık. Saçları dağınık. Kalbi kapkara.

Cellie’nin alt dudağı kıvrılınca aklıma aniden suya düşmüş sinirli bir kedi geldi.

Sara, ortamdaki gerginliğin bir an önce son bulmasını umarcasına boğazını temizledi. “Öğle yemeğine gitmeye ne dersiniz? Nereye isterseniz gidebiliriz.”

Sara’ya yüreklendirici bir şekilde gülümsedim.

“İstersen sen de bize katılabilirsin, Valentine,” diye teklif etti.

Jason’ın gözleri kısıldı. “Benim adım lanet olası Valentine değil.” Burnundan soluyarak karanlık eve geri girdi.

Sokağın sonundaki ızgara mekânına gittik. Cellie ve

ben Rebecca'nın arabasındaydık ve Sara da bizi takip etti. Ben domuz kaburgası ile lahana salatası sipariş ettim. Cellie de aynısını sipariş edip beni kendisini taklit etmekle suçladı.

Hesabı ödedikten sonra Rebecca bize veda etti. Sara da bizi eve bıraktı. Tüm yol boyunca hız limitini aşmadı ve ellerini mükemmel bir pozisyonda –saat on ve iki yönünde– direksiyonda tuttu. Candy'nin evine varınca Jason'ı çatıda bulduk. Daha yeni ot sarmıştı ve yakmak üzereydi. Yanına uzanıp ellerimle yüzümü ovuşturdum. “Tam bir felaketti.”

“Kadın berbat.”

“Ona bir şans bile vermedin ki.”

“O bizim gibi değil, Alice. Arabasını görmedin mi? Doğu yakasından değil o.”

Biz de bir zamanlar Doğu yakasından değildik, diye medim. Büyükbabanın evi şehrin en iyi kesiminde olmasa da yeterince iyiydi. Yaşasaydı müfredat dışı faaliyetlerin bol olduğu ve öğrencilerin bedenlerinin yüzde onundan azının yanmadığı ya da öğle yemeğinin az verilmediği düzgün bir liseye yazılabilirdik. Belki, küçükük bir umut da olsa, Sara'nın mezun olduğu özel sosyal bilimler üniversitesine gidebilirdik.

“Yani?” Güneşi engellemek için kolumla gözlerimi kapattım. Jason da yanıma uzandı.

“Yani, Rebecca gittiği için üzgünüm,” diye yakındı Cellie.

“Moralini düzeltecek bir şey biliyorum ben...” dedi Jason. Sardığı ottan uzunca bir nefes çekip bana uzattı. Elimle geri ittim.

“Aklında ne var?” Cellie birden canlandı.

“Gelin benimle.”

Birlikte çatıdan indik, rüzgâr ve yaz esintisinin peşinde, kaldırım boyunca onu takip ederek dolambaçlı sokakları geçtik. Yoldan birkaç tane taş toplamamızı söyledi. Neden diye sormadan topladık. Üçümüz gün batıp turuncu ton gökyüzünü kaplayana dek yürüdük. Jason sonunda bir evin önünde durdu. Neresi olduğunu anlamam birkaç dakikamı almıştı. Duvar da çatlak, soyulmuş mavi boya, eğri bögürü tel örgüler. Delik deşik bir sineklik. Gün batımının kehribar parlaklığı altında, içinin parçalanmış çocukluklarla dolu olduğu bir tür anıt mezarlık gibi görünüyordu. Ensem gerildi. Öfkeli ayak seslerini, dolap kapısının sallanma ve sonra da yumruğun tenle birleşme sesini duyabiliyordum. Burası Roman’ın eviydi.

“Tesadüfen buldum,” dedi Jason. Evin karşısındaki kaldırımda oturup güneşin ufukta iyice kaybolmasını ve mahallenin çocuklarının ip atlamayı bırakıp evlerine girmelerini bekledik.

“Annem öldükten sonra bir gün, biraz dolaşmaya çıkmıştım ve birden kendimi tam burada buldum. Artık koruyucu ailelik yapamıyorlar, ama hâlâ burada yaşıyorlar. Muhtemelen şu an içeridedir.”

Jason’ın sözleri vücuduma iğne gibi saplanıyordu. *Muhtemelen şu an içeridedir.* Onca yüzün içinden, Cellie’yle tanış-

tığımız onca insanın arasından, bir tek Roman'ı unutamadık. Üzerine hep yemek ya da tükürük bulaşmış olan gri-kahve-rengi renkteki sakalını, yağ lekeli tişörtlerini, ağzının sağ tarafındaki dişlerinin arasındaki boşluğu, Tanrı'nın Emri dediği yumruğunu... Elimdeki taşla oynarken daha geniş, daha ağır, yumruk boyutunda bir tane seçmiş olmayı diledim.

Sokağın karşısında oturup bir tür işaret beklerken, Jason ve Cellie sigara ardına sigara yaktı. Konuşmadık. Hiç-birimiz dolabın içinde geçirdiğimiz günlerden, Roman'ın koridorda dolaşp çocukluğumuzla Rus Ruleti oynadığı gecelerden bahsetmek istemedi. Hem, hepimiz birbirimizin ne hissettiğini zaten biliyorduk: hüznün, acizlik, öfke. Hepsi bedenlerimizden çıkıp birbirine karışıyordu ve nedense, bunları tekrar birlikte hissediyor olmamız tuhaf bir şekilde içimizi rahatlatıyordu.

Evin ışıkları söndüğünde Jason ayağa kalktı. Elindeki taşı havaya attı, tekrar yakaladı ve sonra Roman'ın oturma odasının penceresine doğru fırlattı. Cellie ile heyecanla yerimizden kalkıp Jason'ı takip ettik. Klişe olacak biliyorum, ancak o taş elimden çıkar çıkmaz omzumdan bir yük kalktığını hissettim; yıllardır sırtımda taşıdığım korku hafiflemiş, kontrol edilebilir bir hale gelmişti. Gücümün bir kısmını geri kazanmıştım. Camın kırılma sesi mahalleyi ayağa kaldırdı ve evlerin ışıkları, domino taşları gibi birbiri ardına yanmaya başladı.

Jason ellerimizden tuttu ve koşmaya başladı. Arkamızdan bir kapının açıldığını duyduk. Aptal gibi dönüp arkama baktım. Elbette Roman oradaydı; upuzun, biçimsiz, karanlık ve biçilmemiş çimleri boyunca uzanan gölgesiyle kaçışımızı izliyordu. Karanlık üzerimize bir örtü gibi çöktüğünden bizi görebildiğini sanmıyordum. Görse de tanımazdı zaten. Yine de bir an zaman durdu ve tekrar dolabın içine saklanıp ardına kâğıttan aslanlar yapan o küçücük kız gibi hissettim.

Korkudan beton zemindeki bir çatlağa takıldım. Cellie beni kaldırdı ve Jason ikimizi de arkasına çekti. Her zaman koruyucumuzdu. Roman peşimizden koşmasa da Jason yerden bir taş alıp ona doğru fırlattı. Metalik bir sesle Roman'ın elindeki bira şişesine çarptı. O anı asla unutamam. Roman'ın gözlerindeki öfkeyi, damarlarımda gezen adrenalin, kaçarken ayakkabılarımızdan çıkan o gıcırıtlı sesi. O kadar heyecanlıydı ki...

Bütün gün yaşadığımız olaylardan yorgun düştüğümüz için Cellie'yle o gece erkenden yatmıştık, ancak gün daha ağarmadan, sabahın erken saatlerinde uyandım ve Jason'ın battaniyemin altından yanıma doğru geldiğini fark ettim. Daha önce de yapmıştı bunu ve ben de bir şey dememiştim. Arkama yatıp beni kollarına almasını seviyordum. Bedenim bedeninin şekline tam uyuyordu.

“Alice,” dedi saçlarıma doğru.

Elini çenemin altına sıkıştırarak, “Efendim,” dedim uy-
kulu bir halde,

Dudağının gülüşüyle kıvrılışını kulağımda hissedebi-
liyordum ve konuştuğunda, göğsü heyecandan titriyordu.
“Bir dahaki sefere onun canını daha çok yakacağım.”

10

VİKİNG CENAZESİ

Jason'ın cenaze günü hava oldukça açık. Güneş tam tepede ve sapsarı parlıyor. Hava soğuk; böylesine güzel bir günü acımasız gösterecek kadar soğuk. Ne kilise ayini ne de mezarlıkta kısa bir anma töreni yapılacak.

Sara gelip çıkış iznini onaylıyor. Doktor Goodman peşinde bir polis memuru getiriyor. Polis memuru da sağ bileğime küçük bir monitör takıyor. Hafif olmasına rağmen kot pantolonumun altına giyemeyecek kadar büyük olduğundan dıştan takıyorum. Donny, Doktor Goodman ve Hemşire Dummel'in bana dışarıya kadar eşlik etmesi sanki turuncu bir tulum, deli gömleği ve yüz maskesi giymem gerekiyormuş gibi hissettiriyor. Doktor Goodman diğerlerinden daha endişeli görünüyor. Sara'nın çam ağacı, deri ve vanilya kokulu arabasına biniyorum. Boğulmamak için pencereyi aralamam gerekiyor. Kasabanın eteklerine doğru sürüyoruz.

Cellie'yle büyükbabayı defnederken de bu yoldan geç-

miştim. Gidebildiğimiz kadar otobüsle gitmiş, sonrasında da donuk göl boyunca, buz gibi arazide sert ve acımasız adımlarımızla yürümüştük. Büyükbabanın cenazesinde, dünyanın bütün renklerini beyaza boyarcasına yağmıştı kar. Bugün kar yağmasa da hava soğuk ve nedense bu daha kötüymüş gibi geliyor.

Yolun büyük kısmında sessizce oturuyorum ve Sara da beni konuşmaya zorlamıyor. Arada bir uzanıp elimi ya da dizimi sıkıyor. Mezarlığa varınca arabayı girişe park ediyor.

“Yolu biliyor musun?” diye soruyor.

Başımla onaylıyorum. Mezarlık bekçisi sağ olsun, Doktor Goodman bana arsanın tam yerinin adresini vermişti. “Burada beklesen olur mu?” diye soruyorum. “Bunu tek başıma yapsam daha iyi olur.”

Dudağını ısıyor. Beni gözünün önünden ayırmak konusunda endişeli görünüyor.

“Bak, eğer kaçarsam senin de topun ağzında olacağını biliyorum. Söz veriyorum, kaçmayacağım. Bana sadece yarım saat ver. Sana tam adresi veririm ve eğer gelmezsem peşime düşersin. Hem...” Bileğimdeki yanıp sönen monitörü işaret ediyorum.

Bir dakika boyunca iyice düşünüyor ve sonunda, “Tamam. Tek başına gidebilirsin,” diyor.

Teşekkür edip arabadan çıkıyorum. Soğuk o anda ayakkabımın tabanından içeri süzülüyor, çorabımın içine girip parmaklarımı kemiriyor. Sanki kendi içime çekilerek soğuk kesebilirmişim gibi sivitşörtüme daha sıkı sarılıyorum.

Birkaç adım yürüyerek tepesinde aslan suretinin olduğu bir sütunun yanında duruyorum. Mezarlık boş ve kasvetli; son birkaç gündür yağmur yağmasına rağmen çimenler kahverengi. Gri mezar taşları çimenliğe yayılmış ve tepelere kadar uzanıyor. Sara'nın gözlerini sırtımı delercesine üstümde hissedebiliyorum. Arkamı dönüp el sallıyorum. O da tatsız bir ifadeyle bana el sallıyor.

Büyükbabayı gömerken, Cellie'yle, ellerimizi birbirine kenetleyerek gelmiştik mezarlığa. Bu kez yalnızım. Dönemeçli yola koyuluyorum. Elimi sivitsörtümün cebine atıp Doktor Goodman'ın verdiği adresin yazılı olduğu kâğıdı çıkarıyorum. Ayak parmaklarım hissizleşiyor. Belki biraz kan gider diye büküp tekrar açıyorum. Sara'nın görüş alanından çıkınca çobanpüskülü ağacının yanında durup birkaç dal kopartıyorum. Küçük kırmızı taneleriyle ve her daim yeşil kalan yapraklarıyla çok güzel görünüyor.

Karşıma arkasında kepçesi olan bir vinç çıkana kadar yürüyorum. Birkaç adım ötemde, hemen yanında Jason'ın tabutun bulunduğu bir çukur beliriyor. Hiç çiçek yok. Devlet sadece mezar yerini ve ucuz ahşap tabutu karşılıyor. Hepsi bu. Elimdeki dallara bakıp yeterli olmasını umuyorum. Mezarıcı da orada, yeşil bir tulum giyiyor. Vince yaslanmış sigarasını içiyor. Beni görünce yere atıp üzerine basıyor.

"Birisinin geleceğinden emin değildim," diyor, bileğimdeki kırmızı ışıklı monitöre bakarak. "Bitirmek üzereydim."

"Buradayım." Gözlerimi tabuttan ayırmıyorum. Çobanpüskülü dallarını daha sıkı tutuyorum ve küçük dikenleri

ellerime batıyor. Kalbim, dalgaların kayalara çarpması gibi paramparça oluyor.

“Yalnız kalmak ister misin?” diye soruyor mezarıcı.

“Hayır.” Bir elimi saygıyla tabutun üzerine uzatıyorum. Jason orada, huzur içinde yatıyor diye umuyorum. Televizyondaki insanlardan gördüğüm gibi, dalları tabutun üzerine bırakıyorum ama beni hiçbir şekilde rahatlatmıyor. Zaten rahatlatılabileceğini de düşünmemiştim. Yine de Jason’ın her şeyin en iyisine sahip olmasını istiyorum. “Devam et,” diyorum. sıradakinin ne olduğunu çok iyi bilerek.

Mezarıcı iç çekiyor, vincin yanına gidiyor ve tabutu kaldırmaya başlıyor. Tabut havada bir müddet asılı kaldıktan sonra biraz sağa kayıp yavaşça çukura doğru iniyor. Tuhaf bir şekilde, sanki orada değilmişim gibi izliyorum.

Sonra kendime ait olduğunu zar zor fark ettiğim, gırtlaktan kopan bir feryat duyuluyor. Tabuta doğru atılıyorum. “Hayır,” diye atılıp çukurun hemen üstünde sallanan ucuz tabuta sarılarak ağlıyorum. Jason’ın artık yaşamadığını bilsem de bedenini bırakamıyorum. Tabutun kapağını söküp atmak, yüzüne bir kez daha dokunmak, yanağının sıcaklığını parmaklarımın altında hissetmek, yüzünün kızarmasını görmek ve nefesinin kokusunu içime çekmek istiyorum.

Güçlü, kirli eller beni tabuttan öteye çekiyor. “Vincimi kıracaksın,” diyor mezarıcı.

Sert tutuşuna karşı koymaya çalışıyorum. Üzüntü ve öfke içimi kasıp kavuruyor. Mezarıcı, ayakkaşlarımla sulu toprağa batarken beni birkaç adım geri çekiyor. Yeterince uzağa gittiğimizde beni bırakıyor ve yorgunlukla yere çöküyorum.

Hıçkırıklarımın arasından mezarcının gidip vinci tekrar çalıştırdığını duyuyorum. Jason'ın tabutu çukurun çamurlu dibine vurunca yumuşak bir ses çıkıyor. Bu doğru değil. Jason'ın cenazesi bir Viking'inki gibi olmalıydı. Bedeni sevgiyle çarşaflara sarılmalı, sonra bir kayığa yerleştirilmeli ve kıyısından kayığı yakması için ateşli okların fırlatıldığı bir okyanusa salınmalıydı. Denizde yakılmalıydı. Çürüsün diye ucuz bir tabutun içinde bırakılmamalıydı. Gözümü açtığımda görebildiğim tek şey mezarcının yeşil dizlikleri. Yine önümde diz çökmüş bekliyor.

“Genç arkadaşının cenazesine senden başka kimsenin katılmaması ne yazık,” diyor. “Uzun zamandır bu işi yapıyorum. Çok keder gördüm. Bazen yazıya dökmek işe yarayabiliyor. Sen de ona bir not yaz. Veda mektubu gibi. Söylemek isteyip de asla söyleyemediğin şeyleri yaz.”

Kirli ellerindeki mavi kâğıt parçasını ve çiğnenmiş kalemi o zaman fark ediyorum.

“Al hadi,” diyor. “Üzerinde kazılacak mezarların listesi yazıyor, ama sen arkasını kullanabilirsin.” Tepenin ardındaki anıtmezarı işaret ediyor. “İşin bitince bana bir el sallla, ben de gelip arkadaşını gömmene yardım edeyim.”

Mezarcı gidiyor. Kâğıdı düzeltip dizlerimin üzerine koyuyorum. Sonra fikrimi değiştiriyorum. Neler hissettiğimi kelimelerle açıklamamın imkânı yok ki. Kâğıdı üçgen şeklinde katlıyorum ve kenarlarını yırtıyorum. Şimdi elimde bir kare var. Mükemmel. Huzurun sembolü olan turna şeklinde katlıyorum. Jason'ın yaşarken asla sahip olamadığı bir şey. Sıradaki yaşamında hep yanında olmasını dilediğim bir

şey. Ayağa kalkıp kuşu mezarıcıya doğru sallıyorum. Başıyla onaylayıp yanıma geliyor.

Alışılmadık seçeneğime bakarken, “Hazır mısın?” diye soruyor.

“Evet.” Kanatlardan birini okşuyorum.

“Eh, devam et, madem.” Çukura doğru başını sallıyor. Yavaşça mezarlığa yürüyorum. Turnayı havaya kaldırıp bırakıyorum. Bir anlığına rüzgâra kapılıp havada uçuyor, sonra tabutun üstüne konana kadar süzülüyor. Gözlerimden birkaç damla daha yaş akıyor. “Tekrar başlayabilirsin,” diyorum mezarıcıya. “Bu sefer balatayı sıyırmayacağım.”

“Tamam, o zaman,” diyor ve vince doğru yürüyor. İçine oturup çalıştırıyor. Vinç sert bir sarsıntıyla can buluyor. Mezarıcı düğmelere basıyor ve kepçe yerden yeteri miktarda toprak alıyor. Toprağın oyuk ahşaba vurma sesi, mezarlıktan ayrılırken bana eşlik eden sessizlikten çok daha ağır geliyor.

Gözlerimi dinlendiriyorum ve gökyüzüyle ağaçlar sanki bir Van Gogh tablosunun sert fırça darbeleri gibi birbirine karışana kadar odağımı yumuşatıyorum. Toprağın sesi aslında yağmurun sesiymiş gibi, Jason’ı eve götürmek için almaya gelen büyükbabamın sesiymiş gibi davranıyorum. Tam o sırada koyu bulutlar güneşi kapatıyor. Gök deliniyor ve çirkin, gri sulusepken yağmur yağmaya başlıyor. *Evet*, bu sadece yağmurun, havanın ve bizi uzaklara götürmek için fırtına bulutlarıyla gelen ailelerimizin sesi.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

4 Temmuz günü, bütün mahalle şenlik ateşi yakmak için Candy'nin evinin bulunduğu sokağın hemen sonundaki köprünün altında toplandı. Candy bile, amfizemli bir ejderha gibi oflaya puflaya yerinden kalkmayı başardı. Küçük çocuklardan biri akordeonunu taşımasına yardım etti.

Güneş ufukta batmak üzereyken şenlik yerine vardık. Candy süt kasalarının üzerine bir güzel yerleşti, akordeonunu çıkardı ve "Moon River"ı çalmaya başladı. Millet yuhalayana, ıslıklamaya ve üzerine çöp atmaya başlayana kadar devam etti. Sonra da The Stones'un "Paint it Black" şarkısına geçti. Diğer müzisyenler de katılarak, şarkıya tuhaf bir enstrüman çeşitliliği kattılar: dört telli gitar, mızık ve keman. İnsanlar gülüşüyor, dans ediyor ve hatta ucuz havai fişekler patlatıyordu. Mutluydum. Bizim sokağın aşağısında oturan bir kız bana tekila uzattı. Bir yudumda hepsini içtim ve aynı hızla damarlarım tutuştu sanki. İçimdeki her bir zerreye dokunup yeniden hayat bulmuşum gibi hissettirmesi hoşuma gitmişti. Kızdan bir bardak daha aldım. Sonra bir bardak daha.

Jason ve Cellie ortalıkta görünmüyordu. Bütün gün bir köşede fısır fısır konuşmalarından bir şeyler çevirdiklerini anlamıştım. Ama umursamadım. Jason ve Cellie'nin arasının iyi olmasını istiyordum. Ancak o zaman Jason'ı bir tehdit gibi görmekten vazgeçerdi.

Bir bardak daha içtim. Yan tarafımızdaki iki odalı evde yaşayan komşumuz Mickey, ısmarladı. Kızılderili saç, dudığında pirsing ve tamı tamına on kardeşi vardı. Elimi tutup, beni ateşe doğru çekerken ona karşı koymadım. "Hadi, Alice. Sadece tek bir dans," dedi. Kollarımı boynuna dolayarak gözlerimi kapattım ve kendimi müziğe bıraktım. Her şey çok güzeldi. Çok sıcaktı. Ancak sonra biri Mickey'yi geri çekti. Kollarım iki yanıma düştü. Jason aramızda duruyordu. Gözleri soğuk ve karanlıktı; alevlerin ışığında iki siyah elmas gibi parlıyordu.

"Kendine başka bir eş bul."

Öyle bir söyledi ki bunu, Mickey'nin arkasını dönüp gitmekten başka bir seçeneği yoktu. Hem de hemen.

Jason bana döndüğünde, bakışlarının ağırlığının omuzlarıma çöktüğünü hissettim. "Kaç bardak içtin sen?"

"Birkaç tane... Her yerim karıncalanıyor." Gülümsedim ve tişörtünü çektim. "Lütfen kızma."

Burnundan soluyordu. "Sabah uyandığında kendini bok gibi hissedeceksin."

Gözlerimi devirdim. Umursamıyordum. Tekila tüm vücudumda dolaşüyor, kendimi kıvrak ve uyuşuk hissettiriyordu. Daha çok içmek istedim. Cellie ve Jason'la birlikte

içelim istedim. “Cellie nerede?” diye sordum.

Ateş yüzünün bir parçasını aydınlatırken diğer yanı karanlıktaydı. Maske takıyormuş gibi görünüyordu. “Gelir birazdan.”

“Dans et benimle,” dedim ve iznini beklemeden kollarımı beline dolayıp kendime doğru çektim. Şarkı hareketli olsa da biz yavaşça dans ettik. Jason kalçalarımın tutarken yüzümü mavi tişörtüne bastırdım ve burnumu yumuşacık kumaşa sürttüm.

Genellikle sigara ve tarçın gibi kokmasını seviyordum, ancak o gece daha farklı, yeni ve ensemdeki tüyleri diken diken eden bir kokusu vardı. “Tuhaf kokuyorsun.”

“Sana bir sürprizim var,” dedi, söylediklerimi duymazdan gelerek.

Yüzümün yılbaşı ağacı gibi parladığını hissedebiliyordum; heyecan, merak ve tekila endişemi gölgeliyordu.

“Ne?”

“Gel benimle. Sana göstereceğim.” Parmaklarımızı birleştirdi ve beni ateşten uzağa, karanlığa doğru çekti. Gecenin içine doğru yürüdük. Cadde, sokak lambalarının ve ışığın altında toplanmaya çalışan sineklerin vızıltısıyla doluydu.

Roman’ın sokağına dönünce elini bıraktım. “Oraya tekrar gitmek istemiyorum,” dedim.

Arkamızda, köprünün hemen üstünde, farklı renklerdeki havai fişekler patlamaya başladı. Parlak mavi, kırmızı, sarı ve yeşil renkler gökyüzünü aydınlatıyordu. Partiye geri dönüp maytap yakmayı ve adımı hecelemeyi, orada olduğu-

mun sonsuz kanıtı olacak bir şeyler yapmayı istedim; gerçekten var olduğumun kanıtı olacak bir şey.

“Hadi ama, bebeğim. Oyunbozanlık yapma. Sadece sana bir şey göstermek istiyorum.” Jason tekrar elime uzanınca bu kez, tek başıma şenlik alanına yürümek istemediğimden, karşı koymadım.

Roman’ın evine kadar yürüdük. Mahalle sessiz ve sakin. Ailelerin çoğu ya köprünün oradaydı ya da çoktan uyumuştı. Roman’ın evinde ışıkları yanmıyordu. Hatta sokak lambası bile sönüktü.

Derin bir nefes alıp durdum. İşte tam o anda, Jason’ın tişörtüne yapışan ve etrafımızı bir bulut gibi saran kokuyu tanımıştım. Benzin. Bahçedeki çimler ve evin ahşap kısımları ıslaktı. Oysa günlerdir yağmur yağmamıştı.

Evin arkasından çocuk gülüşüne benzer bir gülüş sesi geldi. Jason çoktan evin önüne doğru yürümeye başlamıştı. “Gel hadi, bebeğim,” diye beni de çağırdı. Kendime gelerek önüne atıldım. Bir anda tekilanın sıcaklığı vücudumu terk etmiş ve yerini şiddetli bir soğuğa bırakmıştı.

Cellie’yi arka bahçede, gazete kâğıtlarından ve kuru çimlerden oluşturduğu bir yığının önünde diz çökerken buldum. Elinde kibrit kutusu vardı.

“Yapma, Cellie.” Sesimi duyunca yerinden sıçradı. Jason gidip yanında durdu. “Bunu yapmak istemiyorum,” dedim ona. Şaşkın şaşkın bakakaldı.

“Sana ona söyleme demiştim,” dedi Cellie. “Yeterince güçlü değil.”

Jason beni savundu. “Kes sesini, Cellie,” dedi ve sonra bana döndü: “Anlamıyorum, Alice. Bunu senin için yaptık biz. O pisliğin daha çok çocuğun canını yakmasını mı istiyorsun?”

“O artık hiçbir çocuğun canını yakmıyor. Devlet hepsini elinden aldı. Hem zaten yakında içkiden ölür.” Onları vazgeçirmeye çalıştım.

Jason gözlerini yere doğru çevirdiğinde sesini neredeyse duyamıyordum. “Ya bize yaptıkları? *Bana* yaptıkları? Rüyalarında hâlâ onu görmüyor musun?”

Tabii ki görüyorum, demek istedim. Roman’ın yüzünü her gece duvarların sıvalarında ve döşeme tahtalarının gıcır-tısında görüyordum. Ama kafamı salladım. “Bize yaptıkları, özellikle de sana yaptıkları berbat şeylerdi. Fakat böyle olmaz, Jason. Artık olanları unutup önümüze bakmalıyız. Sahip olduğu tüm gücü bizden alıyor. Bunu yapmak istemiyorsun. Biliyorum. Bu *sen* değilsin.”

Üst dudağı kıvrıldı. “Benim hakkımda bir bok bildiğin yok senin.” Ve o anda bilmiyordum. Yüzündeki sert çizgileri ya da gözlerindeki kindar bakışları tanımıyordum. Önce Cellie yaktı kibriti ve sülfürün kokusunu derin derin içine çekti. Vücutundaki tüm kemikler rahatlamış gibi görünüyordu. Kibrit kutusunu Jason’a uzattı ve o da bir tane yaktı.

“Lütfen,” diye yalvardım.

Ama ikisi de dinlemedi. Belki de kendi öfkelerinden ve üzüntülerinden sesimi duymamışlardı bile. İçlerinden gelen o arzunun, o güçlü bir şeyleri yakma dürtüsünün dalga dalga yayılışını hissedebiliyordum. Çünkü zihinlerinde hâlâ onunla kavga ediyor, hâlâ o destansı mitolojik savaşta can çekiyorlardı. Birlikte kibritleri havaya kaldırıp aynı anda bıraktılar.

11

KIRMIZI KOD

Arabaya geri döndüğümde Sara'nın beni kucaklamasına izin veriyorum. Yağmurdan sıırsıklam olsam da bana sıkıca sarılıyor. Mezarlıkta otuz dakikadan uzun kalmama rağmen beni bekleyecek kadar bana güvenmesi ve bir dakika geçer geçmez alarmı çalmaması beni çok etkiliyor. Bana kendimi evimdeymiş gibi hissettiren boynunda hıçkırıklara boğuluyorum. Ondan önce geri çekiliyorum. Arabayı çalıştırıp ısıtıcıyı açıyor.

“Onu çok sevdin.” Direksiyonu kırıp mezarlıktan ayrılıyor.

“Evet.” Yalnızca bu kadar çıkıyor ağzımdan.

“Ben de bir keresinde birini bu kadar sevdim.”

“Nasıl yani?” Burnumu siliyorum. O güzel ağlayabilenlerden değilim ben. Yanaklarım şişiyor ve gözlerim kızarıyor.

“Dipsiz, insanı tüketen cinsten. Lisede, senin yaşlarındaydım. Tabii koşullarımız sizinki gibi değildi. Ancak ay-

rılığımız çok acı vericiydi.” Sara iç çekiyor ve kendi anılarında kayboluyor. “İlk aşklar her zaman özeldir.” Dizimi okşuyor. “Zor bir öğlen geçirdin.”

Kafamı pencerenin soğuk camına dayıyorum. Jason’ı ve ahırdaki yangın gecesini ve, “Siktir, bebeğim. Alev alev yanıyorum,” dediği andaki gülümsemesini düşünüyorum. İçimde bir şeyleri harekete geçiriyor. O gülüşü daha önce de gördüm. Deli gibi başlayan, sonra keyfe dönüşen ve en sonunda da huzurla son bulan cinsten, acı ve zevkin bir arada olduğu bir gülüş. Her şey bir halat örgüsü gibi birbirine bağlanmaya başlıyor.

Roman’ın evinin yanışını ne kadar sevdiğini hatırlıyorum. Orman yangını ve tek boynuzlu at dövmesini anımsıyorum. Ve ilk kez, Jason’ın ateşi en az Cellie kadar sevdiğini fark ediyorum. Daha önce nasıl anlamadım ben bunu? Ya da belki de anladım, ancak sevmeyi ve sevilmeyi delicesine istediğimden görmezden gelmeyi tercih ettim.

Biz Jason’ın cenazesinden geri dönene ve ben tekrar içeriye alınana kadar akşam yemeği vakti geçiyor. Hemşire Dummel bana kafeteryadan sandviç getireceğini söylüyor, ancak şu an bir şeyler yemek en son istediğim şey.

Bunca zaman Jason’ın karanlık tarafını görememişim, öylece bihaber yaşamıştım ve şimdi her şey kapağı açılan baraj suyu gibi beynime hücum ediyor: gözlerinin ateş görünce zevkle parlayışı, sığağa karşı açlıkla dudaklarını yalayışı...

Hatta bazen tekrar yakabilmek için sigarasını söndürüşü.

Odama gidiyorum. Doktor Goodman'la birebir görüş-meme daha zaman var ve benim bu durumu iyice hazmet-mem, küçük parçalara bölmem ve bu kadar önemli bir şeyi nasıl kaçırdığımı anlamam lazım.

Yatağıma uzanıyorum. Midem bulanıyor ve başım zonk-lamaya başlıyor. Oda çok sessiz ve bu durum canımı sıkıyor. Amelia hâlâ dönmemiş. Yastığının üstündeki kâğıt fare doku-nulmadan duruyor. Gözlerim kamaşana dek bakıyorum ona. Baş ağrım yüzünden bedenim zonkluyor sanki. Ayağa kalkıp düz durabilmek için duvara yaslanıyorum. Yüzüm çok sıcak ama oda buz gibi.

Zar zor banyoya gidip yüzüme su çarpiyorum. Lavabo-ya eğilip porselene yapışıyorum. Saçımın bir tutamı yüzü-me düşüyor ve Jason'ın sözlerini istemsizce hatırlıyorum; *Saçlarının bu vahşi haline hayırlıyorum*. Bütün bunlar çok fazla. Gözlerimi sımsıkı yumuyorum. Saçlarım beni Jason'a bağlayan bir kelepçeydi sanki.

Ne yaptığımı bilmeden banyodan ok gibi fırlıyorum. Yere eğilip komodininin orta çekmecesini çekip çıkarıyo-rum ve duvardaki deliğe uzanıyorum. Aradığımı bulmam fazla uzun sürmüyor: pembe kulplu tıraş bıçağı.

Banyoya geri dönüyorum. Saçımın bir tutamını alıp önüme getiriyorum. C'ellie saçlarımı kesmemi hiçbir zaman istemedi. İkimizin aynı görünmesini istiyor ve uzun saçların daha güzel durduğunu düşünüyordu. Bir keresinde, saçları-nı kesmeye kalkıştığımda, kolumu acıtacak şekilde kavra-

yıp bana, “Düzenbaz, küçük cadı,” demişti.

Tıraş bıçağını bir balta gibi tutarak saçlarımı, parmaklarımın arasından kayıp yere düşene kadar kesiyorum. Ne yaptığımı ya da bu yaptığının ne anlama geldiğini düşünmüyorum. Önemli olan tek şey Jason’ın anılarının ve sözlerinin yok olmaya başlaması. İçimde bilmediğim bir yerlerden gelen çirkin hıçkırıklarımla eşliğinde saçlarımı kesmeye devam ediyorum. Uzun sürüyor.

Sonunda bitirdiğimde aynaya bakıyorum. Saçlarım sivri uçlarıyla omuzlarımda duruyor. Bu yeni kesim yüzümü daha zayıf ve gözlerimi daha büyük gösteriyor. Hafifçe gülümseyip aynadaki yansıma dokunuyorum. Yeni görünüşüm hoşuma gidiyor. Cellie’den farklıyım artık. Jason’dan uzağım.

Arkamdan bir bip ve onun ardından da odamın kapısının açılma sesi geliyor. Donny içeriden bağılıyor, “Pekâlâ, Allie, Doktor Goodman’ı gör...” Donakalıyor ve ağzı önce şokla sonra da şaşkınlıkla açılıyor. Etrafa yayılmış saçlarımın arasında dikilirken eminim deli bir kız gibi görünüyorum. *Ben ne yaptım? Ben ne yaptım böyle?* Telsiz anında çıkıyor belinden. O kadar iyi eğitilmiş ki. “Kırmızı kod, kırmızı kod,” diyor karşısındakine.

Yanına gidip koluna yapışmak ve hata yaptım demek istiyorum. Düşüncesiz olan Cellie. Ben değilim. Bu ben olamam. Ben deli değilim. Ancak zaman yok.

Cevap neredeyse aynı hızla geliyor. Saniyeler içinde oda hemşire ve görevlilerle doluyor. Doktor Goodman bile

peşlerinden koşarak geliyor. Korku beni ele geçirip yerime çiviliyor ve tüm bu korkunun altında acizlik yatıyor. Jason hakkında bildiğimi sandığımı her şey bir yalandan ibaret. Gerçekliğin ezici ağırlığı içimdeki bütün kavgayı öldürüyor. Kimse benimle Amelia'yla olduğu gibi uzlaşmaya çalışmıyor. Kimse banyodan çıkmam için tatlı tatlı ısrar etmiyor. Kimse gel konuşalım demiyor. Koluma bir şey batıyor ve eğer halihazırda bu kadar acı çekmesem canımı yakacağını sanıyorum. Vücudum gevşiyor ve yere kapaklanırken kalbimi tutuyorum.

Bir parçam böyle olmasını istiyor. Jason'ın karanlık tarafını ve Cellie'nin deliliğini görmezden geldiğim için çek cezanı diyorum kendime. Hak ediyorsun bunu.

Beni hissizleştiren cinsten bir sıcaklık boynuma ve yanlarıma doğru yayılıyor. Boğuluyormuşum gibi hissediyorum, ancak öyle kötü bir his de değil. Bana bir şey veriyorlar; beni de içine çekerek karanlığı yok edecek ağır bir ilaç.

Sonra sessizlik olacak.

Sonra *hiçbir şey* olmayacak.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Yangın hızlı ve şiddetliydi. Patlamadan kendimi yalnızca bir saniyeyle koruyabildim. Şu ana kadar, Cellie'nin çıkardığı yangınlar hep küçük, yavaş büyüyen yangınlardı, ancak bu seferki farklıydı. Çılgık hızıyla yayılıyordu.

İçgüdülerim harekete geçti ve kuru çimenler boyunca evin arkasındaki sokak arasına kadar koştum. Sonra ilk kez Cellie ve Jason'la *birlikte* koşmadığımı fark ettim. Onlardan uzağa koşuyordum.

Alevlerin gürültüsü azalana kadar devam ettim. Dört ya da beş blok sonra, bacaklarım artık beni götüremeyecek hale gelince durdum. Sendeledim ve asfalta düşerek dizlerimi kanattım. Küçük taşlar ve pislikler avuçlarıma battı. Yavaşça doğrulup çürük çarık çitlere dayandım. Havai fişekler hâlâ gökyüzünü aydınlatıyordu, ancak bir kısmı yerden yükselen kocaman siyah bir duman bulutunun ardında kaybolmuştu. Sirenler öttü ve biri bağırdı. Bu uzaklıktan kulağa sanki suyun altından bağıríyormuş gibi geliyordu.

Nefesimi toplamak için birkaç dakika daha bekledim ve yaptığım şeyden pişman olmaya başladım. Panik ve

korkuyla Cellie'yle Jason'dan kaçtım. Onları arkamda bıraktım. Ya yakalandılsa? Ya da daha da kötüsü, alevlere kapıldılarsa? Geri dönmek zorundaydım. Güvende olduklarından emin olmam gerekiyordu. Bunu onlara borçluydum. Kendime borçluydum. Diğerlerinin yaptığı gibi onları yarı yolda bırakamazdım.

Geri dönüp bu kez sokak arası yerine ana caddeden gittim Roman'ın evine. Çoktan bir sürü itfaiye ve polis aracı gelmişti. Evin önü sarı olay yeri şeridiyle kapatılmıştı. Kalabalığı yararak endişeyle Cellie ve Jason'ı aradım. İki itfaiyeci duvarları kırarak ilerlemeye çalışıyordu, ancak alevler öylesine büyük, öylesine sıcaktı ki geri dönmek zorunda kaldılar. Tüm yapabildikleri, tüm yapılabilen sadece kontrol altına almaya çalışmaktı. Bütün mahalle izlemek için toplanmıştı.

Birinin kolları belime dolanınca yerimden sıçradım. “Şişşt,” diye fısıldadı Jason. Vücudum yumuşak güvencesine karşılık verdi. Çelişkili duygularıma rağmen içimi derin bir minnettarlık kapladı.

“Cellie nerede?” diye sordum.

“Onu uzak bir yere yolladım. Güvende. Biraz yalnız kalırız diye düşündüm.” Arkamdan bana sıkıca sarılıp çenesini başıma dayadı. “Kızma bana,” dedi, saçımın bir tutamını kulağımın arkasına atarak.

“Sen ve Cellie için yaptım. Bizim için yaptım. Artık özgürüz. Göreceksin, her şey çok daha güzel olacak.”

Evin yanışını izlerken konuşmaya, kulağıma fısıldama-

ya devam etti. Mezun olduktan sonra Cellie ve beni Kaliforniya'ya götüreceğini ve hep sıcak kalacağımızı söyledi. Banyosunda küveti ve içinde uyuyabileceğimiz kadar büyük elbise dolabı olan bir ev alacağını söyledi. Benim için her şeyi yapabileceğini söyledi. *Her şeyi.*

Gözlerimi kapatıp benzin ve kül kokusunu içime çektim. Gözkapaklarım anormal parlaklıktaki turuncu renkteydi sanki. Jason köprücük kemiğimin boşluğunu öptü, ama sonra aniden geri çekildi. Gözlerimi açtım. Roman'ın karısı, Susan, tam karşımızdaydı. İs lekesiyle kaplı beyaz bir gecelik giyiyordu. Yüzünü çevreleyen saçları dağınık ve elektrikliydi; sanki sıcak rüzgârda bir tür ışık halkası oluşturunuyordu.

“İkinizi hatırlıyorum,” dedi, sesi tuhaf ve rüyada gibiydi. Belki de şoktaydı ve neler olduğunu anlayamıyordu. Sonra *tam olarak* neler olduğunu anladığını fark ettim.

“O hâlâ içeride,” dedi düz bir sesle. “Sizce kurtulur mu?”

Ağzımı açtım, ancak konuşamayacak kadar şaşkındım.

“Hanımefendi, sizi hastaneye götürmemiz gerekiyor.” İtfaiyecilerden biri yanımıza geldi ve Susan'ın omuzlarına bir battaniye örttü. “Lütfen etrafta dolaşmayın artık.”

Susan itfaiyecinin kolundan çekmesine izin verdi. Ama gitmeden evvel bana doğru eğildi. Yanağı yanağıma değince kül tanelerinin tenime yapıştığını hissettim. Nefesi tatlı ve sıcaktı ve bana şekerlemelerle, güneşte pişen taşları hatırlatıyordu. Yalnızca benim duyabileceğim şekilde fısıldadı, “Koltuğunda uyuyordu.”

O koltuğu ve kargacık burgacık yamalarını iyi hatırlıyordum. Televizyonun önünden geçtiğimiz zamanlarda bize o koltuktan bira kutuları fırlatırdı.

Susan kulağıma doğru eğilip gülümsedi. "Tam yanından geçtim."

12

İNZİVA

Hiçbir şey hissetmiyorum. Her şey bulanık. Görevlilerden, hemşirelerden ve doktorlardan oluşan beyaz bir pus inziva odasına girip çıkıyor. İçim şişene kadar ilaç verip bitkin düşene kadar soru soruyorlar.

“Alice,” diyor Doktor Goodman. Görüşüm hâlâ puslu olduğundan aynadaki yansımasını izliyormuşum gibi geliyor. “Tıraş bıçağını nereden bulduğunu bilmemiz gerek.”

Bir şeyler mırıldanıp arkamı dönmeye çalışıyorum, ancak uzuvlarım vücuduma, kemiklerim de derime çok ağır geliyor.

“Bize söylemen çok önemli, Alice. Tıraş bıçağını nereden buldun?”

İnleyip gözlerimi yumuyorum. İlaçların etkisi altındayken bile Amelia’ya ihanet etmek istemiyorum. Ama ismi dilimin ucunda. Ağzımdan kaçması an meselesi. “Amelia,” diyorum ve ağzımı acı bir hainlik tadı kaplıyor.

Doktor geri çekilip ayakucumdaki Hemşire Dummel’a

bir şeyler söylüyor. Alçak sesle konuşsalar da rahatsız ve kaygılı olduklarını anlamak zor değil. Sadece birkaç kelime duyabiliyorum. “Odasını arayın.”

Karanlık bir dalga gibi beni suyun altına çekmeye çalışan uykuya elimden geldiğince karşı koysam da sonunda yeniliyorum. Tekrar uyandığımda doktor yanı başımda oturuyor. Serumumu kontrol edip çizelgeme göz atıyor.

“Alice?” Adımı söylüyor ve ardından arkasına doğru sesleniyor. “Uyanıyor.”

Doksan kiloluk bir ağırlık kaldırıyormuş gibi hissediyorum. Görüşüm önce bulanıklaşıyor, sonra keskinleşmeye başlıyor. Odadaki her şey yavaş yavaş yerine oturuyor. Kolumu kaldırmaya çalışıyorum, ama bir şey engelliyor. Bileklerimi yatağa bağlamışlar.

“Alice,” diyor doktor. “Sana verdiğimiz ilaçlar etkisini kaybetmeye başlıyor. Derin bir nefes al. Sakin ol. Güvenli bir yerdesin.”

Başka bir seçeneğim olmadığı için dediğini yapıyorum. Sesi kibar olsa da altında yatan tehdidi duyabiliyorum. *Derin bir nefes al. Sakin ol. Yoksa...* Ayak parmaklarımı büküp bacaklarımı kımıldatıyorum ve kollarım gibi bağlı olmadıklarını anlayınca rahatlıyorum. Damarlarımdaki kan yeniden harekete geçmiş gibi, sanki ağır çekimdeymiş de biri oynat tuşuna basmış gibi hissediyorum.

“Kendini nasıl hissediyorsun?” diye soruyor Doktor Godman.

Etrafıma bakıyorum. Duvarlar bomboş ve yattığım

yatakla Doktor Goodman'ın oturduğu tabure dışında odada hiçbir eşya yok. Duvarın en üst köşesinde küçücük bir pencere var ve oradan sadece bir parça gökyüzü görünüyor. Koyu gri bulutlar toplanmış. İri ve sert yağmur damlaları cama vuruyor.

Donny köşede, kollarını göğsünde birleştirmiş bir vaziyette duvara yaslanmış bekliyor.

"Alice, nasılsın?" diye tekrardan soruyor Doktor Goodman. Psikiyatrist okulunda bu tekniği öğretiyorlar herhalde; cevap alana kadar aynı soruyu sor dur. Beyne basınçlı suyla işkence yapar gibi.

"Susadım." Sesim boğuk çıkıyor ve yangından sonraki kadar olmasa da konuşmak canımı yakıyor. Boğazım tahriş olmuş vaziyette, bu da çok rahatsız hissettiriyor.

"Hemen hallederiz." Daha önce odada olduğunu fark etmediğim bir hemşireye doğru işaret ediyor. Ağzıma küçük bir bardakta su dayıyor ve ben de, "Teşekkürler," diye mırıldanıyorum. Bardağı ağzıma götürdüğünde gözüme koyu renk bir şey çarpıyor. Kırmızı bilekliğe terfi etmişim. Mükemmel.

Suyu yudumlarken vücudumun geri kalanını gözden geçiriyorum ve günlük kıyafetlerimi çıkarıp bana tekrar eski püskü bir önlük giydirdiklerini fark ediyorum. Suyu bitirdiğimde, hemşire sanki tükürecekmişim ya da kendisine bıçak fırlatmaya başlayacakmışım gibi koşar adımlarla yanımdan uzaklaşıyor.

"Ne kadar zamandır burada olduğunu biliyor musun?"

diyor Doktor Goodman. Şimdiye kadar ezberlediğine emin olsam da çizelgemi hâlâ kucağında tutuyor.

Odayı bu kez saat ya da takvim görebilmek için arıyorum, ancak onlar da yok. Sonra gözlerim Donny'ye kayıyor. İki parmağını kaldırıyor. Başta neden barış işareti yapıyor bu diye düşünüyorum, ama sonra anlıyorum. İki. İki gün.

“İki gündür.” Göz ucuyla Donny'nin kafasını salladığını görüyorum. *Saat* diye ağzını oynatıyor. Hemen hatamı örtbas etmeye çalışıyorum. “Demek istediğim, bir iki saattir.”

Doktor Goodman arkasını dönüp Donny'ye bakıyor. “Hepimiz senin için endişelendik, Alice,” diyor, tekrar bana dönerek. “Ne yaptığını hatırlıyor musun? Neden burada olduğunu?”

Gevezelik etmenin bir manasını göremiyorum. İkimiz de ne yaptığımızı biliyoruz. Doktor Goodman'ın amacı beni değerlendirmek, ruhsal denge bozukluğumun şu anki seviyesini ölçüp insan içine çıkabilecek durumda mıyım, değil miyim diye bir karara ulaşmak.

“Saçımı kestim,” diyorum.

“Evet.” Susuyor. Konuşurken boşlukları neden hep benim doldurmamı beklediğini bilmiyorum. “Nedenini anlama yardımcı olmak istiyorum.”

Kafamı yastığa koyup tavana bakıyorum. Keşke yanımda origami kâğıdım olsaydı. Burnum kaşınıyor. Elim istemsizce kaşımak için kalkmaya çalışıyor, ancak bağlar engel oluyor.

Doktor iç çekiyor. “Kendine zarar vermek istediğini

sanmıyorum, Alice. Ancak düşüncesizce görünüşünü değiştirdin ve bazı psikiyatristler bunu sinir krizi olarak sınıflandırıyorlar.”

Ben bunu daha çok sinirlerden *kurtulmak* olarak sınıflandırıyorum, ama bir ses bana çenemi kapalı tutmam gerektiğini söylüyor.

“Yine de görevlilerin gözetimi altında olmadan jilet kullanmak yasak. Bir hasta tehlikeli aletlerle yakalanırsa gerekli önlemlerin alınması zorunludur.”

Doktor başka bir şey saklayıp saklamadığımı soruyor.

Başımı hayır anlamında sallıyorum.

Odama geri dönüp diğer hastalarla birlikte zaman geçirebilecek durumda mıyım diye soruyor.

Başımı evet anlamında sallıyorum.

“Kendini hasta hissediyor musun?” diye soruyor.

Tekrar, başımı hayır anlamında sallıyorum. Midem hafif bulanıyor ve kendimi bir nebze halsiz hissediyorum, ancak bunları hâlâ vücudumda perende atan ilaç miktarına bağlıyorum. Doktor hemşireye beni salmak konusunda bir şeyler söylüyor. Beni odama geri göndermek istiyor, ama haklarımı da kısıtlayacak.

Hemşire bağları çözünce bileklerimin kızaran kısımlarını ovuyorum. Tekerlekli sandalyeye oturmamı öneriyor, ben de beceriksizce oturuyorum. Bacaklarımda hiç derman olmadığından ayakta durabileceğimi sanmıyorum. Donny beni odama kadar götürüyor ve yatağıma yatmama yardım ediyor. Yan yatıp Amelia’nın yatağına bakıyorum. Fare git-

miş ve yatakta yatılmış. Amelia dönmüş olmalı. Acaba jilet yüzünden başı derde girdi mi? Kâğıt hayvanlarımın durduğu şifoniyerime bakıyorum, ama onlar da gitmiş. Origami kâğıtlarım da yok. Gözlerimi kapatıp tortop oluyorum. Zehir gibi bir karanlık sarıyor etrafımı. Bir zamanlar Jason'ın olduğu boşluğu dolduruyor. Boğazımda artık yalnızca kuru, kupkuru toz var. Böyle giderse beni boğmasına izin vereceğim.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Mahalleden bazı çocuklar, polisin Roman'ın cesedini, hâlâ elinde tuttuğu bira kutusuyla birlikte yangından kalan simsiyah enkazın altında bulduğunu söylemişti. Üniformalı adamlar bedenini ceset torbasıyla dışarı taşımışlardı, ancak o kalın plastik bile kızarmış derinin ve mayhoş biranın kokusunu bastıramamıştı. Kötü koku ağaçlara sinmiş, günlerce mahalleden gitmemişti.

Yangından sonraki gün Jason ilk dövmesini yaptırdı. Benzinin kokusu hâlâ tişörtünderken, Tiger Lily adında, sahiplerinin kimlik sormadığı ve karşılığında da müşterilerin iğnelerin temizliğini kontrol etmediği bir dövmeçi dükkânına gittik. Yerler yapış yapıştı ve içerisi sigarayla insanların içtiği diğer şeyler kokuyordu. Hepatitin ve belsoğukluğunun parti yapmak için bulunduğu mekânlara benziyordu.

Jason dövmeçiye para uzatıp ne tür bir dövme istediğini söyledi. Sonra tişörtünü çıkarıp masaya uzandı. Cellie dövme kitaplarını kurcalarken ben bir köşede bekledim. Kolları dövme, iriyarı bir adam Cellie ve bana bira teklif etti. Ben olumsuz manada kafamı salladım, ancak Cellie

kabul etti ve adam ona mini buzdolabından soğuk bir bira uzatınca gülümsedi.

“Teşekkürler.” Birayı adama doğru uzattı. O da aynısını yaptı ve şişeleri birbirine vurdular.

İriyarı adam sarı kaşlarından birini kaldırdı. “Dövme kabinimi görmek ister misin?”

“Önden buyur,” dedi Cellie. Sırtını döndü ve arka odada kaybolana dek adamın peşinden gitti. Ben de peşlerinden gitmeye başladım. Onun için endişeleniyordum.

“Alice.” Jason beni çağırdı.

Gözlerimi Cellie’nin gözden kaybolduğu kapıdan ayırmadan dudağımı ısırdım ve duraksadım.

“Sorun yok, bebeğim. Rahat bırak onu. Gel, elimi tut.” Elini bana uzattı. Tutmadım, ama yakın olabilmek için yanına gittim. İğnenin pembe tenini siyah mürekkebe çevirmesini seyrettim. Yıllar önce, üçümüzün o küçük dolaptaki halini düşündüm. Jason’ın bir yolunu bulup ruhunu o dolaba astığından ve bir daha geri giyinmeyi asla beceremediğinden korktum.

Dövmeci işini bitirdiğinde Jason ayağa kalktı ve omuzlarını esnetip bana dövmesini gösterdi. “Tanrı’nın Emri” kelimeleri Eski İngilizce yazı fontuyla, kürekkemiklerinin tam ortasına yazılmıştı.

Önümüzdeki yıl içinde, Jason daha çok dövme yaptırdı. Hepsi de çıkardığı yangınların ödülleriydi. Belinin altını bir ağaç kümesi kaplıyordu. Bileğinde tek boynuzlu at dövmesi vardı. Tanıdık resimlerin hepsi, sanki bir annenin kolları

gibi, alevlere sarılmış, yangınla iç içeydi.

Jason gizlice inşaatlarda çalışmaya başladı. Oğlunu hapisten çıkarmak için paraya ihtiyacı olan caddenin sonundaki kadından hurda bir Oldsmobile* satın alacak kadar para biriktirmeyi başarmıştı. Araba tam bir külüstürdü ve ne zaman frene bassa tuhaf bir hırıltı çıkarıyordu, ama yine de bize mümkün olabileceğini asla düşünmediğimiz bir özgürlük sağlıyordu. Yaz aylarında bagajı örtü ve içkilerle doldurup nehre inerdik.

Nehir yüz otuz dört kilo metre genişliğinde, balta girmemiş ormanlardan tarım alanlarına kadar olan bölgeyi kaplayan bir akarsu koluydu. Hava yeterince ısındığında, yerliler derme çatma sallarını ve bira soğutucularını toplar, kayalı sahillere akın ederdi. Sahil güvenlik her yaz insanları tehlikeli akıntı için uyarır ve her yaz sarhoş bir çocuk yüzmeye kalkışır ya da kayalıklardan atlayıp boğulurdu.

Jason yere serdiğimiz örtünün üzerine yayıldı ve ben sırtına güneş kremi sürerken karnının üzerine yattı. Elimi, Tanrı'nın Emri dövmesinin harflerinin üzerinde gezdirirken Roman'ın evinde geçirdiğimiz zamanları ve Roman'ın pazar günleri verdiği vaaz sırasında cehennem ateşi gibi indirdiği yumruğunu düşündüm.

“Tanrı’ya inanıyor musun?” diye sordum.

Yüzünü bana çevirdi ve parlak güneşten korunmak için

*Amerikan menşeli bir otomobil markası.(ç.n.)

gözlerini kıstı. “Hayır, hiçbir şeye inanmıyorum. Artık değil.”

Cevabı beni üzdü. “Hiçbir şeye mi?” Kremi sürmeyi bitirdim ve elimi örtüye sildim.

Gözlerinden birini açtı ve bana gülümsedi. “Ehh, belki de *hiçbir şey* dememeliyim.” Bileğimi yakaladı. “Sana ve bana inanıyorum.”

Gözüm suda oynayan Cellie’ye kaydı. Kerevit* arıyordu. Jason yeterince toplarsa onları kaynatacağımızı söylemişti. Suda çığlık atar gibi komik bir ses çıkardıklarını iddia etmişti. Cellie iki tane bulmuştu bile ve onları soğutucuya bıraktı. Bana dönüp el salladı, ancak Jason’la el ele olduğumu görür görmez sevinci söndü. Son zamanlarda her zamankinden daha bir ilgi meraklısıydı. Roman’ın evini ateşe verdiğinden beri bana daha yakın duruyordu. Jason’ın tekrar ortaya çıkmasından ve ona olan yakınlığımdan endişelendiğini sanıyordum. Bazen beni bir köşeye çeker ve ona asla ayrılmayacağımıza dair yıllar önce verdiğim sözümü hatırlatırdı. Onu rahatlatmak için elimden geleni yapardım, saçını okşar ve koluna dokunurdum, ancak artık bana inanmıyormuş gibi hissetmeye başlamıştım. Jason’ın sözleri (*Sana ve bana inanıyorum*) üzücüydü çünkü bizi düşündüğünde Cellie’yi de hesaba katmasını istiyor, hatta buna ihtiyaç duyuyordum.

“Ve Cellie’ye de, değil mi?” diye sordum ona.

Saçlarımı yüzümden okşayarak çekti. “Tabii ki, bebeğim. Sen, ben ve Cellie. Daima.”

*Tatlı su istakozu.(ç.n.)

13

K O M A A L B Ü M Ü

Konuşmak istemiyorum. İnzivadan döneli yirmi dört saat oluyor ve tüm bu süre boyunca odamdan hiç ayrılmadım. Tuvalete gitmek için yerimden kalkmak dışında yaptığım tek şey uyumak ve uyuyamadığımda da yatağa uzanıp yağmurun pencereye çarpışını izlemek oldu. Doktor Goodman odama gelip işbirliği yapmadığımı ve sadece kendimi incittiğimi söylüyor. Çenemi boynuma doğru çekip gözlerimi kapatıyorum. Ne kadar incittiğini hayal bile edemez.

Düşündüğüm gibi, Amelia sessiz odadan dönmüş. Ama eskisi gibi değil artık. Karşımda öylece otururken kaybolmuş gibi görünüyor. Bir parça duman gibi, eski halinden eser yok. O peri enerjisinin köpüğü taşmış ve asidi kaçmış. Bana, içten içe çoktan ölmüş Roman'ın karısı Susan'ı hatırlatıyor. Ben yağmuru izlerken o da beni izliyor. Beni bekliyor, biliyorum, içinde bulunduğum bu şey her neyse çıkmanımı bekliyor. Ama şu anda o gücü kendimde bulamıyorum. Henüz değil. Belki de hiçbir zaman bulamayacağım.

Odaya biri giriyor. Kim olduğuna bakmıyorum. Ne ilgileniyorum ne de merak ediyorum. Ama yavaş, tedirgin adımlarına bakılırsa gelen ne bir hemşire ne bir görevli ne de Doktor Goodman. Onların adımları her zaman kendinden emin ve bir amaca tâbi. Yumuşatıcı kokusu gelen kişiden önce giriyor odaya. Chase hünerli anahtarını kullanarak süper özel arkadaşını kontrole geliyor. Yani beni.

“Buraya giremezsin,” diyor Amelia, ama Chase onu duymazdan geliyor.

Chase yaklaşmış tam önümde duruyor ve böylece bacakları göz hizama geliyor. Bir eli cebindeyken, diğer eli kocaman kulaklıklarını ve iPod’unu tutuyor. Gözlerimi sımsıkı yumup kafamı yastığıma gömüyorum.

“Yeni görünüşüne bayıldım,” diyor. “Bettie Page* gibi olmuşsun.”

Amelia yatağın ucunda homurdanıyor ve bunun yanında gözlerini de devirdiğini hayal edebiliyorum. Kızgın ayak seslerini kapının kapanma sesi takip ediyor. Chase ve ben yalnız kalıyoruz. Bir an için odayı yalnızca cama vuran yağmurun sesi dolduruyor. Keşke çekip gitse.

“Konuşmak istemiyor musun? Sorun değil, seni anlıyorum.” Duraksıyor. Beni incelediğini hissedebiliyorum. “Sadece sana bir şey vermeye geldim. Kız kardeşim de böyle ruh hallerine girerdi. Ben de ona bir albüm yaptım. Genellikle korkunç derecede kötü, seksenlerin gözde parçaları

* Bettie Page: 1950’lerde pin-up ve fetiş resimleriyle popüler olan ABD’li bir model. (ç.n.)

var. Onda işe yaramıştı, yüzünü güldürmüştü.” Teninin benimkine yakınlığını hissediyorum; sıcaklık bir nebze değişiyor ve sonra konforlu kulaklığın soğuk plastiği kulaklarıma değişiyor. “Birileri seni kontrol etmek için odaya gelirse sakla, yeter.” O daha geri çekilmeden müzik başlıyor. Nazikçe bileğimdeki kırmızı bilekliğe dokunuyor. Sonra da gidiyor.

Bir süre müzik dinledikten sonra odada hiçbir hareket olmayınca ve uzun bir süre kimse gelmeyince elimi uzatıp parmaklarımı iPod’un etrafına sarıyorum. Sımsıkı tutup havaya kaldırıyorum ve vücudumda en çok acıyan yerime, göğsüme bastırıyorum. Ekranı bakıp şarkı listesini görmek için geri tuşuna basıyorum. Başlığı “Maya’nın Koma Albümü, Duygusal Çöküntü, Ağlama ve Depresyona Girme Müziği.”

Başka bir şarkı başlıyor ve kapalı kalbimde küçücük bir çatlak oluşuyor. Işık, iğne deliği büyüklüğündeki karanlığa dolmaya başlıyor. Aptal Chase ve onun destansı derecede kötü müzik zevki. Küçük, küçücük bir gülücük dudaklarıma dokunuyor. Sesi çoğaltıyorum ve Styx’in “Come Sail Away” parçasının gölgeleri bastırmasına ve beni şefkatli bir uykunun kollarına çekmesine izin veriyorum.

Ertesi akşam koridorda yürürken bana çevrilen şaşkın bakışları görmezden geliyorum. Maya’nın albümünü saatlerce dinleyerek uykuya daldım ve sonra yine müzikle uyandım. Uyandığımda karnım guruldadı ve üç günün sonunda nihayet yemeğe, birileriyle konuşmaya ve yaşamaya acık-

miştım. Duvardaki saat serbest zamanda olduğumuzu işaret ediyordu. O yüzden kalktım. Chase'in iPod'unu ve kulaklığını cebime atıp odamdan çıktım.

Birkaç adım ötedeki duvarın önünde bekleyen görevliler bana arabanın altındaki patlamaya hazır bir bombaymışım ya da yan evdeki sübyancıymışım gibi bakıyorlar. Parmaklarımı saçlarımin arasından geçirip kapüşonumu kafama çekiyorum.

Ortak alana ulaşıyorum. Hastalar her yere yayılmış; kimisi ileri geri sallanıyor, kimisi yürüyor, kimisi de arkadaşlarıyla oturup oyun oynuyor ya da sohbet ediyor. Siyah bir şapka ve pembe bir saç bulabilmek için odayı tarıyorum. Amelia yok gibi. Ama Chase'i görüyorum. Her zaman surat asıyormuş gibi görünen koltukta oturmuş, *Geleceğe Dönüş* filmini izliyor.

Yanına gidip tam önünde durup televizyon izlemesine engel oluyorum. iPod'u ve kulaklığı çıkarıp kucağına atıyorum. "Müzik zevkin çok boktan."

iPod'u yakalıyor. Yarı rahatlama, yarı mutlulukla gülümsüyor. Yüzünü bana çeviriyor. "Ben de pis ağzın nerede kaldı diyordum." Koltuğa vuruyor. Yanına oturup dizlerimi göğsüme çekiyorum. Ayakkabımdaki kopçalarla oynuyorum. Keşke elimde origami kâğıdım olsaydı, ancak Doktor Goodman hepsini aldı. Onların iyileşmemi engellediğini, kendimi diğerlerinden uzak tutmak ve korumak için onları kullandığını söyledi.

Televizyonda, elektrik patlaması gibi bir patlama olu-

yor ve beyaz saçlı bir adam bağıyor. “Yollar... Gittiğimiz yerde, yollara ihtiyacımız olmayacak.”

“Bu film berbat,” diyorum.

“Şuna bak hele, bugün nasıl da neşeli ve ıslıl ıslıl.”

Islıl ıslıl lafı bana 4 Temmuz şenliğini hatırlatıyor: parlak renkler, Roman’ın alevler içindeki evi ve Jason’ın hastalıklı mutluluğu. Yüzümü ellerime gömüyorum. Kendime engel olamadan ağlamaya başlıyorum ve büyük, yumuşak ve sessiz gözyaşlarım parmaklarımın arasından kayıp kollarıma doğru akıyor.

“Hey.” Chase bana dönüyor. “Hey.” Ellerimi yüzümden çekiyor. “Saçların tekrar uzayacak. Hem biliyorsun ben yeni görüntüne bayıldım; her zaman takvim kızlarını sevmişimdir.”

Kendimi tutmaya çalışsam da dayanamayıp gülümsüyorum. Ama anlamıyor. Saçım için ağlamıyorum ki ben; o sorunlarımın en küçüğü, çölde bir kum tanesi. “Sanırım kontrolden çıkıyorum,” diyorum ve itirafımın doğruluğu beni ürkütüyor.

Hiçbir önemi yokmuş gibi omuz silkiyor. “İnsanlar bunu her zaman yaşıyor, Alice. Burada hepimiz çözülmeye başlıyoruz. Sen sadece bunu en görkemli şekilde yaptın. Aslında bakarsan, kraliçemiz bile olabilirsin,” diye sataşıyor.

Cansız ve mesafeli olsa da gülümsüyorum. “Kontrolden Çıkanlar Kraliçesi mi?”

“Kulağa çok hoş geliyor, değil mi?”

Yüzüm düşüyor ve koyu dalgalar beni tekrar dibe çe-

kiyor. "Hiçbir şey anlayamıyorum artık. O gece avluda, D koğuşuna gittiğimizde, Jason'ı gördüğümü sandım..." Susuyorum. Ona gerisini söyleyemiyorum, çünkü Jason'ın hırslı, suçlu ve kundakçı olduğunu söylemek çok utanç verici, çok onur kırıcı. Hatta her şeye rağmen, yeni öğrendiklerime rağmen hâlâ onu özlemem ve sevmem daha da utanç verici. Onu sadece bir günlüğüne, bir saatliğine, bir dakikalığına görmek için her şeyi yaparım.

"Belki de gördüğün şey acındı," diye öneriyor Chase.

Elimin arkasıyla burnumu siliyorum. "Gerçekten mi?"

"Evet, bence öyleydi. Bazen ben de bir şeyler gördüğümü sanıyorum. Kız kardeşim gibi; ölmesine rağmen onu her yerde, özellikle de burada gördüğümü sanıyorum."

Ağzım açılıyor. Chase, şimdiye dek bana hiç bu kadar şey anlatmamıştı. Kız kardeşi. Maya. Ölmüş mü?

"Kız kardeşin Maya'yı mı?"

Rahatsızca yerinde kıpırdanıyor. "Bana onu hatırlatıyorsun, biliyor musun? Kanadı kırık küçük kuşumu."

Gülümsüyorum. "Hasta piç kurusunun tekisin. Benden 1950'lerin takvim kızları seni cezpt ettiği ve kız kardeşine benzediğim için hoşlanıyorsun, öyle mi?"

O da bana gülümsüyor. "Pis ağzını ve kâğıttan hayvanlara olan düşkünlüğünü unutma lütfen."

"Çok garip bir tipsin."

"Kişi kendinden bilirmiş işi."

İkimiz de susup filme dönüyoruz.

"Sana ihtiyacım yok, biliyorsun değil mi?" Bunu neden

söylediğimi, kelimelerin birdenbire nereden çıktığını hiç bilmiyorum. Bir anda fokurdayıp havaya saçılıyorlar. Hatırladığım kadarıyla Doktor Goodman, diğerlerini kendimden uzaklaştırmak, kimseye çok yaklaşmamak ve başkaları beni incitemeden insanları kırmak gibi anlamsız bir ihtiyacım olduğunu söylemişti. Belki de haklıdır. Belki de ben yarı denizanasıyım ve sahip olduğum tek şey damarlarımda gezen zehirdir.

Chase bana bakmıyor, kafasını bana doğru çevirme lütfunda bile bulunmuyor. “Yanılıyorsun. Ben senin kanatlarının altındaki rüzgârım,” diyor şakalaşarak. Sonra ciddileşiyor. “Hem, senin bana ihtiyacın olmasa da... belki benim sana vardır.”

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Jason'ın sayesinde, Cellie'nin yeni favori uğraşı (yan-
gın çıkarmak dışında) böcek yakalamak olmuştu. Bazen, arı
ve çekirge gibi iki farklı tür yakalardı ve sonra arıyı sinir-
lendirene kadar kavanozu sallayıp kavgalarını izlerdi. O an-
larda, duygusal hayatımın Cellie'den ziyade işkence ettiği
zavallı hayvanlarla daha bağlantılı olduğunu düşünürdüm.

Geceleri ev sessizliğe gömülüp Candy koltuğunda uyu-
ya kaldığında üçümüz gizlice çatıya çıkar, yıldızları seyre-
derdik.

“Ahh, cırcırböceklerini duyabiliyorum!” demişti bir
keresinde Cellie. Kurumuş akçaağacı merdiven gibi kulla-
nıp çatıdan aşağıya indi.

Jason onun coşkısına güldü. Yanımda uzanmış, gök-
yüzüne doğru bakıyordu. Şehirden yükselen hava kirliliği
yıldızların çoğunu gizlese de bazılarını görebiliyorduk ve
Jason bana en parlak yıldızların en güçlüleri olduğunu an-
latıyordu. “Onlar bizim gibi,” demişti; “insanların yarattığı
onca pisliğin içinde parıl parıl parlayan ışıklar.”

Üzerime eğilip, “Seni tekrar bulduğum için öyle mutlu-

yum ki,” dedi. Yüzüme dokundu ve dokunuşunu saçımın her bir telinden parmak uçlarıma kadar her yerimde hissettim.

“Ben de,” diye mırıldandım, parmaklarımla yüzünü keşfe çıkıp sağ kaşının üzerindeki Roman’dan kalan ize hafifçe dokunurken. Yanığını öptüğümde ikimizin de nefesi kesildi.

“Seni bir daha kaybetmeyeceğim,” dedi kaşıma dokunurken. Öyle bir içtenlikle söyledi ki eğer bir gün ayrılırsak bunun onu gerçekten öldürebileceğini hissettim. Cellie’nin arka taraftaki çimenlikte küçük kurbanlarını avlamak için uğraştığını duyabiliyordum. Çatının öbür ucunda olduğumuzdan o bizi göremiyordu. Uyanık gözlerinden korunuyor olmamız bana kendimi güvende ve asi hissettirmişti.

Jason yüzünü saçlarıma gömdü ve kulağımın tam arkasını öptü. Her bir hareketi vücuduma yayılan elektrik akımı gibiydi. Kafasını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Çok güzelsin,” diye fısıldadı. Eli aşağıya kayıp kalçamı kavradı ve beni aramızda en ufak bir ay ışığının bile süzülemeyeceği kadar boşluk kalmayana dek kendine çekti. Ellerim saçlarını avuçlarken onunkiler ince tişörtümün altına girdi. İçimde milyonlarca alev hayat buldu. Aşağıdaki ölü çimenlerden gelen kokudan kavak ağaçlarının rüzgârda çıkardığı uğultuya ve bedeninin bedenim üzerindeki etkisine kadar bütün hislerim uyanmıştı. Onun için yanıp tutuşuyordum. Birbirimize doğru aynı anda hareket edip öpüşmeye başladık. Aynı kaldığımız zamanları kapatmaya, kaybettiğimiz her şeyi yerine koymaya çalışıyor gibiydik. İkimizin de aynı şeyi dü-

şündüğünü biliyordum. Ayrı kaldığımız her an israftı. Dudakları dudaklarımdan ayrılıp hızla çeneme ve boynuma kaydı.

Çatının yanındaki akça ağaç sallanınca depresyon etkisi yarattı. Hemen birbirimizden ayrıldık. Peşinden Cellie'nin sesi geldi. Kendini ağaçtan çatıya doğru çekerken, "Ne kadar yakaladığıma bir bakın," dedi.

Jason sırtı ayağa fırladı. Cellie'nin elini tutup yukarıya doğru çekti. Dirseklerimin üzerinde doğruldum. Cellie ikimizin de nefes nefese olduğunu fark edince gözleri kuşkuyla karardı. "Neler oluyor?"

"Hiçbir şey," dedi Jason beklemeden. "Bana ne yakaladığını göster." Cellie kısık gözleriyle bir süre öylece durduktan sonra beni işaret etti. Jason kavanozu alıp ay ışığının altında incelemeye başladı. "Vay canına," dedi. Kavanozu yere bırakıp bir sigara yaktı. "Bir sürü yakalamışsın." Ona sanki güneşi kementle yakalamış gibi bakıyordu.

Küçük bir çocuğun sanat eserini sunması gibi, Jason'ın ilgisiyle mutluluktan havalara uçuyordu. Jason ona hayvanlarla ne yapacağını sorduğunda, onları sabaha kadar burada bırakacağını ve güneş doğarken sıcaktan kavruluşlarını izleyeceğini söyledi.

Gözlerimiz uykusuzluktan kapanana dek, bir süre daha çatıda kaldık. Bu süre boyunca Cellie dikkatle bizi izleyerek ortamımızda oturdu. Biliyor gibiydi. Ne hissettiğimi; ay ışığı kadar yumuşak ve parlak bir parça mutluluğun içimde kendine yer ettiğini biliyordu. Kesip atmak için sabırsızlanıyordu çünkü.

Çatıdan inip odalarımıza çekildik. Güvenli bir şekilde karşılıklı tek kişilik yataklarımıza yatınca Cellie kızgın ve bağışlamaz bir ifadeyle konuştu. “Seninle sadece oynadığını biliyorsun, değil mi?”

Öyle bir şey bilmiyordum ama yine de sustum. O beni dilim dilim keserken sadece yüzüne baktım.

“Seni ya da beni isteyebileceğine inanıyor olamazsın. Bizim için üzülüyor sadece. Hepsi bu.”

Bana sırtını çevirip duvara doğru döndü. Öfke ve üzüntü vücudumu kaplarken sözleri küçücük umut kırıntımı paramparça ediyordu. Gözlerimin kenarlarında biriken gözyaşları yavaş yavaş akmaya başladı. Burnumu çektim.

Cellie de iç çekip yatağından kalktı. Saçlarıma dokundu. “Ağlama, Allie. Ben varım, yetmez mi?” Yatağına geri gitti ve bir süre dönüp durduktan sonra uykuya daldı.

Yetmiyordu. Yetmeyecekti. Cellie bunu asla anlayamazdı çünkü onun için ben yeterliydim. Yangın çıkarmaktan ve böceklere işkence etmekten başka istediği tek şey bendim. Battaniyemi üzerimden atıp çıplak ayaklarla yavaşça odadan çıktım. Ne olduğunu anlamadan kendimi çatıda buluvermiştim. Kavanoz tam olarak bıraktığı yerde duruyordu. Çekirgeler, sanki yaklaşan sonlarını biliyorlarmış ve bu yüzden de son kez şarkılarını söylemek istiyorlarmış gibi, neredeyse ümitsizce cırıldıyorlardı. Son bir şarkı...

Kavanozu yerden alıp evin hemen bitişiğindeki, dalları kurumuş, ölmek üzere olan akça ağacın yanına varana kadar birkaç adım ilerledim. Kapağı açtım ve çekirgeleri dalların

en sık olduğu yere boşalttım. *Cellie sinirden kuduracak,* diye geçirdim içinden.

Tam içeriye girmek üzereyken belli belirsiz bir mi-yavlama sesiyle durdum. Nereden geldiğini bulana kadar aradım. Evin çatlak sarı boyasının üzerine doğru uzanan çalılıkların arasında küçücük, uzun tüylü yavru bir kedi duruyordu. Kucağıma alıp koyu gözlerinin içine baktım. Yaralı ve pireliydi. Şirinden ziyade sabıkalı gibi görünüyordu. Ama benimdi. Evin arkasında, çayırılığın öte tarafında, Jason dışında kimsenin kullanmadığı bir alet edevat odası vardı. Onun kimseye söylemeyeceğini biliyordum. Yavru kediyi kucağıma alıp kuru çimenlikten geçtim ve odaya girdim. Ortalıkta ona zarar verecek bir şey olmadığına emin olduğumda yavruyu oraya bıraktım. Yanında daha fazla kalabilmeyi, yanıma kıvrılmasına izin vermeyi ve birlikte uykuya dalabilmeyi istiyordum, ancak Cellie bekliyordu.

O gece rüyamda, çekirgeleri görmeye ve kedilerin yumuşak mırıltılarını duymaya çalıştım. Ama tek gördüğüm Cellie'ydi. Cellie ve onun korkunç sevgisi.

14

DOKTORUN ODASI

Chase ile bir süre daha, huzurlu bir sessizlik içinde film izlemeye devam ediyoruz. Hangi arada olduğunu bilmiyorum, ancak eli elimi buluyor. Donny, Doktor Goodman'la yüz yüze gerçekleşecek seansım için beni almaya geldiğinde de bu şekilde, el ele oturuyoruz. Peşinden gidiyorum ve o yürürken sallanan yelesini izliyorum. Odaya vardığımızda Donny benim yerime kapıyı çalıyor, Doktor Goodman da hemen açıyor. Sıcacık gülümsüyor ve gözlüklerini burnundan yukarı doğru itiyor. "Tam zamanında."

Sanki başka bir seçeneğim var. Kapüşonum hâlâ yüzümü örterken, ellerim cebimde odasına giriyorum. Gözüm masasının üstündeki origami kâğıtlarıma ve plastik kilitli bir poşetin içindeki hayvanlarıma çarpıyor.

"Tekrar hoş geldin." Her zamanki yerlerimizi işaret ediyor. Sandalyeye kıvrılırken kâğıtların ellerimin arasında olabilmesini diliyorum. "Kendini nasıl hissediyorsun, Alice?"

Kendimi nasıl hissediyorum? Çetrefilli bir soru. Nasıl cevaplasam bilemiyorum. Kapkara hüzünden amansız umuda kadar farklılık gösteren hislerim arasından seçim yapıyorum. “Daha iyiyim,” diye yalan söylüyorum. Daha kötü de değilim. Sadece aynıyım.

Bacak bacak üstüne atıp sarı not defterine uzanıyor. “Neler olduğundan, seni saçlarını kesme noktasına neyin getirdiğinden bahsetmek istiyorum.”

Omuz silkiyorum. “Yenilik yapmak istedim.”

Dikkatle beni inceliyor. “Düşüncesiz bir hareketti, sence de öyle değil mi?”

Sorusunu duymazdan geliyorum. “Bana bir parça origami kâğıdı verebilir misin?” Kâğıdın dümdüz yüzeyini ve keskin kenarlarını sabırsızlıkla beklerken ellerimi ovuyorum.

“Zamanı gelince, Alice. Şu anda odaklanmanı istiyorum.”

Yumruğumu sıkıyorum.

“Hadi, bu olaya neyin sebep olduğunu konuşalım. Jason’ın cenaze törenine katıldın, öyle değil mi? Nasıl geçti?”

“Tören falan yoktu.” Sadece mezarcı ve toprak yığını vardı.

Not defterine bir şeyler yazıyor. “Senin ve Sara’nın dışında kimse geldi mi?”

“Hayır.” Pencereden çelik tellere ve gri sise bakıyorum. “Sara bile gelmedi.”

“Sara seninle gelmedi mi?” Şaşıyor.

“Girişe park etti. Ondan arabada beklemesini istedim.”

İç çekip kalemını defterin üzerine bırakıyor. “Ne düşündüğümü bilmek istiyor musun? O gün bir şey olduğunu, çok önemli bir şey olduğunu düşünüyorum. Belki de unutmaya çalıştığın bir şeyi tekrar hatırladın. Hafızan ne durumda, Alice?”

Köşeleri karanlık ve bulutlu. “Bilmem.”

Öne doğru eğiliyor. “Cenazede bir şey mi oldu, Alice?”

“Emin değilim.” Her zaman endişeli olan bakışlarının altında parçalandığını, çöktüğümü hissediyorum.

“Bana izin verirsen, sana yardım edebilirim.”

Edebileceğini sanmıyorum. Kimsenin edebileceğini sanmıyorum. Belki de buraya aitimdir. Belki de bu benim cezamdır. *O kadar kötü birini nasıl sevebildim?* Şüphe içimi kaplıyor ve damarlarımı dolduruyor. Hayır, hiç kimse bana yardım edemez. Gözlerimi ovuyorum. “Odama geri dönebilir miyim artık? Yorgunum.”

Arkasına yaslanarak soğukkanlılıkla beni süzüyor. “Ne zaman istersen gidebilirsin.”

Sandalyeden kalkıp avuçlarımı önlüğüme siliyorum. Kapıya varınca beni durduruyor. “Alice.” Arkamı dönüyorum. İki tane bardak uzatıyor. Yanına gidip bardakları elinden alıyorum. Beyaz gece ilaçları daha da uykumu getiriyor. Onları ne zaman içsem, uyanınca kafa karışıklığı ve mide bulantısı hissediyorum, kendime nerede ve kim olduğumu

tekrar hatırlatmam gerekiyor. Bir hamlede ilacı ağzıma atıyorum. Normalde dilimin altında saklarım ama bu kez suyla beraber yutuyorum. Sabah hiçbir şey hatırlamamaya itirazım yok. Çünkü amacım bu zaten. Bu gece, her şeyi unutmak istiyorum.

Ben odama dönene kadar Amelia çoktan uyumuş. Bu aralar çok fazla uyuyor. Uyumadığında ise mesafeli. Jilet konusunda bana kızgın olduğunu düşündüğümünden onunla konuşmaya çekiniyorum. Yatağıma yatıp camdan dışarıyı seyre diyorum. Parlak ve cam gibi suratıyla dolunay çıkmış. Keşke ona doğru uluyabilsem.

“Sence neden burada?” diye soruyor Chase, köşedeki tombul, sarışın kızı işaret ederek. Günlerden pazartesi. Dağıtımamdan dört gün sonrası. Hâlâ kırmızı bileklikliyim, eski püskü önlükleri giymem gerekiyor ve Amelia’yla arayı düzeltemedim. Birbirimizin yörüngesindeymişiz gibi, aynı alanı paylaşıyoruz, ancak hiçbir etkileşimde bulunmuyoruz. Chase ise yanımdan bir dakika ayrılmıyor.

Stajyer sosyal hizmetler görevlilerinden biri bizi eğlence odasına doğru yönlendiriyor. Kolaj yapmamız gerekirken, Chase ve ben oyun oynuyoruz. İnsanların neden Vahşi Ada’ya yatırıldığını bulmaya çalışıyoruz. Şimdiye kadar bir baltalı katilimiz, bir tuvalet bozucumuz ve bir de yatağının altında tükürük dolu kavanoz saklayan dengesizimiz oldu.

Chase bugün nedense bedensel işlevlere ayrı bir ilgi duyuyor.

Yanağımın iç kısmını ısıırıyorum ve tombul, sarışın kız hakkında bir hipotez bulmaya çalışıyorum. “Bilemiyorum. Oldukça normal görünüyor.” Plastik makasımla dergideki modelin gözlerini kesiyorum. “Tabii görünüş yanıltıcı olabilir... Buldum! Eminim sürekli kusuyordur.” İddiamı daha da vurgulamak için parmağımı boğazıma kadar sokuyorum.

“Hayır. Tamamen yanlış noktadasın. Zaten ortada olana bakıyorsun. Görünmeyeni görmen lazım. Kız resmen ben cinsel sapığım diye bağılıyor.”

“Cinsel sapık mı?” Kafamı yana doğru eğiyorum.

“Evet, bilirsin işte...” İmalı imalı kaşlarını oynatıyor.

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, ama Chase’in iriyarı oda arkadaşı dikkatimi dağıtıyor. Yanımızdaki masada oturmuş sessizce kolajına bir şeyler fısıldıyor. Sesini yükseltiyor, masaya yumruğunu vurup, “Lanet olası çatal-lardan nefret ediyorum,” diyor. Görevlilerden biri yanına gelip sakinleşmesi için elini omzuna koyuyor. Bir süre daha izledikten sonra dergiden kestiğim gözleri kendi kolajıma yapıştırmaya devam ediyorum.

“Berbat olmuş.” Chase kolajımı işaret ediyor. Kocaman gözleri şaşı bakan bir kadın suratı yapmışım. Şizofren bir Picasso tablosu gibi duruyor ve bu durum, tabii ki içimden, beni güldürüyor.

Yapmacık ve tatlı bir şekilde gülümsüyorum. “Senin için yaptım.” Resmi Chase’e uzatıyorum.

Kahkaha atıyor ve tam bir şey söyleyecekken sözü kesiliyor.

“Alice ve Chase. En sevdiğim hastalarım nasıllarmış bakalım?” Doktor Goodman, elleri cebinde önümüzde dikiliyor.

Chase sandalyesinde dikleşip göz teması kurmaktan kaçınıyor. “İbne,” diye fısıldıyor. Chase’in Doktor Goodman’la sorunu ne ki? Adamdan ciddi anlamda nefret ediyor.

“Affedersin, Chase. Seni duyamadım.”

“İyi be, ne olsun dedim.”

Doktor bana dönerek Chase’i saf dışı bırakıyor. Kola-jımın yansıması gözlük camlarında parlıyor. “Alice, bu akşam her zamanki birebir seansımızı yapamayacağız. Buluşacağız, ancak Sara ve avukatın da bazı konuları konuşmak için orada olacağından yalnız olmayacağız. Donny sana yolu gösterir. Ama bu akşam birebir konuşamayacağımızdan, gelip öncesinde konuşmak istediğin bir şey var mı diye bakmak istedim.”

Doktor Goodman’la göz teması kurmamaya dikkat ederek başımı sallıyorum. “Daha sonra görüşürüz,” diyorum. Kolajıma son bir kez uzun uzadıya baktıktan sonra başkasınıninkine geçiyor.

Chase Doktor Goodman’ın arkasından bakıyor. “Neydi şimdi bu?”

“Bilmiyorum, ilgilenmiyorum da.”

Chase’in daha sorusu varmış gibi görünüyor, ancak tar-

tışma havamda olmadığımından iyi doktor hakkında daha fazla konuşmak istemiyorum. Ve Chase'in dikkatini dağıtmaya karar veriyorum. "Bana bir sırrını ver," diyorum.

Gözleri önce şaşkınlıkla titriyor, fakat sonra bakışı yumuşuyor. Yumruğunu açıyor. Bütün merakı geçmiş gibi görünüyor. İşe yaradı. Bana isteksizce gülümsüyor. "Sır mı?"

Neden bilmiyorum, ama avuçlarım terlemeye başlıyor. Önlüğüme siliyorum. "Evet, bana buradakilerin bilmediği bir şey söyle."

Bir süre sorumun üzerinde düşünüyor ve dalgınlıkla yutkunurken âdemelması aşağıya yukarıya hareket ediyor. "Şimdi, beyzbolda çok iyiyim mesela."

"Çok mütevazısın da." İğneleyici konuştuğum için hemen pişman oluyorum. "Özür dilerim," diyorum.

Lafım ona hiç dokunmamış gibi başıyla onaylıyor. "Profesyonel oynayabilirdim."

"Ne oldu, peki?"

Parmağını etrafta döndürerek hastaneyi ima ediyor.

Ne diyeceğimi bilemeden yanağımın iç kısmını ısırtıyorum. "Eminim çoğu beyzbol oyuncusunun sabıka kaydı vardır." Teselli etmek için söylüyorum ama ortaya tamamen yanlış bir şey olarak ıkıyor. Kulağa sanki ağzından laf almaya çalışıyormuşum gibi geliyor. Belki de bilinçaltımda bunu yapmaya çalışıyorumdur.

Ağzı hayretle açılıp kapanıyor. *Bilmiyorum sanıyordu.* Üzüntüyle kafasını öne eğdiğinde patavatsızlığımdan daha

da utanıyorum. “Evet, eminim vardır,” diyor belli belirsiz duyulan sesiyle. Üzüntüsünü üzerinden atıp bana o her zamanki gülüşüyle gülümsüyor. “Sıra sende. Sen de bana bir sırrını ver.”

Onu reddetmek adil olmaz. “Okyanusu hiç görmedim.”

İnanamayarak homurdanıyor. “Kıyıdan sadece iki saat kadar uzağız. Sahile hiç inmedin mi yani?”

Kafamı sallıyorum. Bir keresinde Jason, Cellie ve ben sahile gitmek için okulu asmıştık, ancak oraya varamadık. Eğer o gün kıyıya ulaşabilseydik her şey ne kadar farklı olurdu diye düşünmekten kendimi alamıyorum. Bana bir sır daha vermesini istiyorum, ancak bu kez daha belirgin bir şey soruyorum. En çok neyden korktuğunu bilmek istiyorum.

Parmaklarıyla masayı sıkıca kavırıyor. “Kendimi...” Yutkunuyor ve sonra boğazını temizliyor. Tekrar konuştuğunda, sesi kulağa ağzının içi macun doluymuş gibi geliyor. “Kendimi asla affedememekten korkuyorum.”

Bu şekilde devam ediyoruz. Birbirimize korkularımızı sıralıyoruz. Ancak üstelemiyoruz ve nedenini, niçinini sormuyoruz. Bu yüzden daha rahat konuşabiliyoruz. Yüzeysel şeyleri paylaşıp daha karanlık şeylerin etrafında lafı dolandırıyoruz. Dikkatlice, Chase’in Vahşi Ada’da olmasının asıl sebebi ve benim Cellie’den intikam almak için gerçek planının ne olduğunu gibi konulardan uzak duruyoruz.

Stajyer sosyal hizmetler görevlisi ellerini çırpıp konuşmaya başlıyor. Ortaya çıkardığımız işler için bizi alkışlıyor

ve onunla geçirdiğimiz zamanı yararlı bulduğumuzu umduğunu söylüyor.

Etrafı toparlamaya başladığımızda Chase'ın elleri benimkileri durduruyor. "Onu saklamama izin vereceksin herhalde, ha?" Gözleri korkunç kolajıma doğru kayıyor.

Kâğıt parçasına, kadının küçücük yüzüne ve fazla iri gözlerine; aslında başka bir yüze ait olan gözlere bakıyorum. Başımı sallıyorum. "Çok çirkin oldu."

Kendisini hayal kırıklığına uğratmışım gibi bakıyor bana. "Gönül kimi severse, güzel odur lafını hiç mi duymadın sen?"

Şairliğinin komedyenliğinden daha kötü olduğunu söylemek istiyorum ona. Ancak çok içten görüldüğü için bir şey demesem de kolajı Chase'e vermiyorum. Onun yerine büzüştürüp çöpe atıyorum.

O ne derse desin işin doğrusu ortada. Resim çok çirkin ve dünyada yeterince çirkinlik var.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

“Onu asla bulamayacaksın.” Cellie kıyıda, benimle alay edip gülümsüyordu. Nehir suyunun her bir vuruşunda iğrenç neşesini hissediyordum. Ben yüzeyde kalmaya çalışırken dalgalar yüzüme çarpıyordu. Yukarıda, güneş daha yeni doğuyor ve gri gökyüzünü pembe ve turuncunun tonlarına boyuyordu.

Jason kıyıda, Cellie'nin yanında durdu. “Ne halt yedin sen?” dedi. Kızgındı; şimdiye kadar gördüğümünden çok daha kızgındı. Boynundaki damarlar belirginleşmişti ve çenesindeki kaslardan biri atıyordu.

Nefesimi tutup tekrar suyun altına daldım. O kadar soğuktu ki dişlerim birbirlerine çarpmaktan acımaya başlamıştı ve artık bacaklarımı hissetmiyordum. Yine de vücudumu aşağıya doğru çekip hızlıca kumlu dibi aramaya koyuldum. Cellie gittikçe kötüleşiyordu ve son zamanlardaki tüm öfkesi, kargaşası ve deliliği bana karşıydı. Nedenini bilmiyormuş gibi davranıyordum, ama biliyordum. Jason ve ben sevgili oluyoruz diye sinirleniyordu. Jason'la ne kadar yakınlaşırsak, Cellie de o kadar dengesizleşiyordu.

Dalarken sarf ettiğim çaba yüzünden bedenim mi yoksa kalbim mi daha çok acıyordu, kestiremiyordum.

Nefesim tükenene dek suyun altında kaldım. Gözlerim kirli suyla yansa da bir saniye bile kırpmadan, oraya ait olmayan şeyi aramaya devam ettim. Akciğerlerim yanmaya ve içindeki karbondioksit dışarı çıkmak için yalvarmaya başladı. Yukarıya çıkmak zorundaydım artık. Suyun üstüne çıkınca derin bir nefes aldım. Jason kafasını salladı ve dalgalar postallarına çarpacak kadar nehrin kıyısına gelip diz çöktü. Bir sigara yakıp beni dikkatle izledi.

“Lütfen bana yardım et,” diye bağırdım, ardından neredeyse beni boğacak kadar su doldu ağızma. Vücudum yorulmaya başlıyor ve o güne, lisenin ikinci yılının ilk gününe özel giydiğim mavi elbisem bacaklarıma dolanıp beni dibe çekmeye çalışıyordu.

“Anlamsız işlerle uğraşma. Bulamayacağını biliyorsun,” dedi Jason. Yine de sigarasını söndürdü, ayakkabılarını ve gömleğini çıkarıp peşimden suya girdi.

“O haklı, Alice. Asla bulamayacaksın,” diye sataştı Celie. Yardım etmek için kılını bile kıpırdatmadan öylece sahilde oturup solgun ayak parmaklarıyla kumda oynuyordu.

Jason bana doğru yüzerken tekrar dibe daldım. Onu beklerken harcayacak zamanım yoktu benim. Bulanık suda görmek çok zor olduğundan ellerimle bulmaya çalıştım. Başka bir kayaya uzanınca, elime soğuk taş yüzeyi yerine yumuşak bir çuval değdi. İçimin ferahlaması ne kadar aniyse bir o kadar da geçiciydi. Çok uzun sürdü. Çok fazla za-

man geçti. Yine de, sırf aradığım şeyin bu olduğuna emin olmak için çuvala uzanıp almaya çalıştım.

Yüzeye doğru yüzerken çuvalı da peşimden çektim. İnsanı hasta edecek derecede ağırdı. “Bulдум,” diye bağırdım. Ağzı ince bir iple bağlanmıştı. Uyuşmuş parmaklarım ile düğümleri çözmeye çalışıyordum, ancak hem suyun üstüne kalmak hem de ipi çözmek çok zordu. Çuvalı havada tutmaya çalışırken başım bir ya da iki kez suyun altına girdi.

“Kendini de boğacaksın.” Jason beni kalçalarımın altına yakaladı ve bacaklarımı beline doladı. “Tuttum seni.” Dişlerim titrerken, bizi kıyıya doğru götürdüğü sırada düğümleri çözmeye devam ettim. Ayağımızın yere değebileceği kısma ulaşınca yürümeye başladı. Üstünden inmeye çalıştım ama bırakmadı. “Hayır,” dedi. “Bana tutunmaya devam et, bebeğim.”

Beni karaya bırakıncaya kadar üç düğümden ikisini çözmüştüm bile. Sonuncusunu açarken ellerim titredi. Titremenin soğuk suya olan bir tepki mi yoksa çuvalın içinde ne bulacağımı bilmeme verdiğim bir yanıt mı olduğunu bilemiyordum. Son düğümden de kolayca açıldı.

Jason bir köşeye attığı gömleğinin cebinden sigara paketini aldı. Bir tane çıkarıp yaktı.

Çuvalı açtım ve elimi içine uzattım. Parmaklarım sırlıklam tüy yığınıyla buluştu. Ne bir hareket ne de bir yaşam belirtisi vardı. Çok geç kalmıştım. Yumak topunu dışarıya çektim. Neredeyse bir yıl önce bulup Candy’nin alet edevat odasında sakladığım yumuşacık, uzun tüylü kedim avuçlarımin arasında küçücük görünüyordu.

“Olamaz.” Kediye göğsüme bastırıp yanağımı kafasına dayadım. Hıçkırıkları vücudumu sarsıyordu. Onu canlı bulmayı beklemiyordum, ama yine de içimde bir umut vardı.

Cellie arkamda kişniyordu. “Zavallı Alice. Kedicinin çok can çekmişti.”

Jason gömleğini geri giydi. “Yaptığın şey gerçekten çok acımasızca, Cellie. Ne olurdu kediyi besleseydi yani?”

Cellie’nin ifadesi değişip eski bir kitabın sayfaları gibi sarardı. Alt dudağı titredi. “Özür dilerim. Şaka yapmak istemiştım. Özür dilerim.” Kollarını göğsünde birleştirdi. “Lütfen bana kızma. Çok üzgünüm.”

İleri geri sallanıyordum. Bir elimle kediyi göğsümde tutarken diğeriyle yumuşak kumu eşelemeye başladım. Cellie omzuma dokundu. “Sakın bana dokunma,” diye bağırp bir avuç kumu yüzüne fırlattım. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadığım için donakalmıştı. Yüzündeki şaşkın ifade bile öfkemi unutmama yeterliydi. Ama o anda içimde bir şeyler kopmuştu ve çıldırmış gibiydim. Sendeleterek ayağa kalktım. Avuç avuç kumu Cellie’nin üzerine fırlattım. Tüm o sürede, kediyi bir an bile kucağımdan bırakmadan, canımı canına katabilmeyi dileyerek kalbime doğru bastırdım. “Her şeyi mahvediyorsun. Senden nefret ediyorum. Beni de mahvediyorsun,” diye bağırarak Cellie’ye doğru kum fırlatmaya devam ettim.

Cellie, gözlerini elleriyle kapatarak geri çekilmeye başladı. “Üzgünüm dedim ya, Allie.” Ama değildi. Özrünün sahte olduğunu biliyordum. Anlamsızdı. Boş laftı.

Jason beni belimden yakaladı. Bir süre karşı koymaya çalışsam da ona döndüm ve omzunda ağladım. “Beni mahvediyor!”

“Şişşt,” dedi Jason, parmakları ıslak saçlarımı okşuyordu. “Cellie, gitsen iyi olacak.”

“Beni gönderme, Allie.” Tekrar omzuma dokundu, ancak kendimi geri çekip bedenimi Jason’ın bedenine bastırdım.

“Sana başka bir kedi bulacağım,” diye fısıldadı Jason.

Cellie sahil boyunca koşup ormanın içine doğru gözden kaybolurken ayağının altındaki kumun hışırtısı duyuluyordu.

Hem kum hem de keder tüm vücuduma yayılmıştı. Gözyaşlarım durmayınca Jason yere oturdu ve beni de kucağına alıp ileri geri salladı. Tüm zaman boyunca, bütün pürüzlerimi düzeltmeye çalışırcasına saçlarımı okşadı ve nabzıma dokundu. Yüzümdeki suyu yaladı ve dudaklarımdaki kirli nehir damlalarını emdi.

Kediyi nehir yatağının yanındaki ormana gömdük. Sırlıklam kıyafetlerimiz hareketlerimizi kısıtlasa da üstesinden geldik. Mavi elbisem mahvolmuştu. Ama umursamadım. Zaten bir daha asla giyemezdim. Bundan böyle o günün acı bir hatırası olacaktı.

İşimiz bittiğinde, Jason’la el ele çıktık ormandan. Onun nerede başlayıp benim nerede bittiğimi bilmiyordum. O anda üç önemli şeyi fark ettim. Birincisi, onu ateş gibi se-

viyordum; sıcak, parlak ve hatta biraz da tehlikeli. İkincisi. onu Cellie'yi sevdiğimden daha çok seviyordum. Üçüncüsü, Cellie kediye öldürdüğü gibi günün birinde beni de öldürmeye çalışabilirdi.

15

SUÇ ORTAĞI

Akşam yemeğinden hemen sonra, saat tam altı otuzda, Donny beni almaya geliyor. Koridorun en sonuna kadar, Doktor Goodman'ın odasını da geçerek toplantı salonunun olduğu yere doğru yürüyoruz. Daha önce bu odaya hiç girmedim. İçerisi küçük ve penceresiz. En uç duvardaki kaloriferden tıslama ve şırıltı sesi geliyor. Donny de peşimden içeriye girerek kapının yanında dikiliyor.

Sara ve Doktor Goodman çoktan gelmiş. Yanlarında, daha önce hiç görmediğim, kırıxık takımından dağınık saçlarına kadar tertipsizliğin vücut bulduğu bir adam oturuyor. Üçü de aynı tarafta. Karşılarında, bana ait olduğunu düşündüğüm tek bir sandalye duruyor. Hemşire Dummel bir köşede, ayakta bekliyor. Formasının ön cebinde ucu kapalı bir şırınga görünüyor, elindeyse başparmağını çağrı tuşunun üstünde tuttuğu bir telsiz duruyor. Neticede oda oldukça kalabalık. Diğerlerinin üzerimdeki bakışlarını boynuma geçirilmiş bir kement gibi hissediyorum.

“Alice.” Sara ayağa kalkıp gülümsüyor. Kollarını açıyor ve ben de ona doğru hareket ediyorum, ancak Doktor Goodman oturmasını işaret edince onu dinliyor. Doktora kaşlarımı çatıyorum. Sara her zamankinden daha endişeli, daha gergin görünüyor.

“Otursana, Alice,” diyor Doktor Goodman.

Sandalyeyi oturmak için çekince ayakları zemine sürüyor.

“Başlamadan önce, toplantımız için geçerli birkaç kuralı belirtmek istiyorum. Konuklarımızın güvenliği ve emniyeti için dokunmak yok. Bu toplantının herhangi bir anda, herhangi birimiz için tehlikeli olduğunu düşünürsem şayet o anda bitiririz ve hepimizin daha uygun olduğu başka bir zamana erteleriz. Bu arada, bilginiz olsun, bu konuyu tartışmanın henüz erken olduğunu düşünüyorum. Ancak Alice, avukatın –Doktor Goodman, Sara’nın yanında oturan adamı işaret ediyor– konunun acil olduğunu düşündüğünden toplantıya izin verdim. Kurallar anlaşıldı, değil mi?”

Ben ve diğer herkes, hatta Hemşire Dummel bile başıyla onaylıyor.

“Harika.” Doktor Goodman parmak uçlarını birleştiriyor. “Alice, mahkemenin atadığı avukatın Robert Cohen’i hatırlıyor musun?”

Cohen’e hafifçe gülümsüyorum. “Özür dilerim, sizi hatırlamıyorum.”

Cohen sıkmam için elini uzatıyor. Gözlerim Doktor Goodman’a kayınca elini geri çekip saçlarının arasından ge-

çiriyor. “Hastanede tanışmıştık,” diye, sanki hafızamı canlandırmasını umarak aceleyle hatırlatıyor.

Doktor Goodman benim yerime cevaplıyor. “Alice hastanede kaldığı zamanı pek anımsamıyor. Buradaki tedavisinin bir bölümü de anılarını tekrar kazanmasına yardımcı olmak aslında.”

Cohen anlayışla başını sallıyor. “Evet, şey, tedavin iyi gidiyor gibi görünüyor.” Omuzlarındaki yanıklar istemsizce kaşınmaya başlıyor ve tişörtümün altından onları kaşımamak için kendimi zor tutuyorum. Kalorifer yanmaya başlayınca Cohen’in üst dudağında ter damlaları oluşuyor. Masanın üzerinde, tam önünde duran evrak çantasının altın rengi kilidini açıyor. “Neyse, işimize dönsek iyi olacak.” Bir deste kâğıt çıkarıyor. “Bölge savcısı davan için oldukça cömert bir teklif yaptı.” Kâğıtları bana doğru uzatıyor.

Alıp önüme çekiyorum. Ama bakışlarım şaşkın. “Anlayamadım.”

“Tabii, şey.” Cohen sandalyesinde kıvranıyor. Cebinden lekeli bir mendil çıkarıp alındaki teri siliyor. “Özür dilerim. Açıklama olayını batırdım san...”

Doktor Goodman sözünü kesiyor. “Bay Cohen’in demek istediği, Alice, yakın zamanda davanda bazı gelişmelerin olduğu. Bay Cohen, senin için bölge savcısıyla bir itiraf pazarlığı* ayarlamaya çalışıyordu ve sonunda bugün anlaşmaya vardılar.”

“Peki,” diyorum.

*Bir suçlunun suçunu itiraf ederek alacağı ceza indirim (ç.n.)

“Ne yazık ki, anlaşmanın süresi kısıtlı. Bu nedenle hemen bu akşam buluşmamız gerekti.”

“Aynen, teşekkürler,” diyor Cohen. “Evet, itiraf pazarlığı. Bunun senin için kaçırılmaz bir fırsat olduğunu düşünüyorum, Alice. En iyi tarafı da hapse girmek zorunda olmaman. Mahkûmiyetin burada, Vahşi Ada’da olacak ve bunu bir yargıç ya da jüri yerine doktorların belirleyecek.”

Kâğıttaki kelimelerin üstünden parmağımla geçiyorum. Anlayamadığım adli bir dilde yazılmış satırlar birbirlerine karışıyor. Parmağım kısaltmalardan birinin üstünde duruyor. “ADYOHG ne demek?”

Cohen’in üst dudağında daha çok ter damlası birikiyor ve ağzı kelimeleri neredeyse yutuyor. “ADYOHG huku ki bir terimdir ve sanığın, yani *senin*, akli ya da psikolojik durumu nedeniyle yaptıklarından sorumlu olamayacağı anlamına gelir. Eh, sen de o gece olanları hatırlamadığından sağlam bir ADYOHG vakamız var.”

Huzursuzca nefes alıyorum. Neden laf ebeliği yapıyor? “Peki, ADYOHG tam olarak ne demek oluyor?” Dudaklarımı yalıyorum ve dikkatle Cohen’e bakıyorum.

Cohen konuşmadan evvel bir müddet duruyor. “ADYOHG, akli dengesi yerinde olmadığından hüküm giyemez, demek oluyor.”

Kâğıtları sanki elimi yakacaklarmış gibi kendimden uzağa itiyorum.

Cohen onları tam masadan kaymak üzereyken, elini bir kâğıt ağırlığı gibi üstlerine koyarak durduruyor.

“Ben deli değilim.”

Cohen kekeliyor ve yüzü kızarıp bozarıyor.

“Alice, bence itiraf pazarlığını bir düşünmelisin,” diye atlıyor Doktor Goodman.

Düşünmek mi? Nasıl yaparım? Lisedeki ilk yılımda, İngilizce dersinde *Cadı Kazanı*’nı okumuştuk. Şey, aslında ben okumadım. Winona Ryder’ın oynadığı filmini izledim. Son sahnelerden birinde, John Proctor büyücülükten hüküm giymişti ve itiraf dilekçesi imzalamayı düşünüyordu. Şaniyla ve her şeyin nasıl elinden alındığıyla ilgili büyük bir konuşma yapmıştı ve “Bırakın bari adım kalsın!” diye haykırmıştı. Şu an *o kadar* John Proctor’um ki...

“Hayır,” diyorum istifimi bozmadan.

“Hayır mı?” Doktor Goodman kaşlarını çatıyor.

“Ne deli olduğumu savunurum ne de itiraf pazarlığını imzalarım.”

“Alice, bunun gerçekten de senin yararına olduğuna inanıyorum,” diye devam ediyor Doktor Goodman.

“Ben öyle olduğunu sanmıyorum.” Üsteliyorum.

Cohen endişeyle etrafına bakınıyor. Donny bir adım ileriye geliyor, ancak Doktor Goodman onu eliyle durduruyor.

“Lütfen, Alice.” Sara yumuşacık, alçak bir tonla konuşunca sesi beni delip geçiyor. Sandalyeme yığılıyorum. Sara kâğıtları bana doğru uzatıyor. Tam onları elinden alacakken, elini benimkinin üzerine koyuyor. Ellerine, belki de benim olabilecek olan hayatı yaşayan ellerine bakıyorum. Tırnakları tertemiz ve hiçbir kusuru olmayan teni tamamen

pürüzsüz. Doktor Goodman sandalyesinde dikleşiyor, ancak önceden olduğu gibi Sara'nın ellerini durdurmak için bir şey yapmıyor. "Hepsini oku," diyor Sara. Bunu benden isteyen kişi o olduğu için okuyorum. Çünkü başka bir hayatta ben o olabilirdim.

İtiraf pazarlığının tamamını okumam yirmi dakikamı alıyor ve okuduğumun çoğunu da anlamıyorum. Tabii ki Cellie'nin de adı geçiyor. *Suç ortağı, kaza eseri ve habersiz* gibi kelimeler havada uçuşuyor. Cohen böyle terlemeye devam ederse yakında susuzluktan kuruyacak. Arada sırada kafamı kaldırıp bakıyorum. Sara ve Doktor Goodman beni yakından izliyor. İmzamı bekleyen boş bir çizginin olduğu son sayfaya geliyorum. Bölge savcısı çoktan imzalamış. Gözlerim dolup, her şey bulanıklaşana kadar dikkatle bakıyorum kâğıda.

Sara elimi sıkıyor. "Bence böylesi daha iyi," diyor. "Artık her şeyi geride bırakıp iyileşmeye odaklanabilirsin. Yakında on sekiz olacaksın ve bir yıl içinde yeterince büyüyeceksin. Üniversiteleri araştırmak, geleceğine dair planlar yapmak için geç değil."

Kafamı eğiyorum ve birkaç damla gözyaşı yanaklarımdan süzülüyor. Kimse görmeden siliyorum. *Topla kendini, Alice*. "Sadece imzalamam mı gerekiyor?"

"Diğer her şeyde olduğu gibi, seçim senin. Kontrol sende," diyor Sara. "Eğer gerçekten odaklanırsan, kendini bu

işe gerçekten verirsen, çok kısa sürede buradan çıkabilirsin. Yepyeni bir hayata başlayabilirsin.”

Söylediği şeyler çok cezpt edici. Tıpkı Cennet Bahçe’sindeki elma gibi. Tabii hepimiz o hikâyenin nasıl bittiğini iyi biliyoruz. Bana, Jason’ın büyük kaçıışımızdan sonra verdiği sözlerin aynısını veriyor; her biri Cellie’den uzağa çıkan yollarla dolu bir gelecek. Yapmam gereken tek şey altına imzamı atmak. İşlemediğim bir suçu üstlenmek. En iyi arkadaşımın ölümünde küçük ama istemsiz bir katkımın olduğunu kabul etmek. Dengesiz olduğumu ve belki de, bir ihtimalle, az da olsa, tehlikeli olduğumu itiraf etmek.

Ama Jason gibi, Sara da yanılıyor. Cellie’den asla kaçamayacağım. Onu D koğuşundaki küçük hücresinde volta atıp anlamsız şeyler mırıldanırken ve duvardaki sinekleri bir bir ezerken ufacık bir açığı, kapısının bir anlığına boş bırakılmasını ya da güvenliğin bir an olsun ondan gözlerini ayırmasını beklerken hayal edebiliyorum. İşte o zaman peşime düşecek.

Elim, sihirli gibi bir anda yanımda beliren kaleme gidiyor. Bu belgeyi imzalamanın sadece amaca giden yolda bir adım olduğunu fark ediyorum. Ancak bu adım Sara’nın, Doktor Goodman’ın ve Bay Cohen’in düşündüğü adım değil. Kırmızı bileklik takarak ya da hapse tıkları Cellie’nin peşine düşmem. O benim peşime düşmeden benim onunkine düşmem lazım. Elim kâğıdın üzerinde bekliyor. Dudağımı ısıtıyor. Bir yanımlı bunu hak ediyorsun diyor. Ödemem gereken ceza bu. Onu sevdim ve onu severek suçlarına

ortak oldum. Chase ne demişti? *Kendimi asla affedememekten korkuyorum*. Ben de.

Belirlenen çizginin üzerine imzamı atıyorum. Böylelikle, Cellie'ye ve tüm günahlarımdan arınmaya bir adım yaklaşıyorum.

Bütün hava odaya doluyormuş gibi. Cohen belgeyi, sanki her an fikrimi değiştirip imzamın üstünü karalayacakmışım gibi çekip alıyor elimden. Onu evrak çantasına sokuştururken bir an evvel evine gidip hastane kokusunu üzerinden atmak için can attığı yüzünden okunuyor. Acaba ailesi, eşi ve çocukları var mı diye merak ediyorum. Belki de bu gece onlara daha bir sıkı sarılıp akıl hastanesinde yaşayan ve kundakçı bir ikizi olan kayıp kızdan bahseder.

Sara bir kez daha Doktor Goodman'ın "dokunmak yok" kuralını çiğneyip bana sarılıyor. Cohen ve Sara birlikte giderken Sara'nın bacaklarına yapışıp beni de beraberinde götürsün diye ona yalvaramamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bugün çok iyi bir gelişme kaydettin, Alice." Doktor Goodman, Hemşire Dummel'a öne gelmesi için işaret ediyor. "Sanırım artık kısıtlandırılmış aşamadan çıkabilirsin." Hemşire Dummel laboratuvar önlüğünün cebinden parlak gümüş renkte bir makas çıkarıyor. Bileğimi tutuyor ve soğuk metal tenime değiyor.

Tek bir hızlı hareketle kırmızı bileklik kesiliyor ve yerini sarı olan alıyor. İstemsizce makasın değdiği yeri ovuyorum. Doktor beni azledince, Donny tekrar odama götürüyor.

Amelia yatağında uzanıyor. Yüzü elindeki derginin ardına saklanmış ve ben içeriye girince indirip bana bakma gereği duymuyor. Ben de yatağıma kıvrılıp çarşafı kafama kadar çekiyorum ve aramızdaki sessizliğin birbirimize söyleyemediğimiz şeylerle dolup taşmasına izin veriyorum.

Derken Hemşire Dummel kapıya vuruyor. Kıyafetlerimi yıkanıp katlanmış bir vaziyette bana geri getiriyor. Katlı eşyaların en üstünde plastik bir kutu içinde kâğıt hayvanlarım ve parlak renklerde origami kâğıtları duruyor. Onları bana uzatıyor, ben de alıp şifoniyerin üstüne koyuyorum. Bir süre daha eski püskü önlüğün içinde kalmayı seçerek yatağımın köşesine oturuyorum ve renkler birbirine karışana dek kâğıtlara bakıyorum. Bir sebepten, nedenini dahi anlamadığım bir sebepten, temiz ve taze kokmalarına rağmen eski kıyafetlerimi tekrar giyme fikri bana kendimi kirli hissettiriyor.

Yatağım Amelia'nın ağırlığı altında çökünce şaşırıyorum. Şu an tam yanımda oturuyor. Bileğini kırmızı bir bileklik sarıyor. Eklemlerimi kütürdetiyorum. “Onlara jilet olayını anlattım,” diye itiraf ediyorum. “Eğer sana daha çok sorun çıkardıysam özür dilerim.”

“Sorun değil.” Beni hafifçe dürtüyor. “Fare için teşekkürler.” Ona yaptığım gri renkli origami fareyi bulduğundan emin değildim ama görünüşe göre bulmuş. Kalkıp kendi şifoniyerine doğru gidiyor ve bir şeyler arıyor, sonra da elinde kâğıt fareyle geri dönüyor.

Elinden alıp üçgen kulaklarından birine dokunuyorum. “Adını ne koysak?”

“Clovis’e ne dersin?”

Gülüyorum. “Clovis berbat bir isim.”

Dudaklarını büküyor ve gücenmiş gibi yaparak kalbini tutuyor. “Clovis benim büyükbabamın adı. Anlamı da dövüşçü demek.” Sırıtıp fareyi elimden çekip alıyor ve şifoni-yerine geri gidiyor.

“Ben gerçekten çok üzgünüm,” diyorum yumuşakça.

Omuzları önce geriliyor, fakat sonra rahatlıyor. “Önemli değil, Alice. Ciddiyim. O jiletleri çalarken aklımdan ne geçiyordu bilmiyorum.” Duraksıyor ve fareyi yerine koyuyor. “Kesici aletlerle olan geçmişim pek iyi sayılmaz.”

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Cellie ve ben saat tam gece yarısı 12.01'de, on altıncı yaş günümüzden bir gün sonra, Jason'la birlikte "doğum günümüz olmayan günü" kutladık. Jason her ikimize de bir dilim turta aldı ve tam ortalarına tek bir mum yaktı. Hava artık soğuduğundan ve tabiat ana yazı sonbahara çevirdiğinden Candy'nin evinin arka bahçesindeki kulübeyi onardık. Kendimizden bir şeyler katarak, orayı kendi mekânımız yaptık. Jason duvarları spreyci boyayla, ellerinde silah tutan çocukların silüetine boyadı. Cellie etraftan oyuncak bebek ve doldurulmuş hayvanlar biriktirip onları tavana dizdi, ben de beyaz kâğıttan güvercinler yapıp bebek kafalarının ve oyuncak ayıların arasına astım.

Jason kendine ot yakarken biz de mumları üfledik. Uzun bir nefes çekince hava kenevir ve gaz kokusuyla doldu. Kulübe, aynı zamanda Jason'ın hızlandırıcılarını sakladığı yerdirdi.

Turtama baktım. "Kahretsin, çatalımız yok ki."

Cellie hemen atladı. "Ben gidip getiririm." Kedimi boğduğundan beri bana daha iyi davranarak kahpeliğinin üstüne

set çekmeye çalışıyordu. O zamana kadar onu deliliğinin, dalgalar halinde geldiğini öğrenecek kadar iyi tanımıştım. O anda cezir halindeydi.

Kapıyı arkasından kapatır kapatmaz Jason otu bana uzattı. Normalde teklifini geri çevirip burnumu kırıştırır ve yüzümü diğer tarafa dönerdim, ama o gece denemek istedim. Otu turtaların üzerinden birbirimize uzattık ve bir miktar kül tam ortalarına döküldü. Sigara gibi tutup derin bir nefes aldım ve geri verirken, sanki yıllardır içiyormuşum gibi ağzımdan küçük küçük o'lar çıkardım. Jason'a bakıp sıırtı-tım. Duman vücudumda bir sarmaşık edasıyla dolaşıyordu.

“Süpersin, bebeğim,” dedi.

Daha farklı bir şekilde gülümsedim ve boş elimi turtaya daldırdım. Yapış yapış böğürtlen sosunun ve kurabiyesinin bir kısmını ağzıma attım ve parmaklarımı yaladım.

Jason'ın bakışları hararetlendi. İnledi ve kendini puf minderlerin birinin üstüne attı. Otu söndürdüm ve başımı geriye atarak kahkaha attım. Her şey çok komik görünüyordu ve kendimi çok hafif hissediyordum. Jason'a doğru yavaşça ilerledim ve bacaklarımı kalçalarının iki yanına açarak kucığına oturdum.

Gözleri yarı kapalıydı ve kolları beni sarmak için belime dolandı. “Çok vahşisin,” dedi.

Bu kez daha alçak ve boğuk bir sesle güldüm. Sonra da turtanın bir kısmını dudağına bulaştırdım.

“Oynamak mı istiyorsun?” diye sordu. Dudakları hınzır bir gülümsemeyle kıvrıldı. Sonra, şimşekten daha hızlı

bir şekilde, beni sırtımın üzerine döndürüp pozisyonlarımızı değiştirdi. Elleri bileklerimi kavradı. “Tanrım.” Aşağıya eğildi. Sesi neredeyse hürmetkârdı. “Seni olabilecek en boktan şekilde seviyorum.” Turtayı dudaklarımdan yaladı ve peşinden daha derin bir öpücük için eğildi.

Kulübenin kapısı açıldı. Metalin zemine yumuşakça çarpma sesi duyuldu. Kapı sertçe geri kapandı ve sonra sessizliğe doğru koşan ayak sesleri duyuldu.

Bir an, endişe vücudumu kaskatı kesti. Cellie’nin peşinden gitmem gerektiğini düşündüm. Her ikisine de ihtiyacım olduğunu anlaması gerektiğini söylemeliydim ona. Son pasta dilimini hatırladığımı ve asla unutmayacağımı da. Ama sonra Jason’ın dudakları boynumla buluştu. Elleri saçlarımdaydı ve bedeni bedenimin üstünde hareket ediyordu. Tüm endişem sıcaklığının altında eriyip gitti. Umursamadım. Hiç umursamadım hem de. O an önemli olan tek şey *onun olduğumdu. Doğudan batıya onundum. Onundum.*

16

HİPHOP VE MUTLULUK

Bugün eğitim gezisi günü ve sarı bilekliğe yükseldiğimden dolayı ben de gidiyorum. Amelia hâlâ kırmızı bileklikte ve bu yüzden de surat asıyor.

“Gelirken sana bir şey getiririm,” diyorum. Odamızdayız ve daha yeni üzerimi değiştirip kendi kıyafetlerimi giydim.

“Saçmalığın daniskası bu. Sen saçlarını ben sapıttıktan sonra kestir. Şimdiye kadar benim de sarı bilekliğe geçmiş olmam gerekirdi.” Bence Amelia Elvis olayından ve de jilet çalmaktan dolayı iki kere hüküm giyiyor. Üzerine bayağı konuşmamıza ve defalarca özür dilememe rağmen hâlâ hassas ve tam olarak kendinde değilmiş gibi görünüyor. Sessiz oda insanı işte bu hale getiriyor.

Bileğindeki kırmızı bileklik aşağıya kayıyor. Bugün yaraları daha bir beyaz sanki. Kilo verdiği için, buruşuk ve kızgın gibi duran yaraları bronz teninde daha belirgin görünüyor. Sigara yanıklarının altında birbirlerine çapraz çizilmiş en az beş tanesini sayabiliyorum. Tuhaf, daha önce fark

etmemiştim. Kapüşonlu sivişörtümün eteğiyle oynarken bölge savcısıyla yaptığım anlaşmayı ve itiraf pazarlığını imzaladığımda Sara ile Doktor Goodman'ın gözlerinde beliren rahatlamayı düşünüyorum. Birkaç origami kâğıdı ve sarı bir bileklik için adımı nasıl da sattım. Kendime bunun iyi bir nedeni olduğunu söylüyorum. Cellie'den bir adım önde olmak zorundayım ve eğer tamamen tecrit altında olursam bunu yapamam. Büyükbaba bazen savaşı kazanmak için beyaz bayrak sallaman gerektiğini söylerdi. Yani itiraf pazarlığı bir tür sivil zayıf.

Amelia yarı hırıldamalı yarı inlemeli bir ses çıkarıyor. Kollarını göğsünde birleştiriyor, burnunu çekip yatağına atlıyor. "Bu hiç adil değil. Ailem gelip de beni alsa artık keşke. Şimdiye kadar gelmeleri gerekiyordu."

Artık söylediği tek şey ailesinin gelip onu alacağı. Sıkıca sarılıyor bu fikre. Amelia'ya, ailesinin gelmiş olsa bile onu göremeyeceği gerçeğini vurgulamıyorum. Burada olduklarını bilmeyecekler bile. Kapıdan geri çevrilecekler. Bir yanımdan gerçekten ailesi olduğundan dahi şüpheli. Şimdiye dek hiç onu ziyaret etmediler. Ve daha önce koruyucu ailelerde onun gibi çocuklar gördüm. Her zaman ailelerinin yakında gelip onları alacağından bahsederlerdi. Camdan kendilerine tanıdık gelen arabaların bizim sokağa dönmelelerini izler, kimse gelmeyince de hayal kırıklığına uğrarlardı. Bir zamanlar Jason da onlardan biriydi. Hal böyleyken; hâlâ o umut dolu küçük çocukla büyüyünce dönüştüğü sapkın adamı bağdaştıramıyorum.

Amelia'nın yanına oturuyorum. "Bu hiç adil değil," diye ona katılıyorum. "Yapabilseydim eğer, sana kendi bilekliği verirdim."

Bitkin ve mesafeli bir şekilde gülümsüyor. Keşke eski Amelia olsaydı. Monica'ya sürtük diyen ve kirli iç çamaşırı giydiğini savunan Amelia. "Kim bilir," diyor. "Belki de sen döndüğünde çoktan gitmiş olurum."

Sözleri mideme taş gibi oturuyor. Bir kez daha ona dışarıdan bir şey getireceğime dair söz verip veda ediyorum. Hiç param olmadığından ne getireceğimi bilmiyorum. Belki bir yaprak, belki bir tutam toprak ya da bir nefeslik temiz hava, olamaz mı?

Geziye katılan diğer hastaların yanına gidiyorum. Oyun odasında toplanıyoruz. Hepimize bilek monitörleri takılıyor ve insan içinde nasıl davranmamız gerektiğine dair kesin talimatlar alıyoruz. Rasta saçlı bir çocuk elleriyle uygunsuz bir hareket yapıyor. Chase birkaç adım ötemde, büyük kulaklıkları boynunda asılı şekilde duruyor. Birkaç görevli ve hemşirenin yanında, geziye katılanlar arasında Doktor Goodman ve stajyer sosyal hizmetler görevlisiyle birlikte Hemşire Dummel da var. Bütün kadro sade kıyafetler giymiş.

Çıkışımız yapılıyor ve sarı bir okul otobüsüne doluyoruz. Dar koridorda ilerleyerek ortallardan bir yer bulup oturuyorum. Birisi maket bıçağıyla önümdeki koltuğun arka kısmındaki eskimiş yeşil derisine OTURDUĞUN YERE İŞEDİM yazmış. Dudaklarım gülümsemeyle kıvrılıyor. Ayaklarımı koltuğa dayayıp harflerin çoğunu kapatıyorum.

Chase yanımdaki koltuğa oturuyor. Monica yanımdan geçerken bize burun kıvrıyor.

“Sence o neden burada?” diye fısıldıyor Chase.

Dudağımı ısıırıyorum. “Bilmem. Muhtemelen gördüğü her yere penis çizmekten kendini alıkoyamıyordur.”

Chase gülüyor. “Müzik dinlemek ister misin?”

“Değişir.”

“Neye göre?”

“Ne dinliyorsun?”

“Bugün çok gangster rap havamdayım, sen ne dersin?”

“Ne kadar iğrenç o kadar iyi derim.”

“Bunu diyeceğini biliyordum.”

Chase kulaklıklarını takıyor, ancak birini benim yönüme doğru çeviriyor. Eğilip kulağımı konforlu başlığa yaslıyorum. Sesi çoğaltıyor. Müzik başlıyor ve şimdiye dek duyduğum en dehşet verici şarkı sözleri kulağıma doluyor. Daha önce hiç *anne*, *taşak* ve *klozet* kelimelerinin bu denli yaratıcı şekilde bir arada kullanıldığını duymamıştım. Botanik bahçeye varana kadar dinliyoruz. Chase parmaklarıyla bacağının üstünde ritim tutuyor ve ben de ona doğru soku-
larak bu günün hiç bitmemesini diliyorum. Açık camdan esen rüzgârı hissedebilmeyi, deri kaplama koltukların ve yağmurun kokusunu her daim içime çekebilmeyi diliyorum. Sakin mutluluğumuzun hiç bitmemesini, bu anı sonsuza dek ölümsüzleştirebilmeyi diliyorum.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Cellie, Jason ve ben sahile inerken, 101. Karayolu'nun üstündeki kamyon durağına ait bir markette durduk. Cellie kamyon duraklarına bayılıyordu. Okulu asmıştık. Daha doğrusu, Cellie ve Jason okulu asmıştı. Ben sadece Jason'ın tatlı gülüşüne ve yanağında beliren gamzesine karşı koyamadığım için peşlerine takıldım. Hem ders falan da kaçırmıyordum. Jason bomba alarmı için okulu aradığından (Cellie'nin fikriydi) dersler nasılsa iptal edilecekti.

Jason'ın kolu belimde, beni kendinden bir saniye olsun ayırmıyordu. Cellie tam önümüzde, etrafında dönüyor ve gülüyordu. Yanlışlıkla bir şişe içkiyi raftan düşürünce, "Eyvah!" dedi.

Jason kahkaha attı. Kasanın arkasındaki, yıllardır çok fazla gaz solumuş gibi görünen adam kaşlarını çatı. Arka tarafta gidip süpürge aldı ve yeri temizlemeye koyuldu. Cellie adama yakın duruyordu. Biraz fazla yakındı. Ona kur yapıyor, kıkır kıkır gülüyor ve göğsüne dokunuyordu. Adamın dikkati dağınıkken, Jason tezgâhın arka tarafına geçti ve cebine sigaraları, kasadaki paraları ve piyango biletlerini doldurdu. Ben

geride kalıp Cellie'ye daha yakın durdum. Jason'a yakinken kendimi daha güvende hissetsem de, adam Cellie'nin yanındayken orada olmamın onu daha güvende tutacağını düşündüm. Bu şekilde, eğer Cellie çok ileriye giderse müdahale edebilirdim. Adam şapkasını çıkarıp ensesini kaşıdı. Gaz yağlı tişörtünün üstüne *Earl* ismi işlenmişti. "On sekiz olduğuna emin misin?" diye sordu Cellie'ye.

"Neredeyse on sekiz." Ona kocaman, geniş gözlerle bakıp saçının bir tutamını parmağına doladı. Daha yeni on yedi olmuştuk ve on sekizin kıyısından bile geçmiyorduk.

"İyi, o halde..." Ayaklarını sürüdü. Kafasını kaldırdığında ters giden bir şeyler vardı. Yüzü gerildi ve vücudu kaskatı kesildi. Cellie de fark etmişti. Adamın baktığı yöne baktı. Marketin köşesindeki bira dolabının tam üstüne asılı yuvarlak aynaya bakıyordu. Tümsek ayna içerisinde dörtte üçünü yansıtıyordu ve tam ortadaki görüntüde, elleri kaseda, ağzında sigarasıyla Jason duruyordu. Cellie'nin ağzından küçücük bir *ah* çıktı.

"Gitme vakti, Allie." Kolumu yakalayıp beni çekti ve yanlışlıkla ya da bilerek beni Earl'le ortalarına soktu.

Anlayışı biraz kıt olsa da, Earl'ün harekete geçmesi uzun sürmedi. *Sertçe* kolumu kavradı. "Nereye gittiğini sanıyorsun?" diye sordu, nefesi pis ve ekşiydi. Bana Roman'ı hatırlatmıştı. İrkildim.

Jason anında yanımdaydı. Kasayı devirip etrafa şekerlemeleri saçarak tezgâhın üzerinden atladı. "İğrenç ellerini çek onun üzerinden."

Earl kolumu sıkı ve parmaklarını bastırđıđı yer hafiften morarmaya başladı. “Jason.” Korkuyordum. Gözlerimde kocaman yaşlar birikiyordu. Cellie gibi gcl değildim. Earl onu tutuyor olsaydı, adamın yüzüne tükürür ve hayalarına sıkı bir tekme atardı.

Ben daha ne olduğunu anlamadan, gözümü bile kırpamadan Jason, Earl’e saldırdı. Cellie de. Yüzünü yırttı ve dizini tekmeledi. Earl kolumu sıkıca tuttuğundan, bocalamaya ve depremde yıkılan bir bina gibikmeye başladığında ben de onunla beraber düştüm. Yerde yuvarlandık. Cellie beni adamın altındanekti ve birlikte sırtımızı cam dolaba dayayıp oturana kadar srndk.

Buz kesmiş bir biçimde Jason’ın Earl’ yumruklamasını izledik. Earl’n yüzü kolum gibi hafif mora dönene dek. Kolları iki yana düşüp, daha fazla yüzünü koruyamayana dek. Earl tamamen hareketsiz kalıp, Jason’ınkesi yorulana dek. şiddetin sesi markette yankılanıyordu.önce bir yaktan, cama atılmış taş gibiatırtur kemik kırılma sesi geldi. Sonra bir anda, yeni yağan karın ardındaki sessizlikten daha derin bir sessizlik oldu.

Jason bana dokunduğunda hem gzyaşlarımdan hem de elindeki kandan ıslanmıştı yüzüm. “İyi misin?” diye sordu.

Geriekilip yzmevirdim. Nedense görebildiğim tek şey Jason’ın yüzü yerine Roman’ınkiydi. Ondan ilk kez korktuğumu hatırlıyorum. Korktuğumu ve iğrendiğimi.

“Sanırım onuldrdn,” dedi Cellie. Earl’e meraklı gözlerle bakıyordu.

Jason omzunun üzerinden yerde tuhaf bir şekilde yatan Earl'e baktı. "Hâlâ nefes alıyor." Cellie'nin ayağa kalkmasına yardım etti. "Buradan gitsek iyi olacak." Bana elini uzattı. "Polisler gelebilir." Ama elini tutmadım. Gözlerim Earl'ün bedeninde, kendi kendime kalktım ayağa.

"Bunu o istedi, Allie," dedi Cellie.

Hiç ölesiye dövülmeyi isteyen biri var mıdır cidden? Jason bir sigara yaktı. Elindeki kan kâğıda da bulaştı. Sigara kâğıdındaki kan kuruyarak yanıp kül olurken sigarasını içti. "Gitmemiz lazım, bebeğim. O iyi olacak."

Tek bir adım bile atmadım. Ayaklarım parke zemine kök salmış gibiydi.

Jason iç çekti. "Bak, eğer seni mutlu edecekse yola çıkar çıkmaz 911'i arayıp onlara adresi veririz."

Donakalmıştım. Göğsüme bir buz kütlesi oturmuştu ve kanım sanki akıyordu. Earl *hiç* hareket etmiyordu. Belli belirsiz nefes alıyordu.

Bir şekilde, nasıl olduysa, yavaşça, tökezleyerek ve olanlara inanamayarak arabaya vardım. Oradan uzaklaştık. Jason sözünü tutmadı. 911'i aramak için durmadı. Sürmeye devam etti, ben de kırmızı, ıslak bir pusun ardından ağaçların birbirlerine karışmasını izledim.

17

BAHÇE

Japon botanik bahçesi göze hitap eden bir senfoni gibi. Kış olmasına rağmen, her yer parlak renklerle süslü. Uyum içinde birbirlerine karışıp yeşilin, kırmızının, sarının, kahverenginin ve grinin aklınıza gelebilecek her tonunu oluşturuyorlar. Üzerimizdeki bulutlar yağmur yüklü olmasına rağmen henüz yağmıyor. Kapıda bizi bir rehber karşılıyor. Kadın oldukça yaşlı ve karşısındaki çocukların Vahşi Ada'dan geldiği gerçeğinden bihaber görünüyor. Bize etrafı gezdirip bitkileri tanıtıyor, denge ve simetrinin Japon bahçelerindeki öneminden bahsediyor. Görevliler, hemşireler ve Doktor Goodman ayrılıp grubumuzu aralarında bölüşüyorlar. Chase ve ben geride, Donny'nin yakınında bekliyoruz.

Yağmur bahçedeki her şeye dokunmuş. Küçük damlalar yaprakların üzerinde oturuyor ve çakıl patikanın taşlarında parlıyor. Rehber bir şey anlatmak için grubu durduruyor. Yerdeki su birikintisinde yansıma bakıyorum. Kapüşonumu başımdan çıkarıyorum. Jason'ın gür saçlarımı ve on-

ları okşamayı ne kadar sevdiği geliyor aklıma. Ona karanlık koruları, sık ormanlardaki toprağı hatırlattığını söylemişti. Çerçöpün güzel olabileceğı kimin aklına gelirdi ki?

Bahçenin dışına, duvarın öbür tarafına, iki tonluk ağırlığını sallanan zeminden hissedebileceğiniz kadar büyük, kocaman bir kamyon yaşıyor.

“Katil olabilirim,” diyorum.

Chase bir kaşını kaldırıyor, ancak şaşırmış gibi değil, sadece kibarca ilgilenir gibi görünüyor. Zaten patavatsızlığıma, dalıp gitmelerime ve pis ağzıma alıştı artık.

“Olabilirim mi?”

Bahçede yirmi dakikalık bir yarı-denetimsiz vaktimiz var. Görevliler, hemşireler ve Doktor Goodman dikkatle etrafta dolanıyorlar.

Kapüşonumu tekrar kafama geçiriyorum. “Evet. Emin değilim.”

Chase sağa dönüp, bizi kemerli bir köprünün altından geçiriyor ve işlemeli sürgülü kapısı olan bir Budist tapınağının ve koi* göletinin olduğu bir başka bahçeye sokuyor. “İyi de, bu hatırlaman gereken bir şey, değil mi? Yüzüne dövme yaptırmak ya da bisiklet sürmek gibi. Bu tarz şeyleri asla unutmazsın.”

Kahkaha atıyorum ve ona daha önce bisiklet sürmeyi hiç öğrenmediğimi söylemiyorum. Tapınağa doğru gidip elimi cam kapıdaki işlemelerin üzerinde gezdiriyorum. Ta-

* Koi: Japonlara ait sarı ve turuncu renkte, sazan balığı ve Japon balığı arası bir balık türü. (ç.n.)

pınak tam koi göletinin üzerine yapıldığından turuncu ve kırmızı renkteki balıklar görüş alanıma girip çıkıyor. Balıklar suda hareket ederken, küçücük bedenleri sanki en yumuşak ninnileri söyler gibi sesler çıkarıyor. “Jason’ın ölümü üzerime kaldı. Bana itiraf pazarlığı teklif ettiler; akıl sağlığım yerinde olmadığı için hüküm giyemezmişim.”

Chase yüzünü buruşturuyor. “Tanrım,” diyor ve tapınağa giriyor.

“Kabul ettim.” Yüzünü dikkatle inceleyerek dehşetle, beni yargılama isteğiyle dolmasını bekliyorum.

İşlemeli cam kapının gölgesi yüzünün yarısını kapattığından tepkisini tam göremiyorum. “Neden?”

Ben de yanına gidip, kapalı alana giriyorum. Tapınak yeni kesilmiş sedir ağacı, limon yağı ve yağmur suyu gibi kokuyor. Çok huzurlu, cennet gibi. “Aksi halde mahkemeye çıkmamız, duruşmalara katılmamız gerekecekti ve Cellie de orada olacaktı. Hapse girebilirdim. ASYODHG anlaşmasıyla Vahşi Ada’da kalacağım ve kısa sürede buradan çıkma şansım olacak.” *Ya da Cellie’ye daha kısa sürede ulaşma şansım.*

“Deli olduğunu mu düşünüyorsun?” Şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

Gözümün önünde görüntüler beliriyor: siyah-beyaz anlık resimler; Earl’ün hareketsiz, morarmış ve ezilmiş bedeni. Cellie’nin sapkın gülüşü. Jason’ın kanlı sigarayı içişi. “Bilmiyorum.” İçimden bir ürperti geçiyor. “Deli olduğumu sanmıyorum. Ama bir sorunum olduğunu düşünüyorum. İçimde, yanlış insanları kendime çekip beni onlara bağlayan

karanlık bir tarafım olduğuna inanıyorum.” Yanağımdan bir damla yaş süzülüyor. Tanrım, Chase’in önünde kaçınıcı ağlamam bu?

“Bu durumda ben ne oluyorum?” Chase elleri ceplerinde, şapkası başında, tapınağın tam ortasında duruyor. Bu kez de şapkasının burnu yüzünü gizlediğinden ne demek istediğini, ne sorduğunu anlayamıyorum.

“Sen mi?”

“Evet, ben. Bir sorunun olduğunu ve kendin gibi sorunlu insanları çektiğini söyledin. Ben ne oluyorum o zaman? Sen ve ben ne oluyoruz?” Kızgın. Onu daha önce bir kez Jason sandığımda bu kadar kızgın, hararetle ve gergin görmüştüm. O zamanki siniri korkusundan ve şaşkınlığındandı. Ama bu seferki kalp kırıklığından doğan, farklı bir kızgınlık.

Bitkilerin arasından ve işlemeli cam kapıdan sesler duyuluyor, fakat bize yakın değiller. Hâlâ yalnızız. Kapıyı çevreleyen ahşap sütunlardan birine çarpana kadar geri çekiliyorum. “Bilmiyorum.”

Tam önümde durana kadar yaklaşıyor. Başını yana yatırıp, “Ben de mi yanlış kişiyim?” diyor.

Burnum yumuşatıcı kokusuyla ve eşsiz bir biçimde tamamen Chase’e ait olan başka bir kokuyla doluyor. Chase’in tüm yüz ifadelerini düşünüyorum; odama gelip bana seksenlerden yaptığı berbat karma albümü verdiği zaman takındığı sakın maske. Dünyanın en kötü esprilerini yaparken sergilediği tasasız tavırları. Onları Jason’ın, Roman’ın evinin yanışını izlerkenki tutkulu bakışlarıyla kıyaslıyorum.

Earl'ü öldüresiye döverken asla suçlulukla ve üzüntüyle bükülmeyen sert çehresiyle. Chase yanlış kişi mi? “Hayır,” diye fısıldıyorum. Kesinlikle değil.

Yarısı mutluluktan, diğer yarısı adını koyamadığım bir duygudan –suç, ya da hiç mantıklı görünmese de pişmanlık– doğan hafif bir gülümseme var suratında. Birkaç adım ötede, hastaların arasında konuşmaları, bir görevlinin ya da hemşirenin kendinden emin gülüşü gibi boğuk sesler duyuluyor. Ama burada korunaklıyız. Kimse bizi göremez.

Chase'in yüzünü inceliyorum. Fazlasıyla beyaz yarısını, açık renk gözlerini, yanağının kıvrımını ve dudaklarının çizgisini. Birbirimize o kadar yakın duruyoruz ki vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyorum. Kendimi sıcak hissetmeyeli çok uzun zaman oldu.

“Bana onu anlat.” Jason’dan bahsediyor. “Nasıl yanlış insan olduğunu anlat. Onu sevdin mi?”

Aniden kuruyan dudaklarımı yalıyorum. Gözlerimi kapatıp Jason’ı, yeşil gözlerini ve saçlarını düşünüyorum. Kıvrıcık saçlarını nasıl da okşadığımı hatırlamaya çalışıyorum. Jason’ı sevdim, ama onun için uzun zamandır beslediğim aşkım tükenmeye başladı artık. Her zaman onun beyaz atlı prensim olduğunu, beni karanlık yollardan koruduğunu sanırdım, ama şimdi biliyorum; o sadece beni başka bir yola, daha karanlık olanına götürüyordu. Yine de, soruyu dürüstçe cevaplıyorum. “Evet, onu çok sevdim.” Bir parçam onu belki de daima sevecek.

“Birini yine onu sevdiğin gibi sevebilir misin?”

Gözlerimi açıyorum. Başka birini daha onu sevdiğim gibi –ateş gibi sıcak ve parlak– sevmek istediğimden emin değilim. “Kimsenin onun yerini alabileceğini sanmıyorum.” Ama Chase burada. Jason ölü ve Chase burada. “Ayrıca sadece tek bir büyük aşkın olduğunu ya da mutluluğu yakalamak için tek bir şansımızın olduğunu da sanmıyorum.” Böyle söylüyorum çünkü buna inanmak –hepimiz için yalnızca tek bir büyük aşkın olduğuna inanmak– bir daha asla kimseyi sevemem demek oluyor. Beni mecbur bırakan koşullardı. Chase’in yüzüne dokunup pürüzsüz ve derin yarasının üzerinde parmaklarımı gezdiriyorum ve sonunda, uzun zamandır sormak istediğim o soruyu soruyorum. “Neden buradasın? Neden Vahşi Ada’dasın?”

Gözleri, acıdan mı zevkten mi yoksa ikisinin de etkisiyle mi bilmiyorum ama kapanıyor. “Birine bir şey yaptım. Sevdiğim birinin... canını yaktım. Onu hayal kırıklığına uğrattım.” Yutkunup gözlerini sıkıca yumuyor. Hâlâ sorumu yanıtlamadı. Cevap vermekten kaçıyor. Bu gizlilik neden? Bir adım geri çekiliyor ve bence bu, suçlu olduğunu kanıtlıyor.

Ben de ileri bir adım atıyorum ve gözleri görmeyen biri gibi yüzüne dokunmaya devam ediyorum. “Bu yara o zaman mı oldu?”

“Evet.”

“Sana bunu başkası mı yaptı?” Başparmağımı kirpiklerinin üzerine sürüyorum ve oradaki ıslaklığı hissetmek beni şaşırtıyor.

Burnunu çekip yüzünü çeviriyor. “Evet...” Elinin ter-

siyle kendini incitebilecek kadar sertçe siliyor gözlerini.

“Canımı yaktığın kişi mi?”

Başıyla onaylıyor. Düşündüğüm gibi, ona zarar veren birine zarar vermiş ve bu beni nedense rahatlatıyor. Chase de benim gibi yaralı, ama Jason gibi değil. Cellie gibi değil.

“Nerede şimdi o?”

“Emin değilim.” Yüzüme bakıyor. Sanki cevap bendymiş gibi, sanki sırrı ben biliyormuşum ve ona söylemem için her şeyi yaparmış gibi bakıyor.

“Üzgünüm,” diyorum, çünkü başka ne söylemem gerektiğini bilmiyorum ve bir şey söylemem gerekiyormuş gibi görünüyor.

Uzanıp yanağıma dokunuyor ve çene çizgimi okşuyor. Eliyle başımı kavrayarak yavaşça kapüşonumu çıkarıyor. “Kanadı kırık küçük kuşum benim.”

Gözlerimi kapatıp onu kendimden uzak tutmaya, nazik saldırısına karşı kendimi korumaya çalışıyorum. Ama içime, belki de şimdiye kadar çoktan girdiğini göremeyecek kadar kör olduğum bir şey süzülüyor. Kalbime, suya dökülen mürekkep ya da kara düşen kan gibi dağılıyor. Chase ruhumun karanlık ve günahkâr olduğu lekeli kısmına doğru giriyor. Jason gibi, oraya dokunmaktan korkmuyor.

Islaklık gözlerimde birikince, ya dökülsünler ya da dursunlar diye sıkıca kapatıyorum. Hangisi bilmiyorum. Bir damla kaçıp yanağımdan aşağıya yavaşça süzülüyor. Chase önce parmağıyla, sonra da dudaklarıyla siliyor onu.

“O mangoyu nasıl yediğine bakılırsa, kesin berbat

öpüşüyorsunuz, ha?” Alçak bir sesle gülümsüyor ve başparmağıyla alt dudağıma dokunuyor. “Evet, eminim kızgın bir Velociraptor* gibi öpüşüyorsunuz.” Yalandan iç çekiyor. “Sanırım öğrenmenin tek bir yolu var.”

Gülümsüyorum çünkü Chase hem komik, hem tatlı... Gerginliği hemen azaltmasını takdir ediyorum. Dudaklarımız buluşuyor ve tarçın yerine tuz ve nane tadı alıyorum. Çok canlandırıcı ve umut dolu. Gözlerimin arkasından pas parlak bir ışık saçılıyor. Chase beni, ben yağmurmuşum ve kendisi de çölde kaybolmuş gibi öpüyor. Sanki biri bir diğerini arayan, her zaman birbirine ait olması gereken iki kişi gibi.

Peşinden kısa bir ıslık sesinin takip ettiği bir bağırış duyuluyor. Hemen ardından da hepimizi yanına çağıran Doktor Goodman’ın sesi geliyor. Artık gitme vakti.

Chase alnını benimkine dayıyor. Hızlı nefes alış verişleri kızarmış yüzümü serinletiyor.

“Gitsek iyi olacak,” diyor.

“Evet,” diyorum, ancak uzun bir süre ikimiz de kıpırdamıyoruz.

Nihayetinde bahçeden çıkarken el ele tutuşuyoruz, ama grubun yanına varınca birbirimizden ayrılıyoruz. Otobüste yine yan yana oturuyoruz. Chase Eagles’ı açıp, “Desperado”yu tam dört kez peş peşe çalıyor. Boktan müzik zevkine rağmen, ondan hoşlanıyorum. Ondan beklemediğim kadar çok hoşlanıyorum.

*Kretase döneminde yaşadığı tahmin edilen etobur bir dinazor türü. Ayrıca “hızlı hırsız” anlamına gelmektedir. (ç.n.)

Bir süre yolculuk ettikten sonra müziği durduruyor ve bana dönüp, “Bana güvenebileceğini biliyorsun, değil mi?” diye soruyor.

Gözlerimi deviriyorum. “Ehh, peki.”

“Hayır. Ben ciddiylim.” Dizime dokunuyor. “Ne olursa olsun, bana güvenebilirsin. Bana güveniyorsun, değil mi?”

Bu soru onun için çok önemli görüldüğünden üzerinde düşünüyorum. “Evet,” diyorum sonunda. “Evet, güveniyorum.” Chase’in bilmediği, asla bilemeyeceği şey bu kelimeleri söylemenin benim için *seni seviyorum* demekten çok daha önemli olduğu.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Üstümüzü başımızı temizlemek için bir motelden oda kiraladık. Daha doğrusu, hizmetçi odayı derleyip toparladıktan sonra peşinden gizlice girdik. Oda ucuzdu, örtüler yırtık pırtıktı ve duvarların arasında fareler, böcekler cirit atıyordu. Bir süre orada saklandık. Cellie bir köşeye oturup sigara içti. Jason duş aldı. Kot pantolonu kalçalarından sarkarak çıktı banyodan. Orada yarı çıplak durup su damlaları dövmelerinin üzerinden süzülürken ona bakmak, Cellie'yi de çakmağı yakıp ateşi diliyle söndürürken izlemek istemedim. Amacım televizyonun kumandasını alarak çizgi filmle ya da herhangi bir programla dikkatimi dağıtmaktı, ama televizyonun siyah ekranındaki yansımamı görünce duraksadım. Yüzüm kanlar içindeydi. Bunu daha önce nasıl fark edememiştim? Onca kırmızının içinde en çok gözlerim dikkat çekiyordu; boş boş bakan iki beyaz, parlak küreydiler.

Açma düğmesine bastım ve kanalı değiştirdim, ama kaçış yoktu. Yüzüm yine orada, kare ekranın içindeydi, ancak televizyon bu kez bambaşka bir sesle yankılanıyordu. Jason, Cellie ve ben bütün haberlerdeydik.

“Vay canına, ünlü olduk!” Cellie kıkırdadı.

Kamyon durağındaki gözetleme kameraları her şeyi yakalamıştı: Cellie’nin Earl’e kur yapışını, Earl’ün beni yakalayışını, Jason’ın Earl’e saldırışını. Kadın spiker olayı anlatırken görüntüler durmaksızın yayınlanıyordu. “*Kimse bu denli korkunç bir saldırıya neyin sebep olduğunu bilmiyor. Saldırganların, durum kötüye gitmeden önce marketi soydukları görülüyor. Kurbanın adı Earl Sanders. Elimize ulaşan ilk bilgiler böylesine vahşice bir dayaktan sonra olay yerinden ambulans helikopterle taşınmak zorunda kaldığı yönünde. Earl’ün durumu kritik; karısı ve iki çocuğu geceyi atlatmasını umuyor.*”

Jason televizyonu görmeyeyim diye önüme eğildi ve sonra da kapattı. “İzleme şu saçmalığı.”

Sanki yabancı biriymiş gibi baktım ona. “Adam ölebilir,” dedim sesim kısılırken.

“Ölmeyecek. Gel buraya. Temizlenmene yardım edeyim.”

“Hayır.” Duvara yaslanana kadar geri çekildim ve sonra da volta atmaya başladım. “Polisi arayıp kendimizi ihbar etmeliyiz.” Aramızdaki mesafeyi kapatıp Jason’ı omuzlarından tutup onu silkelemeye çalıştım. Ama bu, iriyarı bir kayayı hareket ettirmek gibiydi. “Belki doğruyu söylersek, Cellie’ye ve bana zarar verecekken bizi kurtardığını söylersek...” Başımila onayladım ve halıda izim çıkana dek volta atmaya devam ettim. “Evet, doğruyu söylersek...” Jason’ın ve Cellie’nin ne kadar hareketsiz olduğunu fark etmeden,

bana delirmişim gibi, bulaşıcı bir etobur virüs kapmışım gibi baktıklarını fark etmeden konuşmaya devam ettim.

Cellie dizlerini göğsüne çekti ve elleriyle kulaklarını tıkayıp mırıldanmaya başladı.

“Dur,” dedi Jason, Cellie’ye. Ama o durmadı. Sesi daha da yükseldi ve ben de onun sesini bastırmaya çalışarak, akıllarını başlarına getirmek için konuşmaya devam ettim.

Jason önüme geçti. “Dur.” Beni salladı. “İkinizde durun ve düşünmeme izin verin.”

Ben de, Cellie de durduk; gözlerimiz kocaman açılmıştı. “Polise gidemeyiz,” dedi Jason.

Ağzımı açtım, ancak parmağını dudaklarıma bastırdı.

Sesi ve gözleri yumuşadı. “Polise gidemeyiz. Seni ve Cellie’yi yine kilitlerler. Bana ne olacağı umurumda bile değil, ama size neler yapacaklarını biliyorsun. Cellie’yi ses geçirmez odaya tıkarlar. Seni de.” Elini başıma koydu. “İyi düşün,” diye yalvardı.

O anda Jason’ın haklı olduğunu biliyordum. Teslim olursak, Pleasant Oaks’a geri gönderilmeyecektik. Yaşımız orası için çok büyüktü. Vahşi Ada’ya gönderilecektik ve dedikodulara göre Pleasant Oaks oranın yanında otel gibi kalıyordu.

“Beni kilit altına almalarına izin verme, Alice.” Cellie’nin sesi çok çocuksuydu ve içimden bir şey onu korumak için harekete geçti.

Sırtımı dikleştirip gözyaşlarımı sildim. “O zaman ne yapıyoruz?”

Jason rahatlayarak gülümsedi. “Bana bırak.” Beni yavaşça ve sağlam bir şekilde öptü. Kar tanesinin yağmur suyunda erimesi gibi içim eridi ona karşı. “Gel hadi. Gidip seni temizleyelim.” Beni banyoya götürüp duşu açtı. Kıyafetlerimle birlikte suyun altına girdim ve üzerimdeki kanın sıcak, kırmızı bir dalga gibi akmasını izledim.

Candy’nin evine geri dönemezdik. Polislerin isimlerimizi öğrenmesi an meselesiydi. Şehirden ayrılıp yeni bir hayata başlamak için birkaç günümüz olduğunu düşündük. Ama yanılıyorduk. Günler değil, saatler vardı.

18

TEKEŞLİLİK

Eğitim gezisinden sonra, grup terapisini beklemek için odalarımıza dönüyoruz. Bana bulutların arasında yaşadığımızı hissettiren –ya da Chase’in öpücüğünün kalıcı hazzından sonra bana öyle geliyor– hafif bir sisle birlikte yağmur tekrar başlıyor.

Amelia’yı parmaklı pencerenin ardından ıslak, sisli dünyayı izlerken buluyorum. Kapı ardımdan bir fısıltı gibi yavaşça kapanırken bana dönüyor.

Tereddütle gülümsüyor. “Ailem sonunda geldi.”

Gözlerim yatağına ve yatağın üzerindeki parlak, yeni bavula kayıyor. “Ah,” diyorum. Ellerini birleştirerek, kırmızı bilekliği artık takmadığını gösteriyor. Yanağımı ısıırıyorum. “Ah,” diyorum tekrar, bu kez daha zayıf çıkıyor sesim.

Aniden boğazım kaşınıyor ve göğsüm ağrıyor. Kalbim sanki üç katı büyümüşte küçücük kafesinde normal bir şekilde atmaya çalışıyormuş gibi hissediyorum.

“Beni Green Lake’e götürüyorlar.” Green Lake, hastalarının her birin özel odalarının olduğu, tasarım hastane önlüklerine ve içlerinden seçim yapabildikleri lezzetli kafeterya yemeklerine sahip özel bir akıl hastanesi. “Bu iyi bir şey, değil mi?” Umutla gözlerimin içine bakıyor. Ona her şeyin iyi olacağını söylememi istiyor. Benim de iyi olacağımı söylememi bekliyor.

“Tabii ki. Oranın çok iyi olduğunu duydum,” diyebiliyorum, hüzne yakın bir şey nefesimi tıkasa da.

Aniden Amelia üstüme atlıyor ve sıkıca kucaklanırken buluyorum kendimi. Çekimser bir şekilde kollarımı ona dolayana kadar sıkıyor da sıkıyor. “İrtibatı koparmayacağız,” diyor.

İrtibatı kopartma. Jason’ın annesinin şarapla ıslanmış dudaklarından dökülen sözler bunlar.

“Elbette,” diyorum birbirimizi bırakırken.

“Şuraya iletişim bilgilerimi yazdım.” Amelia, şifoniye-
rin üzerindeki mavi origami kâğıdı parçasını işaret ediyor. “Beni ne zaman istersen arayabilirsin. Green Lake’te cep telefonuna izin veriyorlar.” Başparmağını ısırtıyor ve ayakuçlarında yükseliyor. “Ailem beni bekliyor. Birkaç saat oldu onlar geleli, ama sen dönene kadar beklemelerinde ısrar ettim.”

“Gitsen iyi olacak, o zaman.” Saate bakıyorum. “Benim de gitmem lazım. Bilirsin ya, grup terapisi işte.”

“Evet,” diyor.

Saatin dakikaları bir bir geçiyor, ancak ikimizde kıpırdamıyoruz.

“Pekâlâ, önce ben gidiyorum.” Amelia çantasını omzuna geçiriyor ve kapıya doğru giderken kolumu sıkıyor. “Monica’nın canını sıkmasına izin verme, tamam mı? Ve Chase konusunda... dikkatli ol. Ondan hoşlandığını biliyorum. Sadece onun da senden hoşlandığına emin ol.”

Gülümsemek için kendimi zorluyorum. “Merak etme. Arkadaş pipiden önce gelir, değil mi?”

“Her zaman!” Amelia bana inci gibi beyaz dişlerini sevgi kadar gerçek bir gülücükle gösteriyor. Bir zamanlar ben de öyle gülümserdim. Jason’la olduğum her an öyle gülümserdim. Ama artık yapamıyorum.

Amelia’nın kapıdan çıkışını izlemeyi bile beceremiyorum.

“Bu akşam ilişkiler hakkında konuşmak istiyorum,” diyor Doktor Goodman, akşamki grup terapimiz sırasında.

Chase yanımda oturuyor. Doktoru dinlemiyor. Boynundaki büyük kulaklıklardan, sadece ikimizin duyabileceği seste yumuşak bir müzik çalıyor. Arada bir sandalyesinde kıpırdanıp bacağına benimkine sürüyor. Vücudum hafif dokunuşlarıyla can bularak kıpırdanıyor. Tapınaktaki öpüşmemizin üzerinden saatler geçmesine rağmen hâlâ dudaklarını ve bedenime bastırduğu bedenini hissedebiliyorum.

Kapüşonlu sivişörtümün cebinden mavi origami kâğıdı parçasını çıkarıyorum. Çevirip Amelia’nın iletişim bilgi-

lerini tekrar okuyorum. Amelia gitti. Onun için mutluyum, kendim içinse üzgün. Aynı anda iki farklı duygunun içinde savaş vermesi çok tuhaf bir his.

Ama Chase hakkında söyledikleri için endişelenmiyorum. Sabahki öpüşmemize bakılırsa, benden oldukça hoşlandığını söylemek mümkün. Hem, ona bir sürü şey anlattım. Daha önce kimseye söylemediğim şeyler. Jason'dan bile sakladığım bir parçama sahip olmasına izin verdim.

“Daha önceki ve şimdiki ilişkilerimizi incelemenizi istiyorum,” diyor Doktor Goodman. “İlişkilerimizde nasıl davrandığımızı, nasıl tepkiler verdiğimizizi tartışalım; kişiliğimizi ve seçimlerimizi nasıl etkilediklerini araştıralım.” Amelia'nın notunu kuğu şeklinde katlamaya başlıyorum.

Doktor Goodman bu akşamın konusunu beynimin içinden çekip almış gibi sanki. Önceden her şey siyah ve beyazdı. Cellie kötüydü. Jason iyiydi. Ama son zamanlarda anılarım farklı renklere bürünmeye başladı. Cellie'yi ve onun korkunç sevgisini düşünüyorum. Jason'ı ve farklı (ve muhtemelen daha tehlikeli) bir şekilde korkunç olan, ancak bunu zamanında anlayamadığım, sevgisini düşünüyorum.

Chase beni dürtüyor. “Kuğuların tek eşli olduklarını biliyorsun, değil mi?” diye fısıldıyor ve incelemek için kuğuyu ellerimden çekip alıyor.

Kahkahamı bastırıyorum. “Bunu nereden biliyorsun?”

Sandalyesine yayılıyor. “Ne diyebilirim ki? Tuhaf ve açıklanamaz gerçekleri anlamak konusunda üstüme yoktur.

İnsanlar beni incelemek için iyi para öderdi.”

“Neden senden hoşlanıyorum ki ben?”

Sırıttıyor ve yanağında küçücük bir gamze belirliyor. “Çünkü uzun boyluyum ve yarı havalıyım?” Bana göz kırptıyor. Kuğuyu ellerinden kapıp güvenle cebime koyuyorum.

Doktor Goodman boğazını temizleyip gizli sohbetimize etkin bir şekilde son veriyor. “Alice, eklemek istediğin bir şey mi var?”

Kafamı hayır anlamında sallıyorum.

Doktor Goodman dikkatini Chase’e çeviriyor. “Chase?”

Chase gerekenden daha sert bir biçimde hayır diyor. Doktor Goodman’a ciddi anlamda kıl oluyor, ama nedenini anlamıyorum. Doktor Goodman homurdanmaya devam ederken, bir origami kâğıdı daha çıkarıp (bu kez yeşil) ikinci bir kuğu yapıyorum.

Grup terapisi olaysız ilerliyor ve Doktor Goodman her zamanki gibi başardığımız güzel işler ve yaptığımız ilerlemeler için sırtımızı sıvazlamamız gerektiği konusundaki konuşmasıyla bitiriyor. Chase ve ben kapıdan çıkan tekli sıranın en sonundayız. Doktor Goodman’ın yanından geçerken Chase tökezliyor. Geniş omuzları sırtıma çarpınca bir anda kendimi yerde buluyorum. Düşünce acı sıyrılan dizlerimi ve avuçlarımı sızlatıyor.

“Hay anasını, Allie, iyi misin? Kahretsin, çok özür dilerim,” diyor Chase. Verdiği zararı incelemek ve ayağa kalk-

mama yardım etmek için yanıma çömeliyor, fakat Doktor Goodman ondan önce davranıyor.

“Bir şey yok.” diyorum, Doktor Goodman’ın hafif tu-tuşundan sıyrılarak. Bir adım ileri atıp sivitşörtümü düzelti-yorum.

“İyi olduğuna emin misin?” diye içtenlikle ve endişeyle soruyor Doktor Goodman.

“İyiyim ben,” diyorum, sızlayan avuçlarımı ovarak. “Teşekkürler.” Yanaklarım utançtan kıpkırmızı bir halde ka-pıdan fırlıyorum.

Chase bana yetiştiriyor. “İyi olduğuna emin misin? Bal-yoz gibi indir yere.” Beyzbol şapkasını çıkarıp parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor.

“Gözlemin için sağ ol ya.”

“Sinirlendin.”

“Chase Ward’dan bir başka cafcacflı gözlem daha!”

Chase bir elini omzuma koyup beni durduruyor. “Özür dilerim.”

“Her neyse.” Fazla tepki verdiğimi fark ederek gözleri-mi deviriyorum. “Hem neye takıldın ki sen?”

“Hiçbir şeye.”

“Anlamadım.”

“Belki de bilerek tökezlemişimdir.”

“Bunu neden yapasın ki?”

“Bir şey almak için,” diyor. “*Sana* bir şey almak için.”

“Bana bir şey almak için beni mi ittin yani?”

Sırıttıyor. “Aynen, bu arada ne olduğunu sana göstermeden önce şükranla ve minnettarlıkla ayaklarıma kapanmana hiçbir itirazım olmadığını da söyleyeyim.”

Kollarımı göğsümde birleştirerek Chase’in sadede gelmesini bekliyorum. Tıpkı bahçedeki gibi yalnızız, ancak bu kez Chase’in bana asılmayacağını görebiliyorum. Tamamen başka bir olayın peşinde.

Yavaşça, çok yavaşça cebinden bir şey çıkarıyor. Kırmızı kordona bağlı beyaz bir kimlik kartı gözlerimin önünde sallanıyor. Ne olduğunu o anda idrak ediyorum. Chase başka bir güvenlik kartı yürütmüş. Ancak bu sefer öyle alelade bir kart değil. Yuvarlak çerçeveli gözlüğüyle resimdeki zayıf yüz bana sırtıyor. Doktor Goodman. Doktor Goodman’ın resminin altındaysa şimdiye dek gördüğüm en tatlı üç kelime yazıyor: Sınırsız erişim yetkisi.

Kartı Chase’in göğsüne bastırıp beyaz plastiği bir elimle gizliyorum. “Bu şimdiye kadar aldığım en iyi hediye olabilir.”

Chase’in bakışları ciddileşip biraz da katılaşıyor. Bir eliyle yanağımı avuçluyor. “Kardeşini bulmana yardım etmek istiyorum.”

“Ne zaman?” Yatışmış hissederek dokunuşuna doğru eğiyorum başımı.

Başını hafifçe sallıyor. “Bu gece. Odama gel.”

Eli omzumdan aşağıya kayıp, engebeli yanık izlerinin üstünden geçiyor ve sonra kolumdan aşağıya inerek kapüşo-

numun cebine giriyor. Katladığım ikinci kuşuyu, yeşil olanını çıkarıyor. “Bu bende kalacak.” Sonra da gidiyor.

Odama doğru yürürken, kafamdan bir ses durmadan *Bu gece Cellie, senin için geliyorum, bu gece Cellie, senin için geliyorum* deyip duruyor. Ama ses kulağıma tereddütlü ve öncekinden daha zayıf geliyor. Cellie’yi öldürmeye ant içtiğim andan Japon tapınağında gizli öpücüklerle geçen zaman arasında yeminim zayıfladı. Chase beni kendine bağladı ve onun sıcaklığını soğuk intikama değişebileceğime artık emin değilim.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Bizi bu boktan otel odasında saklanırken nasıl bulduklarını bilmiyorum. Ama yakalandık. Biri kapıyı yumrukla-maya başladı. Dışarıdan bir ses ellerimiz havada içeriden çıkmamızı söyledi. İşbirliği yapmayıp dışarıya çıkmayı reddettiğimizde kapıyı kırdılar.

Jason ve ben, ellerimiz ensemizde dizlerimizin üzerine çöktük. Yanaklarımız kirli halıya bastırılmış ve ellerimiz sıkıca arkadan kelepçelenmiş bir halde zemine yatırıldık, ancak Cellie karşı koydu. Koymasaydı Cellie olmazdı zaten. Yol boyunca, polislerin ve sirenlerin sesini bastıran, çılgın, tiz bir sesle güldü.

Hepimizi dışarı sürükleyip Cellie ve beni bir arabaya, Jason'ı da başka bir arabaya bindirdiler. Onu arka koltuğa itirirlerken bize göz kırptı ve polislere, "Buna değerdı," dedi.

Bölge polis karakoluna götürüldük. İşlem görüldükten sonra, Cellie'yle Vahşi Ada'ya postalandık. Plastik kaplara işedik ve listeden sorular soran girişteki danışmanla konuştuk. Bana gözlüklerinin üstünden bakan Doktor Goodman'la tanıştım. Cellie yan taraftaki odadan bağıırıyordu. Doktor

kardeşimin iyi olup olmadığını sordu. Ben de ona, “Hayır, o hiç iyi olmadı,” dedim. Cellie’nin odası tam karşımdaydı ve her gece uğultularını duyuyordum.

Bir gün, eğlence odasındaiken gelip tam önüme dikildi. Buraya yatırılır yatırılmaz konuşmayı kesmişti. Sarı ışıkların altında yüzü zayıf ve içine göçmüş gibi görünüyordu. Bu kadar zayıfladığını nasıl fark edememiştim? Boş bakan siyah gözlerinin altında mor halkalar oluşmuştu. İyi değildi ve ona nasıl yardım edeceğimi bilmiyordum. Yanıma oturmasını söylemek için ona doğru uzandım. Ona kâğıttan hayvanlar yapıp çocukluğumuzdan, belki de en çok sevdiği ev olan Pam ve Gayle’in evinden anılarımızı anlatacaktım. Ama şansım olmadı. Eli bileğimi kavradı ve dişlerini koluma geçirmeye çalıştı.

Görevliler gelip onu üzerimden aldılar. Bütün gece çığlıklar attığı sessiz odaya kapattılar. Sesi kısılana kadar bağırdı ve sonra hemşire gelip onu uzun, sivri uçlu bir iğneyle sakinleştirmek zorunda kaldı. Görevliler beni uzakta tutmaya çalışsa da arka planda olan biteni izledim. Kapıyı açtıklarında orada olmak istedim. Aptal gibi, eğer beni görürse sakinleşebileceğini düşündüm. Ama varlığım onu sadece daha çok tahrik ediyordu. Titredi, ağladı ve inledi. Sürekli olarak söylediği tek şey, “Herkes yalan söylüyor! Herkes yalan söylüyor!” oldu.

19

CHASE'İN ODASI

Chase'in odasına varınca kapıyı vurmaya gerek duymuyorum. Onun yerine, kapının açılmasıyla çıkan bip sesinin onu uyaracağını bildiğimden kartı direkt siyah kutuya okutuyorum. İçeriye girdiğimde sadece banyonun ışığı yanıyor. Mum ışığı gibi, etrafa süzülerek odayı yumuşacık bir parlaklıkla aydınlatıyor. Yeşil kuğum komodinin üstünde duruyor.

“Selam,” diyorum kapıda rahatsızca kıpırdanırken. Chase yatağında, bir kolu başının arkasında dururken diğer koluyla göğsünde ritim tutarak uzanıyor. Bana gülümsüyor. “Oda arkadaşın nerede?” diye soruyorum. Yandaki yatak boş ve toplu.

“Birkaç saat önce sinir krizi geçirdi. Çatallardan mı nefret ediyormuş, ne. Etrafa eşyalar fırlatmaya başladı ve Hemşire Dummel’i ayakkabılarından biriyle tam gözünden avladı.” Chase biraz yana kayıp yanındaki boş alana hafifçe vuruyor.

Yanağımın iç kısmını ısıyorum. Neden her şey ani-

den tuhaflaşıyor? “Hadi ama,” diyor. “Sana bir hediyem var. Otobüste vermeyi unuttum.”

Tek kaşımı kaldırıp yanına yaklaşıyorum. Bir günde iki hediye mi? Rekora koşuyorum. Cebinden bir şey çıkarıyor. Cellie’nin cebinden tek boynuzlu at resmi olan çakmağı çıkarışı geliyor gözümün önüne ve midem bulanıyor. Ama Chase elini açtığında ortaya çıkan bir çakmak değil. Avcunda benekli bir taş duruyor.

Kartı komodinin üstüne koyup yatağa oturuyorum ve taşı elinden alıyorum. İyice inceliyorum. “Teşekkürler.” Ne demem gerektiğinden tam olarak emin değilim. Artık Chase’i nedensiz iş yapmadığını bilecek kadar iyi tanıyorum. Ama ne kadar uğraşırsam uğraşayım bana neden taş verdiğini anlayamıyorum.

“Bahçeden bu. Dışarı çıkarken aldım.” Yüz yüze geleceğimiz şekilde yerinden doğruluyor. “Şeklini hâlâ fark edemedin mi?”

Taşı parmaklarımın arasında çeviriyorum. İşte o anda neye benzediğini anlıyorum. “Kalp mi?”

Belime dokunuyor. “Sana...” Gözleri içtenlikle parlıyor. “Sana seilmeyi hak ettiğini hatırlatması için.”

Taşı sıkıca sarıyorum. Sözlerini nasıl algılayacağımı bilemiyorum. İçimde bir şey onları inkâr ediyor. Kirpiklerim düşüyor. “Herkes seilmeyi hak eder, ama bu her zaman sevildikleri anlamına gelmez.”

Alaycı sözlerime karşılık başını eğiyor. Dudakları gülüşüyle kıvrılıyor ve sözleri bir buzulu (ya da kalbimi) erite-

cek kadar sıcaklıkla doluyor. “Sen sevilleceksin.” Neredeyse duyamayacağım kadar alçak bir sesle söylüyor bunu.

Dudaklarımı beni ağlatacak kadar yumuşak, tatlı ve umut dolu bir şekilde öpüyor. Kollarım ona dolanıyor. Küçük küçük oynaşmalar uzun süreli öpücüklere dönüşene kadar durmadan öpüşüyoruz. Birbirimize tutunup yatağa devriliyoruz. Düşerken, Jason’ın bir görüntüsü gözlerimin önüne geliyor ve onunla çatıda ilk kez öpüştüğümüz o geceye geri dönüyorum. Gözlerimi kırıştırıyorum ve Chase beni uzunca ve derin derin öperek Jason’la ilgili her düşüncüyü atıyor kafamdan. Kulağımı, yanağımı, gözkapaklarımı ve nabzımın deli gibi attığı boynumu öpüyor. “Söz veriyorum. Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım, Alice.” Öpücükleri arasında mırıldanmaya devam ediyor. *Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım.*

Nefesimizi toparlayabilmek için öpüşmeye ara veriyoruz. Başımı göğsüne yaslıyorum. “Bu çok...” Ne diyeceğimi bilemiyorum. Uygun kelimeleri bulamıyorum.

Kahkaha atıyor ve tişörtünün altından hissettiğim güm-bürtü beni de gülümsetiyor. “Ah, Sadece Alice, bir erkeğin gönlünü kazanmayı iyi biliyorsun.” Alnımı öpüyor. “Bu gece yanımda kal.”

Kendimi geri çekmeye çalışıyorum, ancak kolları beni yerime çiviliyor. “Sadece uyuyabiliriz. Burada kalmanı istiyorum. Alarmımı bizi sabahki yatak kontrolünden önce uyandırması için kurarım.”

Cellie’yi bulmamız, D koğuşuna geri dönmemiz gere-

kiyordu. Ama aniden Cellie'den intikam alma arzumu, bütün geceyi Chase'in kollarında geçirme arzuma yenik düşüyor. Çünkü bu uzun sürmeyecek. Aramızda yeşeren şey her neyse yok olmaya mahkûm. Taşı hâlâ elimde tutup avcumda onca zaman sıktıktan sonra kalp şeklinin nasıl da tenime damgalandığını düşünüyorum. Yanağımı tişörtüne bastırıyorum. "Tamam," diyorum. Kalacağım. Cellie'yi düşünmeyeceğim çünkü belki de gerçekten herkes seilmeyi hak ediyordur. Kısacık bir süre için bile olsa. Bir geceliğine bile olsa.

Birbirimizin kollarında uykuya dalıyoruz. Masmavi ışıkla kaplanmış bir odada titreyerek uyanıyorum. Şafak sökmek üzere. Chase yanımda, sakın ve derin nefes alış verişleriyle sırtının üstünde yatıyor. Esniyorum ve yataktan kalkmak için dönerken ayağımla çarpıp, Chase'in hediye ettiği taşı düşürüyorum. Oraya nasıl gitti hiçbir fikrim yok. Gülümseyerek taşı yerden almak için eğiliyorum. Taşı cebime sokarken, gözlerim yatağın altına tıktırılmış bir şeyi yakalıyor. Bir kâğıt parçasının köşesi yatağın altından görünüyor.

"Alice?" Chase'in uykulu sesi bana ulaşıyor.

Ona hızlıca gülümseyerek yatakla bazanın arasına sıkışmış kâğıda geri dönüyorum. "Bu ne?" diye soruyorum.

Endişe dolu gözlerle bakışlarımı takip ediyor. Merakım önce ikiye, sonra üçe katlanıyor. "Allie." Sesi hafif bir uyarı içeriyor. "Hiçbir şey." Benimle aynı anda atılıyor kâğıda. Ama ben daha yakın ve daha hızlı olduğumdan ondan önce alıyorum.

Çekip çıkarıyorum. Kalın bir dosya.

Chase'in gözleri kısılıyor. "Geri ver onu, Allie. Önemli bir şey değil." Almaya hazır bir şekilde bana doğru hareket ediyor, ama dosya elimde, geri adım atıyorum.

Bana ulaşamayacağı kadar uzaklaşıyorum ondan. Chase sinirle elini saçlarının arasından geçiriyor. Yatakta dizlerinin üzerine oturup küfrediyor. Dosyanın üzerindeki ismi okuyorum. Önce meraklanıyorum, sonra şaşıyorum ve en sonunda da kafam karışıyor. Kanın yüzümden çekildiğini hissedebiliyorum. "Chase?"

Başını çeviriyor; mahcubiyet mi, utanç mı bilemiyorum. Neden yüzüme bakamıyor?

Tekrar adını söylüyorum. O kadar belli belirsiz söylüyorum ki neredeyse odadaki havayı dalgalandırmıyor bile. Görüşümün beni yanıltmadığına emin olmak için elimdeki dosyaya bir kez daha bakıyorum. Ama dosyadaki etikette hâlâ ALICE MONROE yazıyor.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Jason, bir ay içinde bizi bulmayı başarmıştı. İki gün ıslah evinde kaldıktan sonra duruşma gününe kadar Candy'nin himayesine bırakılmıştı. Her hafta bizi ziyarete gelirdi. Ben-se bayat kahve kokusu ve sevdikleriyle tekrar buluşan ailelerin şen kahkahaları arasında hıçkırıklara boğulurdum. Daha önce de ağlamıştım, ama hiç hıçkıra hıçkıra değildi. İçimde bir şey kırılmıştı ve Cellie beni paramparça ediyor gibiydi. Gittiğim her yerde çığlıklarının yankısını duyuyordum. Sonunda, paramparça olanın ben değil de Cellie olduğunu anlamıştım ve ilk kez, ölmesinin ikimiz için de daha iyi olacağını düşünmüştüm. Kimsenin asla anlayamayacağı şey buydu: onu öldürme kararım nefretten değil, sevgiden doğmuştu. Sevgiden doğmuştu. Cellie'yi çok sevmiştim. Ama sevgi düz bir çizgi değildi. Kıvrımlıydı, dolambaçlıydı ve bazen kesilmesi uzayıp gitmesinden çok daha iyiydi.

Jason elimi tuttu ve başparmağıyla küçük daireler çizdi. Beni ilk kez ziyaret ettiğinde, "Beni saldırı ve yaralamayla suçluyorlar," dedi. Yüzünü bütün haberlerde gördüğümünden, (Cellie haklıydı, ünlü olmuştuk) hakkındaki suçlamaları za-

ten biliyordum. Tek boynuzlu at dövmesini görebilmek için elini çevirdim.

“Burada...” Boğazım düğümlendi. Kelimeler tırmanmamın imkânsız olduğu on metrelik bir duvar gibiydi. “Burada yaşayabileceğimi sanmıyorum. Cellie gittikçe kötüleşiyor. Durmadan çılglık atıyor ve...” Aklımdakini itiraf etmeye korkarcasına cümlemi tamamlayamadım. Yakında sadece birimiz hayatta kalabilecekti.

“Ne olmuş Cellie’ye?”

Yüzümü çevirdim ve parmaklarım istemsizce Cellie’nin beni kolumdan yakalayıp dişlerini geçirmek istediği yere gitti.

“Alice.” Çenemi tutup yüzümü kendine çevirdi. “Kolu- na ne oldu?” Morlukları görmemek imkânsızdı. “Sana bunu o mu yaptı?”

Ona, Cellie’nin bana ciddi anlamda fiziksel zarar verdiğini söylemeye çalışmak şimdiye dek söylemeye yelten- diğim en zor şeydi ve tabii kendimi bunu yapmaya zorlaya- madım. Ama önemi yoktu. Cevap yüzümden okunuyordu zaten. “Buraya ait değilsin sen,” dedi. Öne doğru eğildiğin- den görebildiğim tek şey sırtıydı. Tişörtünün omuzlarının üzerinden gerilmesi bana altında yatan dövmeyi hatırlattı; Tanrı’nın Emri. Başını eğdi. “Sana iyi bakabilirim.”

Öne doğru yaklaştım ve kulağımı omzuna yasladım. Kalp atışlarını hissedebiliyordum. Onun kararlılığına, gü- cüne kapılmak istedim. Roman’ın evindeki zamanlarımızı, dolabın karanlık köşesine sığınarak geçirdiğimiz soğuk sa-

atleri düşündüm. Nasıl kâğıttan aslanlar yaptığımı. *Benim aslan yüreklim...*

Yanağımı okşadı ve başımı öptü. “Eğer istediğin bir yere gidebilseydin, dünyanın neresinde olursa olsun, nereye giderdin?”

Yüzümü göğsüne doğru ittim. Büyükbabamın evi, kar yüklü gri bulutların görüntüleri geldi gözümün önüne. “Sıcak bir yere. Aydınlık bir yere.”

“Öyle bir yere gidebiliriz.”

“Nereye?” diye sataştım.

Jason çenemi kaldırıp gözlerimizi buluşturdu. “Ben ciddiylim. Seni buradan çıkarabilirim. Ziyaretçi girişinden geldim buraya. Düşündüğün kadar korunaklı değil.”

Hayatımızı herkesten kaçarak yaşadığımızı hayal ediyorum ve her ne kadar kulağa romantik gelse de yalan da değil. Sonuçta, tüm yaşamımız boyunca yaptığımız zaten bu değil miydi? Yıllardır devlet tarafından, hükümet tarafından itilip kakılıyorduk ve evden eve dolaştırılıp hep kenarlarda yaşıyorduk. Jason şimdi hayatlarımızı geri almayı teklif ediyordu. *Kendi* hayatımı. Bu artık grup evleri yok demekti. Hastaneler yok demekti. Cellie yok demekti. İhtimaller damarlarımda gezen uyuşturucu gibiydi. Yaşattığı his çok tatlıydı ve bağımlılık yapıyordu. “Seninle her yere gelirim.”

Geriye kalan vaktimizi büyük kaçışımızı planlayarak geçirdik. Planımızı devreye koymak, hemen o gün kaçmak için hazırdım, ancak Jason gerekli ayarlamaları yapabilmek için zamana ihtiyacı olduğunu söylemişti.

Gitmek için kalktığında bana hoşça kal öpücüğü verdi. Dudaklarının sıcaklığı vücuduma söndürülmesi imkânsız bir yangın gibi yayıldı. Yanmanın birçok yolu vardır. Jason'ın öpücüğü bunlardan biriydi. Cellie'nin elinden olanıysa bir diğeri.

20

İTİRAFLAR

“Ne halt karıştırıyorsun sen, Chase?”

İç çekip ensesini ovuyor ve sakince gelip yatağının başucunda duruyor. “Onu görmemen gerekiyordu.”

Hadi canım. “Dosyamla ne işin var senin?”

Kafasını sallıyor. “Sana söyleyemem.”

“Söyleyemezmiş!” Aptalca tekrarlıyorum. “Bilmeye hakkım olduğunu sanıyorum. Çaldın mı bunu?” Onca zamandır bana yalan söylüyormuş. Dosyamı okuyup arkamdan gülüyormuş.

“Çalma...” Lafları birbirine dolanıyor. En azından mahcup görünecek kadar edepli. “Sana yardım etmek içindi.”

“Bunun beni daha iyi hissettirmesi mi gerekiyor?” Sınırle söylüyorum. “Neden yaptın?” Dosyayı göğsüme, kalbimin kırıldığı, Chase’in elleri arasında paramparça olan yere bastırıyorum.

Omuz silkip ellerini cebine atıyor. “Sana söyleyemem. Henüz buna hazır değilsin.”

Homurdanıyorum. “Korkağın tekisin.” Dosyayı odanın diğer ucuna fırlatıyorum ve içindeki kâğıtlar etrafa saçılıyor. Earl’ün dayak olayında suç ortağı olarak tutuklandığım zamandan kalan parlak baskılı sabıka fotoğrafım yüzüstü iniyor yere. Resimde ağlıyorum ve üstünde isminin yazılı olduğu levhayı tir tir titreyen ellerimde zar zor tuttuğumu hatırlıyorum.

Chase’in anında alevlenen gözleri bana dönüyor. “Ne?”

Kâğıtların üzerinden geçip çirkin resme ayak izimi bırakarak dibine kadar gidiyorum. “Korkağın tekisin dedim, Chase Ward, lanet olası, pislik bir korkak. Boktan espri anlayışının arkasına saklanıyorsun.” Kafamı sallıyorum. “Bilmeliydim. Kendine bile dürüst olamazken bana nasıl dürüst olabilirsin ki?” Gitmek için arkamı dönüyorum.

Çok geç olana kadar peşimden geldiğini duymuyorum. “Bekle.” Kolumu yakalıyor.

Arkamı dönüp kolumu çekmeye çalışıyorum ama tutuşu çok sert. “Dokunma bana,” diyorum alçak bir sesle. “Midemi bulandırırıyorsun.” Jason’dan çok farklı olduğunu sanmıştım. Halbuki hiç farkı yokmuş. Yalan makinesi. Hain.

Onu haşlamışım gibi, onu derinden yaralamışım gibi beni aniden bırakıyor ve gözlerinde onu gerçekten incittiğimi görebiliyorum. “Ciddi değilsin,” diyor yürek parçalayan bir fısıltıyla.

“Tabii ki ciddiylim. Diğerlerinden hiçbir farkın yok senin.” Arkamı dönüp elimi kapıya dayıyorum. Dışarıda görevli olup olmadığını umursamıyorum bile. Sadece gitmeyi,

Chase'in odasından ve yalanlarla örülü ağından çıkmayı istiyorum.

“Korkak olabilirim, ama sen de öylesin.” Chase'in sesi içimdeki öfkeyi tekrar alevlendirerek beni olduğum yere çiviliyor. Omuzlarım kasılıyor. “Dürüstlük mü istiyorsun, Alice? O zaman neden önce seninle başlamıyoruz? Bana niçin burada olduğunu neden söylemiyorsun? Neden D koğuşuna gitmeye bu kadar isteklisin?”

Arkamı dönme zahmetine girmiyorum. Başımı kapının soğuk metaline yaslıyorum. “Söyledim ya, kardeşim orada.”

İnanmayarak homurdanıyor. “Evet, tabii. Cellie'yi görmek için D koğuşuna girmek istiyorsun, öyle mi? Sonra ne yapacaksın peki?” Sessizce beklerken kalp atışlarımın odayı dolduruşunu duyabildiğine eminim. GÜM. GÜM. GÜM. Biliyor. Kesin biliyor. Başından beri amacımın ne olduğunu tahmin etmiş olsa gerek.

Öfkemi, kırgınlığımı ve korkumu yutkunuyorum. “Pekâlâ,” diyorum. “Dürüst olacağım. Cellie ölsün istiyorum. D koğuşuna gitmek istiyorum ve onu bulup tıpkı gerçekte de olduğu bir kanserli hücre gibi kesip atmak istiyorum.” Gerçek içimde öyle iltihaplandı ki sonunda yüksek sesle söylemek beni rahatlatıyor.

Boğuluyormuş gibi, tuhaf bir ses çıkarıyor. “Bunun neyi çözeceğini sanıyorsun? Jason'ı geri getirmeyecek.”

Nihayetinde, ellerim yumruk yumruk, arkamı dönüyorum. “Onun adını söyleme.”

Bir adım geri atıyor ve sonra pathıyor. “Aman Tanrım,

öyle sanıyorsun, değil mi? Eğer bir şekilde Cellie'yi öldürürsen, Jason tekrar can bulacak sanıyorsun.”

“Onun adını söyleme. Onun adını söyleme.”

Kafamı iki yana sallıyorum. Kalbim güm güm atıyor ve kan beynime sıcıyor. Zar zor nefes alıyorum.

Ama Chase, kemik atılmış köpek gibi durmak bilmiyor. “Jason. Jason. Jason. Jason öldü Allie. Jason öldü, ama ben buradayım.” Ellerimden birini yakalıyor ve geri çekmeye çalışsam da sıkıca tutuyor. Parmaklarımı zorla açıp göğsüne bastırıyor. “Ben buradayım. Hayattayım.”

Artık unutmamı, ona koşup Jason’ı ardımda bırakmamı istiyor. Yumuşak yakarışını üzerimden silkip gözlerimi kısıyorum.

Elimi göğsüne bastırıp onu itiyorum. Geriye doğru biraz tökezliyor. “Şimdi dürüst olma sırası sende. Sen neden Vahşi Ada’ya getirildin?”

Elimi bırakıyor ve öylece yanıma düşmesine izin veriyorum. “Kız kardeşim.” Gözleri bana blöfüne meydan okumamı istercesine bakıyor.

“Kız kardeşin. O yüzden mi buradasın?”

“Evet.” Çenesini bana doğru kaldırıyor.

“Saçmalık.”

“Ne?” Şaşıyor.

“Saçmalık dedim. Burada *gerçekten* ne işin var, Chase? Dosyalarla, sinsi sinsi olaylarla ne yapmaya çalışıyorsun?”

“Sana yardım ediyorum,” diye deniyor.

“Neden?”

“Çünkü edeceğimi söyledim.”

“Bana, sana kız kardeşini hatırlattığım için yardım ediyorsun.” Günler önce söylediği sözler peşimi bırakmıyor. *Bana onu hatırlatıyorsun, biliyor musun? Kanadı kırık küçük kuşumu.* “Kardeşini iyileştiremediğin için beni iyileştirmek istiyorsun. Beni iyileştirmek istiyorsun ama, belki ben iyileşmek istemiyordum.”

“O kadar yanılıyorsun ki,” diyor. Ancak ifademi görünce lafı kıvırıyor. “Belki başta amacım oydu. Ama artık değil. Artık çok farklı.”

“O zaman burada benimle gerçekten ne yaptığını söyle.” *Niye bu kadar nafîle yere yardım ediyorsun?*

Benimle göz teması kurmaktan kaçınıyor. “Söyleyemem, henüz değil. Söz veriyorum sana her şeyi anlatacağım ama şu an doğru zaman değil.” Kafasına vuruyor ve duvara yaslanana kadar birkaç adım geri atıyor.

“Boşa zaman harcıyoruz,” diyorum. “Her şey bitti.”

“Lütfen,” diyor. “Sana söyleyemeyeceğim bazı şeyler var, ama...” Yutkunuyor. “Birini öldürdüğümü söyleyebilirim.”

Vücudum buz kesiyor ve kalbim yavaşlıyor, tekliyor ve sonra tamamen duruyor. Amelia haklıymış. Chase birini öldürmüştü.

“Kimi?”

Yüzünü çeviriyor.

“Kimi?”

“Kız kardeşimi öldürdüm.” Sesi küçük, güçsüz ve solgun.

Daha önce de sevdiği birini öldürdüğünün ipuçlarını vermişti, ancak dile getirdiğini ilk kez duyuyorum. Başka bir şey söylemeyecekmiş gibi durunca, “Kız kardeşini mi öldürdün?” diyorum. “Nasıl?” Her detayı bilmek istiyorum. Chase’i benimle aynı noktaya getiren karanlık yol hangisiydi?

Üzerinden bir titreme geçiyor. “Yapamam.” Duraksıyor. “Söyleyemem.”

Kızgınlıktan ziyade umutsuzca başımı sallıyorum. Daha fazlasını paylaşmayacak ve ben de devam edemem artık. Çıkmazdayız. Bir başka açmazda. “Bir süre birbirimizi görmesek iyi olacak.”

Gözleri benimkileri buluyor. “Ne? Neden?”

Bakışlarından, bakışlarındaki ıstıraptan ve korkudan kaçıyorum. “Çünkü ikimiz de yaralıyız, Chase. İkimiz de yaralıyız ve birbirimizi iyileştiremeyiz.”

“Ben bunu istemiyorum ki.”

Yanağımın iç kısmını çiğniyorum ve kararlılık içime taş gibi oturuyor. O çok hasarlı. Ben çok hasarlıyım. “Böylesi ikimiz için de daha iyi.” Elimi uzatıyorum. “Kart?” Chase karşı çıksa da ceplerini arayıp güvenlik kartını buluyor. Nazikçe avcuma bırakıyor. Kapıya gidip açıyorum. Arkamı dönüp ona baktığımda zehirmişim gibi, denizanasıymışım gibi geri çekiliyor ve bu dosyayı yatağının altında bulmaktan daha çok yakıyor canımı.

Odasından uzaklaşırken sonunda istediğim şeye kavuştuğumu düşünüyorum. Chase'le birlikte eğlence odasında oturup, o iğrenç filmi izlediğimiz zamanı hatırlıyorum. Ona. *sana ihtiyacım yok, biliyorsun değil mi?* diye sorduğumu. Sonunda onu kendimden uzaklaştırdım. Bir görevi daha tamamladım.

Odama döndüğümde yatağımın kenarına oturuyorum. Maraton koşmuşum gibi nefes nefeseyim. Göğsümde bir hıçkırık, üzüntü ve acı hayal kırıklığı. Kendimi böylesinin gerçekten en iyisi olduğuna, ilişkimizi kontrolden çıkmandan, biri incinmeden bitirmenin en doğrusu olduğuna ikna etmeye çalışıyorum. Ama yalanıma kendim bile inanmıyorum ve gözlerimde biriken taze gözyaşlarına engel olamıyorum. Yatakta tortop olurken arka cebimdeki bir şey tenime batıyor. Chase'in bana verdiği taşı çıkarıyorum. Başparmağımla kalbin pürüzlü kenarlarını okşuyorum. Yumruğumun içinde sıkıp var gücümle duvardaki kalafatlı resme doğru fırlatıyorum. Bir şeylerin kırılma sesini duymak istiyorum. Ama tek çıkan, taşın şifoniyerin arkasına düşme sesinin takip ettiği yumuşak bir pat. Taşı bulmak için uğraşmıyorum. Benim için kayıp artık. Diğer her şey gibi.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Jason sonraki hafta ziyarete gelip her şeyin neredeyse hazır olduğunu söyledi. “Beş para etmez arabam bozuldu ve onu tamir ettirmek bayağı masraflı olacak. O yüzden yaya gitmek zorundayız.” Başım la onayladım ve ona hızlı koşabildiğimi söyledim. “Mahkeme günümü bugünden itibaren iki hafta sonrasına çektiler,” dedi. “Hapse girebilirim. Bir an önce kaçmamız lazım. Ama her şeyi ayarlamak için bir haftaya daha ihtiyacım var.”

Bir kez daha onaylayıp ona sıkıca sarıldım. Parmaklarını benimkilerle birleştirdi. Ayrı geçirdiğimiz bir hafta içinde yeni bir dövme yaptırmıştı, boğumlarında adım yazıyordu.

“Cellie nasıl?” diye sordu. Bana tekrar saldırmamasından korkuyordu. Sessiz odada kaldıktan sonra diğer hastaların arasına tekrar salınmıştı. Konuşmuyorduk. Beni uzaktan izliyordu. Kavga etmek üzere olan iki köpek gibi birbirimizin etrafında dönüyorduk ve her geçen hafta aramızdaki gerilim daha da büyüyordu.

Kafamı sallayıp dudaklarımı birbirine bastırdım. “İyi değil.”

Başparmağı alt dudağıma dokundu. “Yakında ondan

kurtulacaksın, söz veriyorum. Gittiğimiz yerin en iyi yanı da bu. Seni orada asla bulamaz. Önümüzdeki hafta kaçmaya hazırsın, değil mi?” O anda bile hazırdım, ama başımla hafifçe onaylayıp sonraki birkaç günü atlatabilecek gücü toplayabilmek için burnumu boynuna bastırdım.

O gece hilal vardı ve kendimi ucunda sallanıyor gibi hissediyordum. Bir keresinde Jason’a Güney Kaliforniya’dan, oradaki ortalama sıcaklığın yirmi derece olduğundan ve güneşin ne kadar geç battığından bahsetmiştim. Bizi oraya götürmesini umut ediyordum. İkimizi otobanda otostop çekerken, sıcacık kumu ayak parmaklarımızın arasında hissederken ve kıyıya vuran dalgaların sesini dinlerken hayal edebiliyordum.

Bir sonraki hafta Jason gelip her şeyin hazır olduğunu söyledi.

“Nereye gidiyoruz?” diye sordum, heyecanımı bastırmadan.

Yanağıma dokundu. “Muhteşem bir yer buldum.”

“Daha önce bahsettiğimiz bir yer mi?”

“Hayır, yeni bir yer. Daha önce hiç bahsi geçmedi oranın. Ama bence çok seveceksin. Hayal edebileceğinden bile daha iyi bir yer.”

Düşünebildiğim tek şey güneşte yanmış yanaklarım, hindistancevizi yağı ve sörf tahtalarıydı. Geleceğimin parlak renkleri. Ama Jason’a güveniyordum. Benim için en iyisini istiyordu.

“Uzakta mı?”

“Hayır. En iyisi de bu ya zaten. Hiç uzak değil.”

“Oraya varmamız ne kadar sürer?”

“Çok değil, göreceksin.”

Sertçe parmak uçlarımı öptü ve tekrar hazır mıyım diye sordu. Cellie’ye ve onun deliliklerine açılan kapıya baktım. Hiç tereddütsüz başımla onayladım. Evet. Evet, hazırdım.

Jason, “Gidelim,” dedi. Ben de gittim.

21

M O R

Bugün kendimi mor hissediyorum. Cellie ile birlikte kaldığımız, kendimizi savaş esirleri olarak hayal edip, ince döşekli çelik ranzada uyuduğumuz o grup evini hatırlıyorum. Orada bir çark vardı ve her sabah gidip renk tekerini çevirmemiz istenirdi. Çarkın en üst köşesinde BUGÜN KENDİMİ HİSSETTİĞİM RENK ... yazardı ve biz de çarkı döndürüp, fırlıdağı o anki ruh halimize en uygun renge getirmeye çalışırdık. Cellie her zaman kırmızı hissederken (sinirle ve o çok sevdiği yangınlarla bağdaştırdığım bir renk), bense genellikle sarı hissederdim. Renk tekerindeki sarı yarı parlak ve canlıydı. Hep onun daha mat bir sarı olmasını, hastalığın ve çürümenin rengi olmasını isterdim. Ama bugün, eğer o çark önümde olsaydı, fırlıdağı mor rengin üzerine getirir ve orada kalmasını sağlardım.

Chase ve ben konuşmuyoruz. Herkesin meraklı ve gergin bakışları üzerimizde. Bir akıl hastanesinde olabilecek en tehlikeli şey bu. Kahvaltı yaparken birbirimizi görmezden

geliyoruz ve herhangi bir şeyin tadını alamayacak kadar üzgün olsam da birkaç lokma yumurta atıyorum ağzıma. Çember şeklinde olan grup terapisinde, birbirimizden olabildiğince uzağa oturduğumuzdan neredeyse tam karşı karşıya kalıyoruz. Mıknatısın zıt kutupları gibiyiz. Yüz yüze bakıyoruz, ancak birbirimizi itiyoruz. Doktor Goodman ilişkilerle ilgili tartışmasına devam ediyor. Chase'e soru soruyor, üsteliyor ve o cevap vermeden kimsenin konuşmasına izin vermiyor. Ama Chase, ukala bir yanıt vermek ya da zekice bir iğneleme yerine, "Saçmalığın daniskası bu," diye mırıldanıyor ve yanındaki boş sandalyeyi devirerek odadan fırlıyor.

Günler ilerledikçe, mor rengim ağırlaşp bir pelerin gibi omuzlarımı örtene kadar derinleşiyor. Amelia'yı özlüyorum ve keşke burada olsaydı diye düşünüyorum. O gittiğinden beri her şey boka sarmış gibi görünüyor. Ne yaptığını merak ediyorum. Green Lake'te mutlu mudur acaba? Diğer hastalara da kaltak deyip, kirli iç çamaşırını giydiklerini iddia ediyor mudur?

Akşam yemeği sırasında yağmur, neredeyse sinir bozucu bir şekilde, bardaktan boşalırcasına yağıyor. Morarmış ve hırpalanmış göz rengindeki bulutlar gökyüzünü kaplıyor. Hava hastaları daha da gergin kılıyor, panikataklarını harekete geçiriyor. Hâlâ hepsi denizanası, ama sanki şimdi Tanrı'nın eli aşağıya inmiş de okyanusu karıştırarak bir girdap oluşturuyor. Ben havayı umursamıyorum çünkü ruh halime uyuyor. O da koyu, ben de.

Doktor Goodman'la akşamki yüz yüze terapime gidince, bir sorun olduğunu anlıyor ve benim için endişelendiğini söylüyor. Nedenini söylemesine hiç gerek yok. Zaten bana acıyarak bakan yüzünden okunuyor. *Nüksediyor. Jiletleri saklasak iyi olacak.* Dudaklarım hırıltıyla kıvrılıyor. Üç tane origami hayvan katlıyorum: bir maymun, bir suaygırı ve bir de kuş.

Odama dönüp gece için kapım kilitlendiğinde hayvanları şifoniyerin üzerine koyuyorum. Hayvanat bahçesi tamamlanmak üzere. Aslanın yelesine dokunuyorum. Yeni yaptığım kuş sallanarak yere düşüyor. *Kanadı kırık küçük kuşum benim.* Öfke tsunami gibi çarpıyor bana ve aniden küçük kuşu yırtmaya, parçalara ayırmaya başlıyorum.

Uyumak için yatağıma yatıp küçük hayvanat bahçemi izlerken gün boyunca kimseyle konuşmadığımı fark ediyorum. Mor böyle bir his işte.

Gök gürültüsünün ve penceremi aydınlatan şimşeklerin sesine uyanıyorum. Aniden binanın içinde bir ses yankılanıyor ve peşinden bütün kapılar açılıyor. Yataktan kalkıp duvara tutunarak ilerliyorum. Geceleri genellikle kapının altından süzülen ışık bana yol gösteriyor. Ama bu gece etraf zifiri karanlık. Bir başka şimşek çakması odanın içini neon parlaklıkla dolduruyor. Hastaların odalarından çıkıp koridora doluştuklarını duyabiliyorum.

Kapıma ulaşınca tereddüt ediyorum. Dışarıda, kapının

diğer tarafında ne olduğuna emin değilim. Işıklar gitmiş ve hasta odalarının kilidi bozulmuş gibi görünüyor. Ama sonra aklım başıma geliyor. Bu benim son şansım. Kilit yok. Alarm yok. C ve D koğuşları tamamen açık. Savunmasız. Başından beri buna odaklanmam gerekiyordu: Cellie'ye ve intikamıma. Onun yerine, Chase'in ve boş sözlerinin beni gafil avlamasına izin verdim.

Kapı kolunu sonuna kadar çevirip kapıyı hafifçe aralıyorum. Koridor sakın ve boş; acil çıkışın üzerindeki tabelanın bile ışığı yanmıyor. Bitmek bilmeyen siyah bir tünele bakmak gibi. Karanlıkta yolumu bulma düşüncesi beni altıma işetse de başka bir seçeneğim yok. Böyle bir fırsat bir daha elime geçmez. Tam odamdan çıkmak üzereyken peşinden gök gürültüsünün takip ettiği bir şimşek daha çakıyor. Yerimden sıçıyorum ve bu beni kapının dışına itiyor. Başta adımlarım çekingen olsa da koridordan ses gelmeyince daha hızlı yürümeye ve sonra da yarı koşmaya başlıyorum. Ellerimi önümde tutarak onları kör bir insanın bastonu gibi kullanıyorum ve acil çıkış kapısının metal çubuğuna dokunana kadar etrafı yokluyorum. Kapıyı açarken bedenim adrenalinin etkisiyle yerinde duramıyor. Şimdiden ileriye düşünüyorum. Cellie benden daha güçlü. Silaha ihtiyacım olabilir. Yolda işime yarayacak bir şey bulmam lazım.

Ayaklarımın üzerinden geçen fener ışığı ve peşinden duyulan ses kurşundan beter. "Hop! Monroe, nereye gittiğini sanıyorsun sen?" diyor Donny.

Hissettiğim tüm o adrenalin anında korkuya dönüşüyor.

Yavaşça arkama dönüyorum. Işık yüzüme çarpıyor ve engellemek için gözlerimi kısıp kolumu önüme doğru kaldırıyorum.

“Hay anasını! Affedersin.” El fenerini tekrar ayaklarını aydınlatacak şekilde indiriyor. “Binanın elektrikleri kesildi ve acil jeneratörü de henüz devreye girmedi. Doktor bütün hastaların kafeteryada toplanmasını istiyor...” Cümlesini yarıda kesiyor.

El fenerinden yayılan ışığın altında birbirimizi izliyoruz. Donny elinde bir telsiz tutuyor ve son güncellemeleri veren konuşmalar duyuluyor: “*A ve B koğuşları güvende, C ve D koğuşları, hastaların son durumu nedir?*” Ne yapacağını görmek için bekliyorum. Tekrar kırmızı kod deyip, beni sessiz odaya yollayacak mı? Donny, şu yeterince bakıp görüşünüzü bulanıklaştırdığınızda ikinci bir resmin ortaya çıktığı resimlerden biriymişim gibi bakıyor bana. Tam dizlerimin üzerine çöküp beni sessiz odaya göndermemesi için yalvaracakken ağzını açıyor. “Yaniii... Sen de oraya gidiyordun zaten, değil mi?”

“Ne?” diye, şaşkınlıkla soruyorum. Kafamı karıştırmaya çalışıp benimle oyun falan mı oynuyor? Daha önce hiç bu kadar kaba olmamıştı.

Dört yaşında bir çocukla konuşur gibi, kocaman gözlerle bakıyor bana. “Kafeterya diyorum. Oraya gidiyordun, değil mi? Ama koridor çok karanlık olduğundan yolunu şaşırdın herhalde.”

Sağımı solumu unutmadığım sürece bu hatayı yapmak

benim için imkânsız. Yani bana yardım ediyor. Yavaşça başımla onaylıyorum ve dudaklarımı yalıyorum. “Aynen.”

“Aynen,” diyor, benim gibi kafasını yavaşça sallarken. “Ben de öyle düşünmüşüm.” Telsizi ağzına götürüp, “Monroe güvende,” gibi bir şey söylüyor. Sonra da peşinden gelmem için işaret ediyor.

Hemşireler ve görevliler el fenerleriyle etrafı gezerken hastalar kafeteryanın tam ortasında çevrelenmiş duruyorlar. Fırtına hiddetlenmeye devam ettikçe hastalar rahatsızlanmaya başlıyor ve hastane görevlileri de omurgaları her an ortadan ikiye ayrılacakmış gibi kaskatı görünüyor. İlişkimizdeki sevimsiz gelişmelere rağmen gözlerim Chase’i arıyor. Neredeyse anında buluyorum onu. Duvara dayanmış bir vaziyette, kalabalığın dışında duruyor. Şapkası yüzünü örterken elleri de ceplerinde. Yenilmiş ve üzgün görünüyor. Yanına gitmek istiyorum, ama hâlâ çok kızgınım.

Doktor Goodman bir masanın üzerine atlayıp hastaların dikkatini çekmeye çalışıyor. Çabası işe yaramayınca, Hemşire Dummel ısıklık alıyor. Doktor Goodman hafifçe kaşlarını çatıyor. “Teşekkürler, Bayan Dummel. Bayanlar ve baylar, gördüğünüz gibi, elektrikler gitti.” Bazı hastalar neşelenirken diğerleri ağlamaya başlıyor. “Herkesin odasına dönmesini istiyorum. Görevliler diğer personellerle birlikte koridorlarda devriye gezecek. Fırtınanın bazılarınızı huzursuz ettiğini biliyorum. Uyumanıza yardımcı bir şeyler

almak istiyorsanız lütfen bir hemşire ya da görevliyle konuşun. Hepsi bu kadar.”

Doktor Goodman masadan iniyor ve görevlilerle hemşireler, hastalara odalarına kadar eşlik etmek için onları küçük gruplara ayırıyorlar.

Donny beni buluyor. “Hey, Alice,” diyor kafasıyla onunla gitmemi işaret ederek. Kafeteryadan çıkarken tekrar Chase’i görmek için etrafa bakıyorum, ama hastaların arasında gözden kayboluyor. Odama geri dönünce battaniyemin altına giriyorum. Dışarıda fırtına yavaşlıyor. Gök gürültüsü ve şimşek çekilmeye başlıyor. Peşinden şiddetli yağmur geliyor. Uykuya dalmayı ve Chase’i unutmayı umarak yağmur damlalarını sayıyorum.

Tiz, hınzır bir kahkaha rüyama giriyor. *Cellie'nin kahkahası*. Duymayalı uzun zaman olmuştu, ancak bu öyle unutabileceğiniz cinsten değil. Kulağımın dibinde, nefesini ve yanağıma değen yanağını hissedebileceğim kadar yakınımda tekrar kahkaha atıyor. *Çok kötü bir kardeş oldun sen, Alice*. Gözlerimi sıkıca yumarak rüyamla savaşmaya çalışıyorum. Çakmağın o belirgin çakma sesi duyuluyor ve oda sülfür kokusuyla doluyor. Yatakta dönüp, battaniyeyi üzerimden atıyorum. Çok sıcakladım. Keşke yatmadan önce kotumu bari çıkarsaydım. Bunalıyorum. Nefes alamıyorum. Küçük duman filizleri soluk borumdan içeriye giriyor ve kendimi yumru yumru eller beni içeriden eziyormuş

gibi hissettiriyor. Anında, biri parmaklarını şaklatamaya ya da *abrakadabra* demeye kalmadan uyanıyorum. Odanın içi dumanla kaplı. Tam bir hayalet gibi, Cellie sessizce kapıdan çıkıyor ve ardından kapıyı kapatıyor.

Vücudum kasılıyor ve siyah dumanı içimden atmak için öksürüklere boğuluyorum. Nefes almaya çalışıyorum, ancak içime giren tek şey dumanın sıcak kül gibi tadı ve ciğerlerime ağır gelen isli hava oluyor. Duman çoğalıyor ve önümü görmem gittikçe zorlaşıyor. Yataktan fırlayıp kollarımı önüme uzatarak yönümü bulmaya çalışıyorum.

Çok iyi bildiğim, unutulması imkânsız turuncu bir parlak ışık var odada. Alevler. Şifoniyerimin üzerinden geliyor. Sevgiyle yaptığım, kendi ellerimle katladığım kâğıttan hayvanat bahçem cayır cayır yanıyor.

“Olamaz,” diyorum boğazım düğümlenirken. Nedenise Chase’in ihanetinden bile daha ağır geliyor bana. Cellie hep canımı en çok nasıl yakacağını bildi zaten. Onları yanarken izlemeye; sevdiğim başka bir şeyin daha küle dönüp, Cellie’nin sapkın elleri altında yok olmasını seyretmeye dayanamıyorum. Açık avuçlarımı yanan bir aslana, tutuşmuş bir maymuna vuruyorum ve alevleri söndürmeye çalışıyorum. Hayvanlar ellerime yapışıyorlar ve benim su toplamaya başlıyor, ama kendimi durduramıyorum. Durmaksızın elimden geldiğince hayvanı kurtarmak istiyorum. Öksürüp tıkanıyorum ve alevleri söndürmeye çalışıyorum. Ama sıcıyor ve uzanıp bir diğeriyle buluşuyor. Yeterince hızlı değilim. Bütün hayvanları kurtaramam. O zaman sadece bir tane olsun bari. Sadece bir tane daha.

Duman çoğalıyor, grinin daha koyu bir tonuna dönüyor ve tavana kadar uzanıyor. Duman alarmı ötmeye başlıyor. Yanımdaki kapının açılma sesini ya da içeriye doluşan görevlileri fark etmiyorum. Beni yakalıyorlar, ancak şifonyere yapışıp tırnaklarımı ahşaba geçiriyorum ve onlara direnirken parmak uçlarımı kanlar içinde bırakıyorum. Tekmeliyorum. Çığlık atıyorum. Dumandan etkilenen sesim boğuk ve kaba çıkıyor.

“Bir tane daha,” diyorum. “Bir tane daha kurtarmak istiyorum.” Hastalar odalarından çıkıp afallamış bir şekilde donakalıyorlar. Sonunda denizanaları sabit duruyor.

Başka bir kapı daha açılıyor ve karanlık bir odaya sokuluyorum. Dizlerimin üstüne düşerken beyaz dolgular çarpanın etkisini azaltıyor. Ağzımdan önce bir inilti sonra da *hayır* ve *lütfen* kelimelerinin ahenksiz karışımına benzer bir kelime çıkıyor. Yere yanlamasına uzanıp dizlerimi göğsüme çekiyorum. Elimde bir şey buruşuyor. Sessiz oda karanlık olsa da şekli elimle çiziyorum. Bir hayvan. Birini kurtarmışım. Grup terapisi sırasında Chase’le birlikte yaptığımız kelebek bu. Ona kelebekleri anlattığım, o kadar narin olmalarına rağmen akıllıca yapılmış kamuflajlarla nasıl hayatta kalmayı başardıklarını söylediğim günden. Ben konuşurken dinlemeyi sevdiğini söylediği günden. Tanrım, canım çok yanıyor. Kelebeği göğsüme bastırıyorum. Onu kurtarmaya çalışırken ezmişim. Artık tek sahip olduğum şey, iki kanadı da kırık bir kelebek.

Saatler boyunca kimse gelmiyor. İzlendiğimi bile san-

mıyorum. Burada, sessiz odada güvende değilim. Cellie beni buldu. Benim için geldi. Beni tekrar bulmadan ona ulaşmam lazım. An meselesi artık. Önceden avcı bendim. Şimdiyse av oldum. Elektrikler gittiğinde D koğuşundan kaçmış olmalı. Muhtemelen benim gibi, acil çıkış kapısından kaçmayı denedi. Tek fark, ben başaramazken o başardı.

Kapı açılıyor ve küçücük bir aralıktan içeriye giren ışık beyaz odayı aydınlatıyor. Ben karanlığa kısılmışken elektrikler gelmiş olmalı. Elimi gözümün üstüne koyuyorum ve kendimi geri çekiyorum. Eşikteki kişi içeriye girip kapıyı ardından kapatıyor. Kalbim yerinden çıkacakmış gibi atarken ayağa kalkmaya çalışıyorum. Bir köşeye sığınıp sırtımı duvara bastırıyorum. Gelen kesin Cellie. Eminim.

Karşımdaki kişi konuşunca şimdiye dek duyduğum en tatlı ses odaya yayılıyor. “Alice.”

“Chase!” Üzerine atlıyorum. Bunu yapmamı beklemiyor. Nefesi kesiliyor ve hafif bir *oof* sesi çıkarıyor, ancak yine de beni yakalayıp bana sıkıca sarılıyor. Yanağımı omzuna bastırıyorum. “Cellie burada. D koğuşundan kaçmış. Nasıl becerdi bilmiyorum.”

“Şişşt.” Sırtımı sıvazlıyor.

“Yangın çıkardı.” Üzerinden inip avcumu açıyorum ve ona buruş buruş kelebeği gösteriyorum, ama karanlıkta hiçbir şey göremeyeceği için aptalca bir davranış oluyor. “Hayvanat bahçemi ateşe verdi. Sadece bu kelebeği kurtarabildim.”

“Tanrım. Çok üzgünüm.”

Bir kez daha bana sarılıyor ve bu kez daha çok sıkıyor. “Hepsi benim suçum. Dediklerimin hiçbirini isteyerek söylemedim. Çok özür dilerim. Seni yalnız bırakmamalıydım.” Beni kendinden uzağa iterek ellerini nazikçe omuzlarıma koyuyor.

“Burası güvenli değil artık. Hemen buradan çıkmam lazım.” Ondan uzağa bir adım atıyorum. “O beni tekrar bulmadan önce onu bulmalıyım.” D koğuşuna geri döndüğünü sanmıyorum. Bu Allah’ın belası adada kendini güvende hissedebileceği sadece bir yer var. Gitmeye asla cesaret edemeyeceğimi düşündüğü tek bir yer. Parmaklarımı Chase’in elindeki karta doluyorum. “Sanırım nereye gittiğini biliyorum. Ama bu karta ihtiyacım var.” Ondan isteyeceğim son iyilik bu.

“Yalnız gitmeni istemiyorum.” Sesi endişe dolu. “Ben de seninle geleceğim.”

Aklından geçen ne? Benimle gelmeyi nasıl teklif eder? Kavgamızdan beri planımın ne olduğunu biliyor. Eğer bana yardım etmesine izin verirsem, suç ortağım olur. Görmüyor mu? Sonuçlarının ne olacağını anlamıyor mu? “Emin misin, Chase?” diye soruyorum. “Bana yardım etmek zorunda değilsin. Bunu tek başıma halledebilirim.”

Beni karanlıkta tekrar buluyor, saçlarımı okşuyor ve sivri uçlu tutamlarımı parmaklarının arasına alınca bir an dokunuşu tıpkı Jason’ın hayali ellerinin dokunuşuna benziyor. “Ne yaptığımı biliyorum, Alice. Bunun ne demek olduğunu biliyorum. Sana yardım edeceğimi söylemiştim ve edece-

ğim.” Sesi teslimiyetle dolup taşıyor. “Sanırım tek yolu bu.”

“Ya ben ya da o,” diye fısıldıyorum.

“Sen,” diyor öylesine kendinden emin, öylesine inançlı. “Söz veriyorum senin kazanman için elimden geleni yapacağım. Seni kaybetmeyeceğim.”

Elimi tutuyor ve kartı kullanarak kapıyı açıyor. Derin bir nefes alıp etrafta kimsenin olmadığından emin oluyor. Sonra koşuyoruz. Önden ben gidiyorum. Koridor boyunca, acil çıkış kapısına ve oradan da dönemeçli merdivenlere. Merdivenlerin sonundaki kapı küt diye açılıyor ve dışarıya çıkıyoruz. Dikenli çitlere doğru çimlerin üzerinde koşarken, sonunda ne istediğimi biliyorum. Cellie’nin bana yaptığı şeyin onun da başına gelmesini istiyorum. Kaybedilmiş sevginin acısını yaşasın, avlanmanın buz gibi korkusunu hissetsin istiyorum. Kalbini yerinden söküp atacağım.

ALICE MONROE'NUN GÜNLÜĞÜNDEN

Jason ve ben ziyaretçi odasının acil çıkış kapısından dışarıya fırladık. Aynı anda alarmlar ötmeye ve fenerler yanmaya başladı. Merdivenleri ikiye ikiye indik. İki kez tökezledim, ancak Jason beni her seferinde yakaladı. Dışarıya açılan kapıya vardığımızda durduk.

“Geri dönüş yok,” dedi.

“Geri dönüş yok,” diye tekrarladım.

Birlikte açtık kapıyı. Aniden karıştığımız karanlıkta gözlerimiz büyüdü. Etrafımızda alarmlar ötmeye devam ediyordu, ancak projektör ışıkları henüz yanmamıştı. Bir an gecenin karanlığında güvendeydik. O gün erken saatlerde şiddetli yağmur yağdığından üzerinde koştuğumuz çimler çamurlu ve sırlıslılandı. Kumda koşuyormuşum gibi, bacaklarım ve ciğerlerim sarf ettiğim eforla yanıyordu, ancak Jason elimden sıkıca tutuyor, neredeyse acı verecek şekilde ileriye doğru çekiyordu beni. Arkamızdan sesler duyuluyor, görevliler adımı bağırp durmam için yalvarıyorlardı. Jason daha önceden hastaneyi çevreleyen dikenli tel örgülerden bir delik açmıştı. Onun altından geçti.

“Hadi Allie,” diye bağırdı. Ormanın eteklerine kadar yaklaştık ve koşmaya devam ettik. Çalılıklar ve ağaçlar boyunca durmadık. Jason beni korumak için elinden geleni yapsa da dallar yüzüme çarpıyor ve kollarımı çiziordu.

Gölün kıyısına ulaşmamız sanki sonsuza dek sürmüştü, ancak zaman karanlık bir ormanda çok daha farklı ilerlediğinden muhtemelen sadece dakikalar geçmişti. Jason suya girerek, Ay’ın suyun yüzeyinde oynayan yansımalarını bozdu. Elimi bıraktı ve daldı. Peşinden buz gibi suyun karanlığına gömülürken ağlamamak için kendimi zor tuttum. Soğuk omurgamı kaskatı kesti ve bir şey bacaklarıma sürttü. Jason gölün ortasında, suyun üstünde durmaya çalışırken adımı bağırdı. Dehşetle ağırlaşan vücudumu ona doğru yüzme-ye zorladım. Aramızdaki mesafeyi kapatır kapatmaz tekrar yüzmeye başladı ve ben de peşinden gittim.

Tökezleye tökezleye sudan çıkarken Jason beni çılgınca öptü. Omuzlarımızın üstünden gölün diğer ucuna, görevlilerin durduğu diğer kıyıya baktık. Parlak fenerleri karanlık suya gömülüyor, bize kadar ulaşamıyordu. Onlar için kayıptık ve sonunda özgürdük. Sadece Jason ve bendik artık.

Başka bir şey yapacak halimiz kalmadığı için yürüdük. Vücut ısım iyice düşmüştü ve dişlerim titriyordu. Aniden tekrar büyükbabamın evindeydim; ısınmaya çalışıyor ve pasta kırıntılarını yiyordum. Bir panik dalgası beni vurdu ve daha fazla devam edemeyip dizlerimin üstüne çöktüm. Sanki bir daha asla ısınamayacakmışım gibi hissediyordum.

Jason anında yanımdaydı. “Hadi, bebeğim.” Elleri

belime dolayıp beni yukarıya doğru çekti. “Az kaldı.”

Birlikte, bir gün önce Jason’ın temiz çamaşır ve de gaz lambası sakladığı eski, terk edilmiş ahıra ulaştık. Geceyi orada geçirecektik.

Jason beni sarsak bir merdivene doğru götürdü ve samanlığın üstüne çıktım. At ve eski makineler gibi kokuyordu. Ben üstümü değiştirirken, Jason da bizim için samanlıktan yatak ve yünden battaniye yapıyordu. Gaz lambasını yakmadık. Işığının diğerlerine yerimizi belli etmesinden korkuyorduk. Onun yerine ay ışığının bize yol göstermesine izin verdik ve çok sürmeden birlikte yatağa uzandık. Jason’ın vücudu göl suyundan ve terden ıslaktı. Tişörtünü çıkarınca dövmelelerinin üzerinde parmağımı gezdirdim. Tek boynuzlu at. Ağaçlık. *Tanrı’nın Emri* yazan harfler. Tişörtümü çıkarıp “İstiyor musun?” diye sorduğunda tereddüt etmedim.

Avuçlarına üfleyip, onları ısıttı ve dudaklarını dudaklarımın altına bastırdı. O gece gözü dönmüş gibiydi. O anda ona olan sevgim öylesine büyüktü ki içimden fışkırıyor ve fiziksel bir ihtiyaç olarak ona yakın, olabildiğince yakın olmak ihtiyacı olarak, ortaya çıkıyordu. Jason içimde hareket ederken, dünya da, üzerimdeki vücuduyla mükemmel bir uyum içindeymiş gibi hareket ediyordu. Bittiğinde, karnımı öperek bana kuru bir tişört giydirdi. Sonra gözkapaklarımı, köprücük kemiğimi ve gülm gülm atam kalbimin tam üzerini öptü.

O gece bütün hayallerimi ayaklarının altına serip samanlara, yün battaniyeye ve bir anda küle dönebilecek olan eski ahırın ahşap suntalarının arasına dokudum.

22

K A Ç I Ş

Chase ile birlikte semaya, yıldızların gündoğumunun turuncusunda yok olduğu ufka doğru koşuyoruz. D koğuşunu ve çitteki deliği geçiyoruz. Rüzgâr saçımı dağıtıp her yanıma savurduğundan önümü net göremiyorum. Uzaktan alarm sesinin bağırışları duyuluyor. Kocaman spot ışıkları şafağı delip, bedenlerimizi ararken avluda geziniyor.

Son bir kez arkamı dönüp binanın eskimiş dış cephesine ve karartılmış pencerelerine bakıyorum. Chase duraksıyor.

“Alice, iyi misin?” diye soruyor ve elimi ellerinin arasına alıyor.

Başımla onaylıyorum ve tekrar koşmaya başlarken parmaklarımı nazikçe, güven verici bir şekilde sıkıyor. Başta bacaklarımın hiç dermanı olmadığından beynimin emrini yerine getirmek istemiyorlar. *Koş. Daha hızlı. Koş. Çabuk.* Ve beni felç edenin sadece fiziksel yorgunluk olmadığını, aynı zamanda korku olduğunu da biliyorum. Bulacağımız şeyin verdiği korku. Chase için duyduğum korku. Cellie’nin

korkusu. Hepsi içimde karışıp, adrenalini daha da yükseltiyor. Dikenli tel çitlere varıyoruz. Jason'ın açtığı delik onarılmış. Tek seçeneğimiz üzerinden atlayıp vücudumuzun delinmesini göze almak. Ayağımı tel örgüye koyup kendimi kaldırıyorum. Aceleden üstteki kabloların dikenli olduğunu unutuyorum ve onları tutuyorum. Dikenler yanık tenimi delince acıyla çığlığı basıyorum. Diğer tarafa düşüyorum. Chase dibimde bitiyor. Dikenli tellerden kaçınmayı başarmış. Kanlı avuçlarımı kot pantolonuma siliyorum.

Chase endişe içinde beni kontrol ediyor. “Ellerin iyi mi?” diye soruyor.

“Evet,” diyorum. Ellerime bakıyorum. Hâlâ kanıyorlar, ama çok değil. Beni durdurmaya yetecek kadar değil. Bir spot ışığı bulunduğumuz yerin birkaç santim ötesinden geçiyor. “Hâlâ benimle misin?” diye soruyorum. Geri dönmek artık benim için çok geç olsa da onun için değil. Ona dönmesi için bir şans vermek istiyorum, ama reddediyor.

“Seninleyim, Alice.”

Sonra tekrar koşmaya başlıyoruz. Sık orman hareketlerimizi kısıtlıyor ve daha birkaç dakikadır koştuğumuzu bilsem de saatlerdir devam ediyormuşuz gibi geliyor. Hastanenin çalan alarmlarının sesi gittikçe uzaklaşıyor ve sonunda duyabildiğimiz tek ses ayaklarımızın altındaki kuru dallardan çıkan çıtırtılarla nefeslerimizin ağırlığı olsa da bu peşimizde olmadıkları anlamına gelmiyor. Göle ulaştığımızda, bedenim buz kesmiş ve yorgunluktan bitap düşmüş bir vaziyette duruyorum.

Chase eğilip ellerini dizlerine koyuyor. “Niye durdun?”

Başımla gölün öbür kıyısındaki büyük tarlayı ve yerden bir mezar gibi yükselen yıkık dökük, yanmış ahırdan geriye kalanları işaret ediyorum. “Sanırım oraya gitti,” diyorum.

“Neden orası?” diye soruyor inanamayarak. “Yoksa orası...”

“Evet,” diyorum yumuşakça. “Orası Jason’ın öldüğü yer.”

“Bunu yapmak zorunda değilsin, Alice.” Ellerin kalçalarına koyup yere bakıyor. “Geri dönmek istersen bunu anlarım.”

Gözlerim kapanıyor ve gerisin geri geçmişime doğru yürüyorum. Sanki bir filmi başa sarıyormuşum gibi. *Devam et, Alice. Bunu yapmak zorundasın.* “Hayır. Cellie orada. Oranın asla gitmeyeceğim tek yer olduğunu biliyor. Orada güvende olduğunu sanıyor. Bu benim son şansım.”

Chase daha cevap veremedi, tepkisine bile bakmadan, suya dalıyorum. Buz gibi su vücuduma binlerce küçük iğne batırıyor. Yapabileceğim tek şey yüzmek; ısınabilmek için, hayatta kalabilmek için yüzmek.

Arkamdan Chase’in suya çarpan vücudunun sesini duyuyorum. Kolayca bana yetişiyor ve yanıma geldiğinde hiç konuşmuyoruz. Sadece nefeslerimizi tutup sağlam kulaçlar atmaya odaklanmışız. Sonunda, şükürler olsun, ayağımızın yere değebileceği sığılıkta bir alana ulaşıyoruz. Sonra yürümeye, kıyıya kadar zombi gibi sendelemeye başlıyoruz. Chase elimi tutuyor ve bu kez parmaklarını parmaklarımın

arasına geçiriyor. Yan yana, ahıra yaklaşıp ve yanık iskeletin kokusunu alana kadar koşuyoruz. Uzun çimlerin üzerinden yükselen çiy buharını neredeyse dumanla karıştırıyorum, ancak neyse ki yapı yanmıyor. Bu kez değil. Cellie orayı tekrar ateşe vermeye kalksa bile, geriye yanacak bir şeyin kaldığını sanmıyorum.

Jason'la oraya vardığımızda, girişte var gücüyle çekip açması gereken sürgülü bir kapı vardı. Şimdiyse yerinde sadece kocaman bir boşluk duruyor.

Kalbim ağzımda, eşikten içeriye giriyorum. Sabah güneşi yıkık dökük, engebeli duvarlardan içeri süzülerek ahıra hafif, uhrevi bir ışıltı veriyor. Arkamdan küçük, çocuksu bir gülücük sesi geliyor. *Cellie*. Hemen arkamı dönüyorum, ama gördüğüm tek kişi üzerime vuran gölgesiyle Chase. *Siktir, bebeğim. Alev alev yanyorum*. Bu kez arkamdaki ses Jason'ın. Yine sese doğru dönüyorum.

“Ne oldu, Alice?” diye soruyor Chase.

Cellie gülüyor. Sesi duvarlara çarpıp, döne döne yakınlıyor. Ellerimle kulaklarımı tıkayarak kafamı sallıyorum. Buz gibi göl suyunun küçük damlaları her yere sıçırıyor. Titriyorum, ama dışımdan değil. İçimde bir yerlerde soğuk bir anım tekrar canlanıyor. “Bu doğru olamaz,” diyorum, bilhassa kendime. Ahır boş. Samanlığa çıkan merdivenlere ulaşana kadar deli gibi koşuyorum. Merdivenleri tırmanıyorum. Chase tam arkamda. Tavan arasının her bir köşesine bakıyorum. Cellie burada değil. Chase'e dönüyorum. “Ama odamdaki yangın...”

Burada olacağına emindim.

Gözleri şefkatle yumuşuyor. “Yangın falan yoktu, Alice. Bağıra çağıra ağlıyordun ve bir türlü sakinleşmiyordun, o yüzden seni sessiz odaya kapattılar.”

Ellerime bakıp avuçlarımı inceliyorum. Hiç kabarcık yok, hatta pembe bile değiller. Sadece dikenli tel örgülerden kalan çizikler ve iyileşmiş eski yanıkların izleri var; yeni hiçbir kabarcık ya da yara yok.

“Anlamıyorum,” diyorum kendime, ahıra, Chase’e.

“Bence anlıyorsun,” diyor sessizce.

“Cellie burada değil.”

“Yanılıyorsun.” Derin bir nefes alıyor. “Bence Cellie *tam da* burada.”

23

KUSURSUZ PLAN

Uzarlarda bir yerde, bir ses beni çağırıyor. Bir anımı mı hatırlıyorum yoksa şu anda mı gerçekleşiyor bilemiyorum.

Dudağında yavaşça beliren küçük, tuhaf gülümseme- siyle Cellie üzerimde duruyor. Üzgün, kırılgan görünüyor.

“Cellie?” Ona dokunmak için elimi uzatıyorum, ancak parmaklarım boşluğā değiyor. Yüzü sadece ay ışığının altın- da parlayan beyaz bir duman. Dizlerimin üstüne çöküyorum ve bir anda, samanlığı zeminle birleştiren merdivenlerin en başında beliriyor. Başını geriye atıp çocukluğumuzda yaptı- ğımız gibi, tüm gün boyunca kan ter içinde kalıncaya kadar oyunlar oynadığımız ve yanaklarımızın yaz güneş i gibi kok- tuğu zamanlardaki gibi gülüyor. Ona doğru emekliyorum.

“Allie?” Chase tam arkamda. Ama onu duymazdan geliyorum. şu anda Cellie’nin peşinden samanlıktan çıkıp merdivenlerden iniyorum ve Jason’ın gaz lambasını bıraktı- ğı at bölmesine giriyorum.

Gözlerimi kırpiyorum ve gaz lambasının yanında be-

liriyorum. Sıcaklığı hissetmeye ve bir şeyleri yanarken izlemeye duyduğum aç bir arzuyla lambanın camını okşuyorum. Cellie'nin eli benimkinin üzerinde duruyor. Aşağıya inip avuçlarımız bir olana kadar parmakları parmaklarımın içine karışıyor. Cellie beni yönlendiriyor, ancak hareket eden benim elim.

Gaz lambasını elime alıp havada tuttuğumu ve yanacak bir şeyler aradığımı hayal meyal hatırlıyorum. Jason'ın merdivenlerden inen ayak seslerini duyuyor, bana doğru koşarken yüzünün aldığı sapkın ifadeyi izliyorum.

"Cellie," diyor, at bölmesinin hemen dışında, görünüşte güvenilir bir mesafede durarak. Ona bakıyorum ve onu Cellie'nin gözünden görüyorum.

"Senin yüzünden," diye tıslıyor Cellie, konuşan ben olsam da.

"Haklısın, benim yüzümden."

"Beni sevmiyorsun. Hiç kimse sevmiyor," diyoruz birlikte.

"İkinizi de seviyorum," diyor Jason. "Birinizi sevmeden diğerini nasıl sevebilirim?" Bana doğru, Cellie'ye doğru uzanıyor ve elimizi tutmasına müsaade ediyorum. Avcu nasırlı ve sıcak. Parmaklarımı önce hafifçe, sonra daha sıkıca kavırıyor. "İkinizi de seviyorum. Hep sevdim. Bunu üçümüz için yaptım." Diğer elini kaldırıp yanağını ellerinin arasına alıyor ve ben de dokunuşuna doğru eğiliyorum. Gaz lambası kalçamın hemen yanına düşüyor ve alevlerin sıcaklığını ya da ahırın bu kısmında daha bir keskin olan gaz yağının koku-

sunu fark etmiyorum. Eli aşağıya kayıp omzuma, dirseğime, bileğime dokunuyor ve sonra da parmaklarımı sarıyor.

Korkuyorum.

İçimde bir şeyler, yapboz parçaları gibi bir araya geliyor. Kendimi küçük bir kız çocuğu olarak, büyükbabanın yaklaşan fırtına rengindeki tenine bakarken görüyorum. Omzumun üzerinden, arkamda biri hayat buluyor. Ellerini gerçekten hissettiğim, dokunuşunun rahatlatıcı ve sesinin neşe verici olduğu ikiz görüntüm. Asla sahip olamadığım bütün sevgiyi alıp, onu bir top yaparak beni, hayatım boyunca hissettiğim değersizlikten, sevgisizlikten ve istenilmemekten korumak için kendi içine işleyen biri. Karanlık eşim. Sapkın ikizim: *kendim*.

“Her şey yolunda.” Jason, bedenini bedenime yaklaştırarak bana doğru gülümsüyor. “Her şey yolunda,” diyor, beni kollarında narin bir oyuncak bebek ya da pahalı bir cam parçasıymışım gibi tutarak.

“Bunca zamandır biliyor muydun? Cellie’nin gerçek olmadığını?” Neler olduğunu anlayamıyorum. Çok gerçek görünüyordu. Olmaması kalbimi bir nebze de olsa kırıyor.

“Tabii ki. Her zaman biliyordum.”

Bu kadarını kaldıramıyorum. Jason’ın söyledikleri boğazımda düğümleniyor. “Ama o beni hep korkuttu.”

“Üzgünüm, bebeğim. Uzun zamandır iyi değilsin. Ama ben artık bu durumu düzelteceğim.” Nazikçe parmaklarını gaz lambasının etrafından çekmeye çalışıyor. “Ver onu bana.” Gaz lambasını daha da sıkı tutuyorum. Yanlış bir şeyler var. “Hadi bebeğim, bırak.”

Bir adım geri atıyorum ve bu kez elimi acıtacak kadar sertçe sıkıyor. Dudakları kıvrılıyor. “Bırak dedim.”

Lamba, halat çekme oyunundaki halatmış gibi ikimiz de onun için mücadele veriyoruz. Jason’ın elinden kurtulmak için kolumu var gücümle geri çekiyorum. İşe yarıyor. Ama uzuvlarımı tam olarak kontrol edemediğimden lambanın camı ahırın duvarına çarpıyor ve binlerce küçük parçaya ayrılıyor. Lambadaki gaz yağı etrafa saçılarak elime de dökülüyor ve anında alev alıyor. Kızgın bıçaklar tenimi kesiyormuş gibi hissettiren bir acıyla çığlık atıyorum. Lamba elimden kayıyor ve samanların arasına düşerek yangını başlatıyor. Elime vurarak alevleri söndürmeye çalışıyorum. “Bana yardım et,” diye ağlıyorum. “*Lütfen*, bana yardım et.”

Jason, yüzünde şaşkın bir ifadeyle öylece duruyor. “Ediyorum zaten, bebeğim.”

“Aman Tanrım!” Acıyla etrafta koşuyorum. “Çok acıyor.” Sonunda elimdeki ateşi söndürmeyi başarıyorum, ancak ahırdaki yangın gittikçe büyüyor. Çok hızlı yayılıyor. Onu körükleyen bir şey olmadan bu kadar hızlı büyümesinin imkânı yok. At bölmesini çevreleyerek ahırın ahşap sütunlarına doğru sıçırıyor. O anda anlıyorum. Gaz yağının acı kokusu. Taze, kuru saman. Aklımda Jason’ın sözleri canlanıyor:

Yeni bir yer.

Hayal edebileceğinden daha çok seveceksin orayı.

Muhteşem bir yer buldum.

Yakında Cellie’den kurtulacaksın, söz veriyorum.

Cellie benim bir parçam. Ölüm dışında ondan kurtuluş

yok. Jason her şeyi planlamış. Ona, hayatını kendi elleriyle mahveden çocuğa bakıp bağıryorum. Göğsümden kopan ses boğuk bir savaş çığlığını andırıyor. Bir adım geri atıyorum ve öne doğru koşmaya başlıyorum. Yangın hiddetleniyor ve duman, bir tür cehennem yılanı gibi ahır boyunca kıvrılıyor. Jason elini ayak bileğime doluyor ve alevler içindeki kiris yüksek bir sesle tam önüme düşerken beni geri çekiyor. Beni bir bez bebekmişim gibi kaldırıp samanların arasına atıyor. Saçımın bir tutamı ateş alıyor ve söndürmek için etrafında debeleniyorum. O anda üzerime çıkıp bacaklarını kalçamın üzerinden atıyor ve kollarımı iki yana sabitliyor. Daha önce gücünü bana karşı hiç kullanmamıştı ve şimdi kullanması ödümü kopartıyor. Ateş omuzlarımı sararken sadece Jason'ın beni rehin tuttuğu yerler yanmaktan kurtuluyor.

“Artık çok geç, Alice. Rahat dur.” İkimizin birlikte yanmasını istiyor. Muhteşem yeri burası. Mükemmel planı bu. Başını geriye atıp gülüyor. “Siktir, bebeğim. Alev alev ya-nıyorum!”

Ahırın dışında mavi ve kırmızı ışıklar parlıyor. Aralıklardan polis arabalarını görebiliyorum. Ahırın paslı kapısı gıcırdayarak açılıyor ve iki polis memuru, sıcağa ve dumana karşı kollarını yüzlerine siper ederek içeriye giriyor. Rütbe-leri alevlerin altında turuncu renkte parlıyor. Bize bağırarak bir şeyler söylüyor, ancak alevlerin kükremesinden ve kal-bimin gümbürtüsünden ne dediklerini duyamıyorum. Geri çekiliyorlar.

Yine de bir parça umudum var. Ellerimle vücudumun

üst kısmı Jason'ın ve ateşin hiddeti altında tamamen kullanışsız, ama bacaklarım hâlâ boşta. Birini kaldırıp dizimi Jason'ın canını en çok yakacağını bildiğim yere vuruyorum. İnleyip üzerimden çekiliyor. Kalkmaya çalışıyorum, ama sıcaklık belimi büküyor ve eğilmeme sebep oluyor.

“Alice, lütfen. Beni bırakma.” Yardımımı mı istiyor, bilmiyorum. Kararından pişmanlık mı duyuyor yoksa yanına uzanıp alevlerin ikimizi de yok etmesini mi istiyor? Cevabı asla bulamıyorum. Vücudum kasılıyor ve bacaklarım tutmuyor. Sonra da, yerçekiminin sert ve affetmez ağırlığı altında yere, Jason'ın göğsüne düşüyorum. Hayal meyal, altımda hiçbir hareketi hissetmediğimi hatırlıyorum. Buradan çıkış yok. Sonunda içimdeki Cellie susuyor. Öfkeyle yüze-ye çıkmaya çalışmıyor. Gözlerim kapanıyor. Karşı koymaya çalışıyorum. Ama bazı şeyler irademizden ya da isteklerimizden çok daha güçlü. Ölüm her zaman nihai galip. Zaman geçiyor ve karanlıkta yerden kaldırılıp taşındığımı hissediyorum. Yardım geliyor sonunda. Taze hava yüzüme çarpıyor, ama ciğerlerime dolmuyor.

Birinin kollarındayım. Göğsümü yarıyorlarmış gibi hissediyorum. Nihayet, *nihayet*... gözlerimi açıyorum. Chase beni camdan yapılmaymış gibi tutuyor. Ama artık çok geç, milyonlarca parçaya ayrıldım bile.

24

D Ü Ş Ü Ş

Chase kollarımı okşuyor. Sıcaklığı soğuğu lime lime edip beni kendime getiriyor. Omzumdaki yanıklar acıyor, fakat acının gerçek olup olmadığını anlayamıyorum. Buna zaman Jason'ın beni sakındığını, alevlerden koruduğunu sanmıştım ama şimdi sonsuza dek deliliğiyle damgalandığımı fark ediyorum. İhaneti benimkinin yanında küçücük kalıyor.

Sarı bilekliğimin hemen altındaki barkotlu, beyaz hastane kelepçesiyle oynuyorum. Adımın harflerine dokunuyorum, *Alice*. Yeniden düzenlenene dek birbirlerine karışıyolar: *Celia*. Gerçek sırtıma bir hançer gibi saplanıyor. “Ben Celia mıyım?” diye soruyorum. Bilhassa biriyle konuşmuyorum ama Chase başını eğiyor ve bana sıkıca sarılıyor.

“Anlamıyorum,” diyorum, kendimi geri çekerek. Özümde gerçeği bilsem de bir parçam hâlâ karşı koyuyor. “D koğuşunda olduğunu söylemiştin.” Sesim bitkin, şüphe dolu.

Chase kafasını sallayıp bana üzgün bir şekilde, acıya-

rak bakıyor. "Onun D koğuşunda olduğunu hiç söylemedim. Bu sonuca kendin vardın."

Dalgın bir şekilde başımı sallıyorum. Bütün konuşmalarımız geliyor aklıma. Her birinin ardında ben varım. *D koğuşunda* dedim. Ve Chase bunu ne kabul etti ne de karşı çıktı. Sanırım sessizlik hep en tahrip edici şeyleri gizliyor.

Bir elimi göğsüme bastırıyorum. Kalbim sanki kendini klonlamış da birbirleriyle savaşta olan iki kalp atışım varmış gibi hissediyorum. Beynimde binlerce resim dolanıyor. *Cellie'nin bana pastayı uzatışı. Cellie'nin Chan'lerin evinden yemek çalışı. Cellie'nin yangınları.* Hayır, Cellie değil, ben. Ah, Tanrım! Yaptığım onca şey, incittiğim onca insan... Kendimi nasıl affedeceğim ben? Geriye doğru tökezliyorum ve ayakta kalabilmek için duvara dayanıyorum. Yüzey kömürleştiğinden küçük kıymıklar tırnaklarımın arasına batıyor. Nasıl bilemedim? "Neden kimse bana söylemedi?"

Chase şapkasını çıkarıyor, elinde evirip çeviriyor ve suyu akmaya başlayana dek sertçe sıkıyor. Yanağındaki yara seğiriyor. "En başında, bana onu sorduğunda, gerçekten *var olduğunu* sandım. Söylediklerin..." Yüzüme bakamıyor. "Söylediklerin birbiriyle çelişmeye başlayana kadar gerçek *olmadığını* bilmiyordum ve sonra dosyanı çaldım. Orada her şey apaçık yazıyordu. Doktor Goodman dosyana, henüz gerçeğe başa çıkmaya hazır olmadığını not etmişti. Gerçeği öğrenmenin sende belirgin ve geri dönülmez hasarlara yol açacağına inanıyordu. Ve ben de bunun saçmalık olduğunu sandım." Chase'in Doktor Goodman'dan neden hoşlanmadığı şimdi anlaşılıyor.

Ama sonra, bir anda Chase'in bütün yalanlarını hatırlıyorum. Çok acıtıyor. Dosyamda her şey yazıyor olmalı. Yine de, bana anlatmak yerine hayal gücümle birlikte hareket etti. Kendimi ince bir çizginin üzerindeymişim gibi hissediyorum. Yere çöküp dizlerimi kendime çekiyorum ve kollarımı onlara doluyorum. Titriyorum, ama soğuktan değil. Sallanmaya ve ağlamaya başlıyorum. "Ne yani? Bunların hepsi senin için bir oyun muydu? Akıl hastanesindeyken sıkılma diye miydi?" diye çıkışıyorum, nefret dolu sözlerle.

"Hayır," diye, şiddetle sallıyor kafasını. Yanıma çöküp elini bana doğru uzatıyor, ancak yüzümü çeviriyorum ve hıçkırıyorum. Omurgamda buz gibi bir parmak geziyor. Dünya kararıyor ve bense sadece bir delik bulup içine kıvrılmak istiyorum.

"Bak," diyor. "Sana kız kardeşimden, onu nasıl öldürdüğümünden bahsetmiştim, hatırlıyor musun?"

Cevap vermeden ağlamaya devam ediyorum. Cellie gerçek değil. Bu da beni mahvediyor. Her zaman dibe batmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmiştim ve artık biliyorum.

Chase dizkapağı mı sıkarak kendisine bakmam için beni zorluyor. "Lütfen, biliyorum senden bir şey istemeye hakkım yok, ama lütfen dinle beni, olur mu? Tüm istediğim bu, sadece dinle. Sonra gitmemi ve beni bir daha asla görmek istemezsen anlarım, tamam mı?"

Konuşmadığım için sadece başımla onaylıyorum. Hızlıca, sanki yeterince hızlı konuşmazsa kelimeleri ara-

mızdaki boşlukta yanacakmış gibi konuşmaya başlıyor. “Kız kardeşim, Maya. Hastaydı.” Gülümsüyor, ama üzgün bir şekilde. “Bana onu hatırlattığını söylemiştim, hatırlıyor musun?” Onaylamam için beklemeden devam ediyor. “En başında sebep buydu; bana onu hatırlatman.” *Kanadı kırık küçük kuşum*. “Bir sürü sorunu vardı ama en çok da –sende olmayan– berbat asabiliğinden çekti. Ancak annemle babam bir derdi olmadığına, sadece üzgün olduğuna inandılar. Yardım almasına gerek duymadılar. Ve o da gittikçe kötüleşti.” Yere bakıyor. “Yani, çok kötüleşti. Bir gece bizimkiler evde yokken çıldırdı ve devletin telefonlarımızı dinlediğiyle ilgili saçma sapan şeyler söylemeye başladı. Onu sakinleştiremiyordum. Zıvanadan çıkmış gibiydi. Mutfaktan bir bıçak kap-tı. Elinden almaya çalışırken beni oldukça derin yaraladı.” Yanağındaki yarayı işaret ediyor. “Kendimi banyoya kilitledim. Sonunda sakinleşince kapının ardından özür dilemeye çalıştı, ama çok sinirliydim ve... söylememem gereken şeyler, gerçekten istemediğim şeyler söyledim. Ondan nefret ettiğimi söyledim. Başımdan defolup gitmesini söyledim.”

Sessizlik aramızda yükseliyor ve sırrının son parçası da ortaya çıkarken çöküyor. “Günde kaç kez o son anları tekrar tekrar yaşadığımı bilemezsin. Ona göre sanki... sanki kalbini yerinden söküyordum. *Kahretsin*. Bir süre evden ses gelmeyince banyodan çıktım. Onu mutfakta buldum. Her yer kanlar içindeydi. Tişörtümü çıkarıp bileklerine sardığımı hatırlıyorum. Öyle demek istemedim diye bağıırıyordum. Benimle kalması için yalvardım. Hayatta kalması için. Ama

öldü. Ondan sonra, içimde bir canavar yaşıyor gibiydi. Çok kızgındım. Beş ay sonra, bana her şey yolunda mı diye soran bir öğretmeni öldüresiye dövdüğüm için Vahşi Ada'daki D koğuşuna kapatıldım. Neden yaptığımı bile bilmiyorum. Polisler beni tutuklamaya geldiğinde bebek gibi ağladım. Yapabildiğim tek şey ileri geri sallanmaktı ve duyabildiğim tek şey de Maya'nın çıkardığı sestti."

Bana anlattıklarını anlayabiliyorum, ancak onun için üzülemiyorum. Yapamıyorum işte. Dinlediklerim yetiyor. "Chase..."

"Bırak da bitireyim, olur mu? Ne düşündüğünü biliyorum; bu seni neden ilgilendirsin ki, değil mi? Başta da dediğim gibi, bana onu hatırlatıyordun, ama sonra durum değişti ve senden tamamen başka nedenlerle hoşlandım. Yani, *gerçekten* hoşlandım. Neden Vahşi Ada'da olduğunu anlayamıyordum. O yüzden dosyanı çaldım ve o zaman taşlar yerine oturdu. Ve sonra... *Siktir* dedim." Bir elini saçlarının arasından geçirerek iyice karıştırıyor. Söylediklerini anlamam, kabul etmem ve affetmem için yanıp tutuşuyor. "Yaptığım şeyin yanlış olduğunun farkındayım, ama sanırım kardeşimi kurtaramasam da belki seni kurtarabilirim sandım."

Haklıydım. Kardeşini iyileştiremediği için beni iyileştirmek istemişti. Onu suçlamıyorum, ancak yaptığını hoş da görmüyorum. Omuzları benimkilere degecek şekilde yanma çöküyor. Aniden Jason'ın beni tuttuğu, ağırlığıyla vücudumu yere bastırdığı görüntüsü geliyor gözlerimin önüne. İrkiliyorum ve duvarın dibine siniyorum. "Hadi ama, Alice. Seni incitmeyeceğim."

Başımdan gitmesini istiyorum. Başka hiçbir şey duymak istemiyorum. Yere uzanıp yanağımı küllü zemine dayıyorum. Ahırda bir hareketlilik oluyor, ama Chase değil; şu an o da benim gibi kaskatı. Ayak sesleri duyuyoruz. Sonra da biri sesleniyor. “Alice, içeride misin?” Doktor Goodman.

Chase beni dürtüyor. Hiç tepki vermiyorum. Yine deniyor. Ama donakalmışım. Neredeyse, ameliyat sırasında insanların anestezinin etkisiyle kıpırdayamadıklarının, ancak her şeyi hissettiklerinin anlatıldığı o korku hikâyelerinden biri gibi. Öyle bir işkenceyi hissedecek şans bende nerede. Hiçbir şey hissetmiyorum ki ben. Ağlayamıyorum bile. İçim kupkuru. Kurumuş çimenlerin arasından esen rüzgâr gibi bomboş.

Chase elleri havada ayağa kalkıyor. “Burada.”

“Alice, dışarıya gel. Artık güvendesin,” diyor Doktor Goodman ve sesi, sanki bir mağaranın içindeymişim gibi kulağımda yankılanıyor.

“Kıpırdamıyor.” Chase’in nefesi kesiliyor ve çıkardığı sese bakılacak olursa ya ağlıyor ya da midesi bulanıyor. Belki de ikisi birden. “Her şeyi berbat ettim. Sanırım cidden batırdım.”

“Chase, sen dışarıya gel. Biz her şeyi halledeceğiz. Sadece benim için Alice’den uzaklaş, olur mu?” diye ikna etmeye çalışıyor Doktor Goodman.

Uzun saniyeler geçiyor ve kimse yerinden kıpırdamıyor. Nihayet, görevliler içeriye dolunca beraberlik son buluyor. Chase yere yatırılıyor. Kelepçelerin o bilindik sesini duyuyo-

rum ve peşinden Chase'i sürükleyerek ahırdan çıkarıyorlar.

Doktor Goodman yanımda diz çöküyor. "Bitti artık, Alice. Hastaneye geri dönme vakti." Kıpırdamıyorum. Cebinden bir fener çıkarıp gözüme tutuyor. Sanırım vücudum hâlâ çalışıyor çünkü gözlerimi kısıp geri kaçmaya çalışıyorum. Biri, sanırım bir hemşire, doktora bana sakinleştirici yapmak isteyip istemediğini soruyor. *Komik*. Uzuvarım zaten fazlasıyla sakin. Hemşireye, "Hayır," diyor. Yerden kaldırılınca dünya altımdan kayıyor. Donny beni halihazırda bekleyen bir polis aracına taşıyor. Arka koltuğa oturtup kemerimi takmama yardım ediyor. Doktor Goodman da yanıma oturuyor. Ona sırtımı dönüyorum. Chase diğer arabada. Yüzünü göremiyorum çünkü öne doğru eğiliyor. Bedeni tir tir titreyerek harap oluyor.

Kapı kapanıyor ve araba kırmızı ve mavi ışıklarıyla yola koyuluyor. Doktor Goodman ceketini çıkarıp bacaklarımın üzerine örtüyor. Nedense gölde sırlıslıkam olduğumu unutmuşum.

"Olanlar için çok üzgünüm, Alice," diyor Doktor Goodman. Bir sürü şey zırvalamaya, iyileşmem konusunda ne kadar umutlu olduğunu anlatmaya başlıyor. Hazır olduğumda, beni dinleyeceğini söylüyor. Artık Celia'nın gerçek olmadığını biliyor muyum diye merak ediyor. Sormak istediğin pek çok soru olmalı diyor. Var. Ya da vardı. Ama şu anda, hiçbir önemi yok. "Chase'in hastaneye geri dönmesi konusunda endişelenmene gerek yok. Ona başka bir tesiste yer bulacağım." Beni rahatlatmaya çalışıyor, ama boşuna. Gözlerimi

kapatıyorum. Doktor Goodman konuşmaya devam ediyor, ancak duyabildiğim tek şey polis arabasının ıslak zemindeki lastiklerinin ve Chase'in beni uçurumun kenarına götürüp aşağıya itişinin sesi.

25

OLASILIKLAR

Doktor Goodman’la yoğun bir terapi sürdürerek iki hafta boyunca inzivada kalıyorum. Donny de bebek bakıcılığını üstleniyor. Bir süre daha Cellie’nin sesini duyuyorum. Donny konuşmayınca o konuşuyor benimle. Doktor Goodman bunun yaygın olduğunu söylüyor. Zaman zaman onu duyabileceğimi, ama asıl önemli olanın artık onun gerçek olmadığını bilmem olduğunu söylüyor. Beynin hassas bir yapı olduğunu ve benimkinin Cellie’yi bir tür hayatta kalma yöntemi olarak yarattığını söylüyor. Sanırım haklı. Bütün bunları sanki bir tür mucizeymişim gibi anlatıyor. Ama ben öyle hissetmiyorum. Daha çok bir canavarmışım gibi hissediyorum. Birinin, arta kalan parçaları birbirine dikerek oluşturduğu bir şey gibi hissediyorum ve sadece bir gün *tam* olabilmeyi umut ediyorum.

İyi doktora sorularımı sorduğumda –*Nasıl anlamadım? Neden Celia’nın diğer insanlarla konuşmalarını hatırlıyorum?*– sabırla ve nezaketle beni dinleyip, Chase’in dosyam-

da bulduğu cevapları veriyor. Doktor Goodman, psikolojik durumum nedeniyle henüz Celia'nın yürüyen bir halüsinasyon olduğunu duymaya hazır olmadığını düşünmüş. Daha önce, Vahşi Ada'ya ilk geldiğimde, söylemeye çalışmış, ancak halüsinasyonlarım oldukça derinmiş ve gittikçe kötüleşiyormuş. Ona yalancı demiştim ve bana tuzak kurduğunu iddia etmiştim. *Herkes yalan söylüyor. Herkes yalan söylüyor.*

Böyle bağırın *bendim*, Cellie değildi.

Doktor Goodman, yazdığı ilaçların önünde sonunda gerçekler ile hayal gücümü ayırt etmeme olanak sağlayacağını umuyor. Celia'nın olduğu şey de tam da buydu. Hâlâ öyle. Hayal gücümün bir ürünü. Yıllar önce, buz gibi bir evde, ölü bir bedeninin yanında birilerinin beni bulmasını beklerken uydurdum onu çünkü aklım gerçeği almıyordu.

Doktor Goodman'la birlikte günlüğümü gözden geçirerek ve yazdığım her şeyi çözmeye çalışarak saatler geçiriyoruz. Birlikte aslı olmayan, Cellie gerçek olabilsin diye çarpıtıp yeniden yazdığım anılarımı bir bir ortaya döküyoruz. Doktor Goodman haklı. Beyin harikulade bir şey. Benimki birçok şeyi reddediyor. Büyükbabamın ölümünün verdiği acıyı. Berbat koruyucu aile evlerini. Jason'ın deliliğini. Celia bunların hepsini kabul etti. Ona minnettar olmadığını söylesem yalan söylemiş olurum. Beni uzun, upuzun bir süre ayakta tutan oydu.

İki hafta sonunda Celia susuyor ve ben de hastaların arasına geri dönüyorum. Zaman kavramı hastanede çok farklı işliyor. Çok yavaş geçiyor ve bazen, günler hiçbir şey

oluşturmayan kocaman bir boşluğa dönene dek birbirine karışıyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan üç ay geçiyor. Kırmızı bilekliğim sarı olanıyla değiştiriliyor ve –içinde telefon kullanımı da olan– ayrıcalıklarımı geri kazanıyorum.

Son zamanlarda Chase durmaksızın arıyor. O gece başka bir tesise sevk edilmiş. Kaçışımız hakkında beni sorguladıklarında onu korumak için elimden geleni yaptım. Hepsinin benim fikrim olduğunu söyledim. Bir bakıma öyleydi zaten. Yardım etmesi için ona ısrar eden bendim. Hatta kartları çalmasına yardım ettiğimi ve dosyamı çalmasını benim istediğimi iddia ettim.

Sanırım yalanlarım işe yaradı çünkü Chase geçenlerde şartlı tahliyenin yanı sıra ayakta tedaviye alındı. Tüm olanlara bakılacak olursa ucuz kurtuldu diyebiliriz. Dürüst davranıp Doktor Goodman’a, Chase’le aramızda geçen bütün kaçamakları –gizlice çatıya çıkışımızı, tapınaktaki öpüşmemizi, geceyi onun odasında geçirdiğimizi– anlattım. Hâlâ hayalle gerçeği ayırt etmeye çalıştığımdan, Doktor Goodman’a Chase’in gerekçeleri hakkında ne düşündüğü sordum. O da benimle aynı fikirde. Chase’in gerekçeleri, her ne kadar yanlış yönlendirilmiş olsa da, iyilikten doğan, saf niyetlerdi. Artık Doktor Goodman’a güveniyorum. Kendime güvendiğimden daha çok hem de. Bazen Chase aradığında onunla konuşuyorum, ancak bazen de canım istemiyor. Her zaman anlayışlı davranıyor. Son konuşmamızda ziyaretime gelmek istediğini söyledi, ancak, “Kendimi henüz hazır hissetmiyorum,” dedim. Ama dün hazırdım. Ve bugün geliyor.

Beynim onu tekrar görme olasılığının verdiği heyecanla uğulduyor. Ziyaretçi odasına giderken hafiften zıplıyorum. Kapıdaki yarım camdan hemen görüyorum onu. Kahverengi bir sandalyede oturuyor ve dizlerinin üstüne koyduğu dirseklerinden, birbirine kenetlediği ellerine ve yere vurduğu ayaklarına kadar vücudunun her bir zerresi gergin bir enerjiyle dolup taşıyor. Sara da orada; en arkada, çantasını sıkıca göğsüne bastırmış bir şekilde bekliyor.

Vakit kaybetmeden kapıdan girip Chase'in yanına gidiyorum. Kafasını kaldırıp şaşırmış gibi, beni beklemiyormuş gibi bakıyor.

"Hey." Ayağa kalkıyor, ellerini kot pantolonuna siliyor ve bana sarsakça sarılıyor. "Sana bir şey yaptım." Yanındaki masaya uzanıp origami çiçeklerinden yapılmış parlak bir buket alıyor. "İşte," diyor, ellerime tutuşturarak. "Uzun zamandır pratik yapıyordum. Ne zaman telefonda konuşsak pratik yapıyorum." Şapkasını çıkarıyor ve parmaklarını saçlarının arasından geçiriyor. "Tabii ki senin kadar iyi yapamadım."

"Çok güzeller," diyorum. "Teşekkür ederim."

"Eh, gerçek çiçekten daha iyidir diye düşündüm. Muhtemelen burada gerçek çiçeklere izin yoktur zaten. Kendini zehirlemek için yersin falan diye saçma sapan bir sebep uydururlar bir de."

Kahkaham aramızdaki gerginliği az da olsa söndürüyor. Elimi dirseğine koyunca kaskatı kesiliyor. "Gerçekten, harikalar. Teşekkürler."

Rahatlıyor ve aniden bana sıkıca sarılıyor. "Tanrım,

seni çok özledim,” diyor saçlarıma doğru. Uygun olandan bir parça daha uzun bir süre tutunuyoruz birbirimize. Geri çekildiğimizde gerginlik yeniden gösteriyor yüzünü. Ama bu kez farklı, bütün samimi anlarımızla dolu bir şekilde. Onu hâlâ, ilk tanıştığımızdakinden bile daha güzel buluyorum. Çünkü artık aramızda hiç sır yok.

Oturuyoruz ve önceki pozisyonuna geri dönüyor. Bekliyor. Doktor Goodman ziyaretçi odasına girip Sara’nın yanına gidiyor. Beni izliyorlar. Güvenlerini kazanana kadar buna alışmam gerekiyor. Boğazımı temizliyorum. Artık kül tadı gelmiyor.

“Nasılsın?” diye soruyor Chase.

“Daha iyiyim,” diyorum ona gülümseyerek.

Chase’in uzun bedeninden bir titreme geçiyor ve dizlerini tutuyor. “Çok üzgünüm, Alice, tahmin edemeyeceğin kadar çok üzgünüm. Seni son gördüğümde...”

Öne eğilip ellerine dokunuyorum. “Önemli değil.” Yutkunuyorum. “Aslında sana teşekkür etmem gerektiğini düşünüyorum.”

İnanamayarak homurdanıyor.

“Hayır, gerçekten. Kim bilir ne kadar uzun sürerdi...” Adını söylemek benim için hâlâ çok zor.

“Cidden her şey yolunda mı?”

Her şey güllük gülistanlık olmasa da, kötü de değil. Çoğu zaman boş viteste gidiyormuşum gibi hissediyorum. Doktor Goodman, diğerlerine ve kendime karşı dürüst olmayı öğrenmemin tedavimin bir parçası olduğunu söylüyor.

Ama bazen bir şeyleri kendimize saklamak daha merhametli olabiliyor. Chase'in elini elime alıyorum. "Her şey harika. *Cidden.*"

Chase başını eğiyor. Titremeye ve parçalara ayrılmaya başlıyor. Sandalyesinin köşesine oturup ona sarılıyorum. Kollarını belime doluyor ve başını karnıma yaslıyor. Gözyaşları benim için olduğu kadar kız kardeşi ve kendi için de akıyor. Her zaman onu rahatsız eden bir şeylerin olduğunu düşünmüştüm ve artık öyle olduğunu biliyorum. Geçmişinin karanlık hayaleti bu. Durmadan özür diliyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçiriyorum. Daha önce de dediğim gibi, özür dilemesine gerek yok. Onu çoktan affettim. Doktor Goodman affetmenin, diğerlerini ve kendimizi bağışlayabilmenin bir erdem olduğunu söylüyor. Sanırım haklı da. Chase'i affetmek kolay, ancak kendimi affetmek o kadar kolay değil. Sara zaman alacağını söylüyor.

Bittiğinde, son bir titremeyle vücudu sarsıldıktan sonra, sanki ona işkence eden ruh nihayet geri çağırılmış gibi gülümsüyor. Belki de çağırılmıştır.

Tuhaf bir sessizlik oluyor yine. İkimiz de ne diyeceğimizi bilmiyoruz. Sonunda veda ediyoruz ve Chase haftaya tekrar geleceğine söz veriyor. Onu dört gözle bekleyeceğimi söylüyorum.

Donny odama kadar bana eşlik ediyor. Chase'in bana verdiği kâğıt çiçekleri göğsüme yakın tutuyorum. Koridorda muhabbet eden birkaç görevlinin yanından geçiyoruz.

"Of, bugün ne kadar sıcak," diyor bir tanesi.

“Hem de nasıl,” diyor ikinci görevli, ensesini ovarak. “Alev alev yanıyorum.”

Olduğum yerde kalıyorum. Donny neredeyse bana çarpıyor. “Alice, her şey yolunda mı?”

Gazyağı ve yanmış saman kokusunu alabiliyorum. Derin derin nefes alarak kokuyla gelen halüsinasyonu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Doktor Goodman bunun normal olduğunu, TSSB’nin, travma sonrası stres bozukluğunun, bir parçası olduğunu söylüyor. Bazı şeylerin, anılarımı şu an oluyormuş gibi canlandırabileceğini. Koku dağılıyor ve kendimi tekrar hastanede, Donny’nin endişeli yüzüne bakarken buluyorum. Ona gülümsüyorum. “Ben iyiyim. Sadece soluklanıyordum.”

Bahanemi kabul ediyor ve yürümeye devam ediyoruz. Odama vardığımızda, kapımı açarken ona teşekkür ediyorum. İçeriye girip yalnız kalınca kapıya yaslanıyorum ve kendimi toparlamaya çalışıyorum. Burada yalnız olmak hiç hoşuma gitmiyor. Gözlerimi kapatıp Doktor Goodman’ın öğrettiği derin nefes alma tekniğini uyguluyorum. Nefes al ve üç saniye bekle. Nefes ver ve üç saniye bekle. Nefes al. Nefes ver. Daha sakın hissederek gözlerimi açıyorum.

Çelik telli pencerenin ardında, güneş ufukta batıyor ve ışın demetleri bana çarpık dişleri hatırlatarak ağaçların arasından süzülüyor. Işık odama dolup kâğıt hayvanlarımı ve altından yapılma bir elin, her bir kâğıt figüre dokunup havada uçuşan tozları aydınlatıyor. Chase’in çiçeğini hayvanat bahçemin tam ortasına, hayvanlarım için bir bahçeymiş gibi

yerleştiriyorum. şifoniyerin köşesinde bana verdiği kalp şekilli taş duruyor. Onu, inzivadan dőndőkten birkaç hafta sonra, şifoniyerin arkasında buldum. Taşı bana verdiği gőnő sık sık dőřőnőp řőkrediyorum. Yarının ne getireceğini bilmiyorum. Vahşi Ada'dan çıkacak mıyım? Üniversiteye gidecek miyim? Chase ve ben bir daha birlikte olacak mıyız? Ama güzel olan da bu. *Bilmiyorum*. Ben, Alice Monroe, bir anda olasılıklarla dolup taşıyorum.

SONSÖZ

CELIA

Gece yarısı etraftan çıt çıkmazken, hastane odasındaki duvarların sıvasına bakıyor ve ağlıyor. Yavaşça derinlerden, üzüntüsünün ve pişmanlığının kesiştiği bir yerden çıkıyorum.

Allie, diyorum. Gözlerini sıkıca yumuyor ve beni uzağa itmeye çalışır gibi bir nefes veriyor. *Allie*, diyorum tekrar. Kendini hayal olduğuma ikna etmeye çalışarak bana karşı koyuyor. Ama benden kopmak istemediğini hissedebiliyorum. Ben onun can simidiyim; karmaşa denizindeki tek değişmeziyim. Hiç yoktan daha iyiyim ve onun hiçbir şeyi yok.

Suratı değişiyor ve içinde verdiği savaşı kaybettiğini anlıyorum. “Evet, Cellie,” diye cevaplıyorum.

“Özür dilerim,” diyorum.

Yatağında dönüp pencereye doğru bakıyor. Dışarıda, bulutlar çoğalıp ayın önünü kapatarak odanın ışığını çalışıyorlar. “Bunu daha önce de söyledin.”

Her seferinde de ciddiye dim.

“Sen gerçek değilsin.”

Cümlesine gülüyorum ve bedeninin gülüşümle sarsıldığını hissediyorum. *Ben gerçeğim. Beni sen var ettin.*

“Gitmeni istiyorum,” diyor, ama sesi kuvvetsiz. Yatakta tortop oluyor.

Zavallı Alice. Hep yalnız. Bana ihtiyacı var. Çekinerek kaşına dokunuyorum ve hemen çatıyor. Beni içinde hareket ederken, tüm boşluğunu doldururken hissedebiliyor. *Sana bir hikâye anlatacağım.* Uzun zamandır sakladığım, herkesten koruduğum bir anı. Büyükbabayla, o ölmeden haftalar önce geçirdiğimiz günü anlatıyorum. Bizi hayvanat bahçesine götürüşünü ve yavrularıyla ilgilenen bir aslanı izleyişimizi. Pamuk şeker yemiştik ve şeker parmaklarımızın arasında erimişti. Büyükbaba filleri beslememiz için bilet almıştı ve içlerinden biri hortumunu Alice’in koluna dolamıştı. Ona büyükbabanın kırışık yüzünün tam o anda, karanlık gökyüzündeki binlerce fener gibi nasıl da aydınlandığını ve peşinden de nasıl kahkahalara boğulduğunu hatırlatıyorum.

Fısıltılarım zihninde bir resim çiziyor ve anı, karnında kıvılcımlanan küçük bir ateş gibi hatırına gelirken gülümsüyor. Gözyaşları yavaşça kuruyor. İşte o anda, asla ayrılmayacağımızı *biliyorum.*

